ELÇİN POYRAZLAR

KARA MUSKA

POLİSİYE

Elçin Poyrazlar

1975 Bursa doğumlu. ODTÜ İşletme bölümünden 1997'de mezun oldu. Belçika'da AB ve uluslararası ilişkiler üzerine yüksek lisans yaptı. Brüksel'de ekonomi-politika doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. *Cumhuriyet, TimeOut, Huffington Post, Vocativ* ve *BBC Türkçe* gibi yayın kuruluşları için çalıştı. İlk polisiye romanı *Gazetecinin Ölümü* 2014 yılında çıktı. Londra'da yaşıyor.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 609
Polisiye: 24

Kara Muska
Elçin Poyrazlar

© Elçin Poyrazlar, 2016
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Merve Çay
Son Okuma: Sakine Yalçın
Kapak Görseli: Burcu Turkay
Kapak Uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Grafik: Serap Bertay

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Haziran 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9658-43-0
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Elçin Poyrazlar

KARA MUSKA

POLİSİYE

1

Dar sokağa girdiğinde karanlık iyice bastırmıştı. Eskimiş topuklarından çıkan tıkırtılar eşliğinde ağır ağır yürüdü. Aradığı apartman birkaç adım ötesinde onu bekliyordu. Dördüncü katı görebilmek için başını yukarı kaldırdı. Perdesiz pencerelerden sokağa çiğ bir ışık sızıyordu.

Apartman girişine yaklaştı. Kapının ziline doğru kaldırdığı eli havada kaldı. İyi bir fikir miydi buraya gelmek? Gidecek bir yeri yoktu. Başka fikri olmadığı gibi...

Üstü keçeli kalemle karalanmış zile bastı ve bekledi. Taşınmadıklarını umuyordu. Kapı on saniye içinde sorgusuz sualsiz açıldı. Binanın dar girişinde birkaç adım ilerideki asansörün bozuk olduğunu müjdeleyen levhanın önünden merdivenlere yöneldi. Dört katı adımlarını sürükleyerek çıktı. Arada sönen ışığı yakmak için ellerini duvarda gezdiriyor, aydınlığa kavuşunca yeniden tırmanıyordu. Koyu renk, ahşap bir kapının önünde son buldu tırmanış. Hafifçe tıklattı kapıyı.

İçeriden gelen seslere kulak kesildi. Bir adam boğuk sesle bir şeyler anlatıyordu. Bina içindeki ışık yine söndü. Dönüp düğmeyi bulabilmek için eliyle duvarı yokladı. O sırada arkasından bir ışık yayıldı koridora. Döndü. Sakallı ve uzun saçlı genç bir adam ona bakıyordu.

"Kimi aramıştınız?" diye sordu beklenmedik misafire.

"Sinan burada mı? Onu acilen görmem gerekiyor," diye açıkladı misafir.

"Bir dakika," dedi genç adam, tam gidiyordu ki geri dönüp, "Kim geldi diyeyim?" diye sormayı ihmal etmedi.

"Selin geldi deyin," dedi sesi neredeyse fısıltı gibi çıkarak. "Selin Uygar."

İçeriden gelen telaşlı ayak sesleri ona yetişemedi. Kapının tokmağını tutmaya çalışan eli boşluğu yakaladı yere yığılırken.

* * *

Gözlerini açtığında dar bir yatakta buldu kendini. Tavandan sarkan çıplak ampulün tozlarını seyretti bir süre. En son ne zaman gelmişti bu apartmana? Yıllar önce mesleğinin en heyecanlı döneminde... "Mesleğim," diye düşündü acı bir gülümsemeyle. İnanmayı bıraktığı bir şey daha. Başım yana çevirdi ve duvarda karman çorman istiflenmiş kitaplara baktı. Sinan'ın kütüphanesi... Dergiler, dosyalar, romanlar, akademik kitaplar, sözlükler, ansiklopediler uyumlu bir kaosun içinde sırt sırta yaşıyorlardı.

Pencereden gelen tok bir ses yüzünden arkasına döndü. Apartman boşluğuna bakan küçük pencerenin önünde kirli bir güvercin ona bakıyordu. Pencereden sadece karanlık sızıyordu içeri. "Burası önceden kiler değil miydi?" diye kafa yordu dünyanın en büyük gizemini çözmek ister gibi. Gündüzle geceyi eşitleyen odadan çıkmak için önce yatakta doğruldu. Sonra üstündeki hırpani giysilerine baktı. Mor bir gömlek, kahverengi yün etek ve gri çoraplar. Hiçbiri ona ait değildi. Yatağın kenarında duran bez torba gözüne çarptı sonra. İçinde zavallı bir sandviç, bir-iki gazete ve üç-beş euro bulunan bez çantayı hatırladı. Dünyadaki tüm varlığı. Elini sertleşmiş saçlarında gezdirdi düzeltmek amacıyla. Ensesine küt inen saçı onunla inatlaşıyor, tepesinde dikiliyordu. Bu anlamsız eylemden vazgeçip odanın kapısına yöneldi. Metal kolu yavaşça indirirken kulağına keskin bir cızırtı çalındı.

Uzun ve ışıksız koridorda yürüdü. Soldaki kapıdan yayılan ışığa ulaştığında karşısına büyükçe bir oda çıktı. Oda birbirine bakan dört çalışma masasıyla tamamen dolmuştu. Masalar irili ufaklı bilgisayarlar, tepeler oluşturan dosya ve

kâğıtlar, gazete ve dergiler gibi bir sürü ıvır zıvırla kaplanmıştı. Soldaki duvara yaslanmış raflarda da yüzlerce kâğıt ve dosyanın geri kalanı teşhir ediliyordu. Rafların önünde yüzleri eprimiş iki koltuk, koltukların birinde de tekir bir kedi vardı. Bilgisayarlarm birinin başında bir kadın sırtı ona dönük çalışıyordu.

"Merhaba," dedi Selin boğuk bir sesle.

Kadın sesi duyar duymaz, "Günaydın. Ben Zeynep," diye ona doğru zıpladı.

Selin kadının uzattığı eli sıktı. "Ne kadar da genç," diye geçirdi aklından.

"Sinan sizi rahatsız etmememi söyledi. Umarım iyi bir uyku çekmişsinizdir. Pek rahat bir yatak değil de," dedi Zeynep özür diler gibi.

Selin kızın kafasında yumuşak siyah bir topa benzeyen kıvırcık saçlarını, bıbır bıcır bakan gözlerini ve telaşlı konuşmasını inceledi.

"Ben daha önce kadın hakları derneklerinde çalışıyordum ama gazetecilik hayalimdi. Bir toplantıda Sinan'la tanışınca kendimi burada buldum," dedi Zeynep, tüm geçmişini bir çırpıda özetleyerek.

Masanın üstünde duran simitler ve beyaz peynire gözü takıldı Selin'in. Karnı zil çalıyordu. Birkaç gündür karnına doğru düzgün bir yemek girmemişti.

Zeynep Selin'in nereye baktığını gördü. "Çok affedersiniz. Size de almıştım. Çay da var. Gelin beraber kahvaltı edelim," dedi. Selin kızın davetini reddetmedi ve yanındaki sandalyeye oturdu.

"Sabah garip bir ses vardı evin içinde," diye cızırtının ne olduğunu anlamaya çalıştı Selin.

"Evet. Burada mutlaka bir telsiz bulunduruyoruz. Polis telsizlerinden duyduğumuz haberleri takip etmek için. Her habere yetişemiyoruz tabii, ama önemlileri kaçırmak istemiyor Sinan. Eski bir alışkanlık diyor telsiz dinlemeye."

Selin hatırlamıştı. Bazen cinayetleri, hırsızlık olaylarını, gasp ve kaçırma davalarını uzun uzun anlatırdı ona. Pek çok büyük haberi ilk o aktarmıştı Türk kamuoyuna.

"Sinan sanırım dinleniyor," dedi Selin dün gece Sinan'ı görememiş olmaktan rahatsız.

"O dinlenme nedir bilmez," diye yanıtladı Zeynep. "Sabah buraya uğradı. Size bir baktı, sonra da telsizden gelen bir haberi takip etmek için çıktı."

Sinan değişmemişti demek. Hâlâ sokaklardan haber çıkarmaya çalışıyordu. Kimilerine göre türü tükenmiş dinozor bir gazeteci...

Kapıdaki anahtar şıkırtısına iki kadın da kulak kesildi. "Sinan geldi herhalde," dedi Zeynep. Haklıydı. Sinan elinde ceptelefonu, kolunda ağır görünen gri bir çantayla odaya girdi ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Selin'e doğru yürüdü.

"Dün akşam çok korkuttun bizi," dedi Selin'e sarılırken. "Nerelerdeydin? Haber verseydin gelip alırdım seni."

Selin Sinan'ın kollarında kaldı bir süre. En son kime sarıldığını anımsayınca içi sızladı. Acısını Sinan da hissedecekmiş gibi geri çekildi hızla.

"Kusura bakma," dedi yere bakarak. "Yolculuk oldukça yordu beni. Böyle habersiz, pat diye gelmemeliydim. Telefon bile edemedim sana."

"Saçmalama," diye kükredi Sinan. "Başka kime gidecektin ki. İyi ki geldin. Dinlenebildin mi biraz?"

"Eh," dedi Selin. "Hâlâ sersem gibiyim."

Sinan gözleriyle binlerce soru soruyordu Selin'e bakarken. Selin sorulardan kaçmak için tekrar başını öne eğdi. "Sinan şey..." diye söze başlarken, "Şimdi değil," diyerek susturdu onu dostu. "Konuşacak daha çok zamanımız var. Önce sana *Telgraf*'ı anlatayım."

Selin birkaç yıl önce Sinan'ın bol maaşlı ve iyi pozisyonundaki işinden ayrılarak kendi gazetesini kurmaya

giriştiğini biliyordu. Bu konuda yazışmışlardı. İletişimlerinin azaldığı dönemde *Telgraf* isimli internet gazetesi doğmuş ve Sinan küçük bir ekiple kendi yağında kavrulmayı öğrenmişti.

"Başta çok zorlandım," dedi Sinan. "İnternet gazetelerini pek ciddiye almıyorlar bu ülkede. Reklam pastasından da neredeyse hiç pay alamıyoruz. Oysa en hızlı gazetecilik bu. Düşünsene dünün haberini basmak ne saçma."

"Kaç kişisiniz burada?" diye sordu Selin.

"Ben dahil üç editör, bir grafiker arkadaş, bir de bilgisayar uzmanımız var. Ama ne uzman!" diye cevapladı Sinan, Zeynep'e göz kırparken.

"Şimdi işler daha iyi," diye sürdürdü Sinan gülerek. "Geçen yıl iki tane çok büyük haber patlattık. Ortalık yıkıldı. O zaman anladılar bizdeki cevheri. Belki sen de görmüşsündür."

Selin, Sinan'ın işinden konuşurken parlayan gözlerine baktı. Hayır. Selin haberi görmemişti. O sırada kendisi haber olmakla meşguldü. Derin bir suçluluk duygusuna kapıldı. Eski dostuna neden ve nasıl ortadan kaybolduğunu, sonra neden birdenbire kapısını çaldığını bile anlatmamıştı. Sinan hazır olmadığının farkındaydı. O kadar berbat gürünüyordu demek.

Selin'in kafasını okumuş gibi koluna girdi Sinan ve onu koridora sürükledi. "Sen biraz daha dinlen, sonra oturur konuşuruz. Ayrıca sana yeni giysiler de lazım. Neyin modası bu Allah aşkına?" dedi gürültülü bir kahkaha patlatarak.

Selin ona, "Evsiz modası," demedi.

2

Gözlerinin önünde mavi bir şimşek çaktı. Konuşmak için ağzını açtı, boğazında büyük bir yumru varmış gibi tıslama sesi çıkardı. Elini boğazına götürdü. Parmakları ıslandı. Eline baktı. Siyah bir sıvı parmakları arasından akıyordu. Kırmızı değildi ve bal gibi yapış yapıştı. Kara kan!

Panikle yere attı kendini. Dizlerinin üstünde boğazını tutarken duydu sesleri. Çevresine bakındı. Çamurlu yaprakların, donmuş toprağın üstündeydi. İnce uzun ağaçların arasında oturuyordu. Uçsuz bucaksız çıplak bir orman... Kış bütün ağaçları soymuştu. Üşüdüğünü hissetti. Kara sıvıya bulanmış elleri titriyordu. Telaşla ayağa kalktı ve koşmaya başladı. Ağaçların arasından yalpalayarak ilerledi. Sesler giderek yaklaşıyordu. Birinin, "Orada, yakalayın," diye bağırdığını duydu. Nefesi ağzından buharlaşarak havaya karışıyordu. Bağırmak istedi ama yine sesi çıkmadı. Daha hızlı koşmaya başladı. Ağaçlar artık seyrelmeye başlamıştı.

Açık bir alana vardığında gördü onları. Yüzü maskeli üç adam ayakta duruyordu. Birinin elinde silah, diğerinde bıçak, üçüncüsünde de kürek vardı. Ardından yerde dizleri üstünde oturan bir kadın gördü. Uzun kumral saçları vardı kadının. Yüzü yere bakıyor, sırtı hafifçe titriyordu. Ağlıyor gibiydi. Siyah maskeli adamlar kadının etrafını sarmış, gözlerini ayırmadan ona bakıyorlardı.

Kadın adamlardan korkuyor gibi değildi. Sanki ölen birinin mezarı başında yas tutuyordu. Adamların arkasında, bir-iki metre uzakta yerde bir çukur gördü. Bir insanın girebileceği genişlikte bir çukur.

Yavaşça yaklaştı adamların arkasından. Kadının yüzünü

görmek istiyordu. Neden kaçmıyor ya da adamlara karşı savaşmıyordu?

Bir hayalet gibi sessizce ilerledi soğuk toprakta. Kadının dönmesini ve ona bakmasını istiyordu. Kendisinin ne sesi ne de nefesi duyuluyordu. Yürüdü, yürüdü.

Kadına birkaç metre mesafe kala adamlar birden ona doğru döndüler. Ama kıpırdamadılar. Simsiyah gözleriyle takip ettiler onu. Maskeli adamları umursamadan yürümeye devam etti. Kadına birkaç adım uzaklıktaydı şimdi. Elini uzattı, omzuna doğru. Kadın titreyerek ağlamaya devam ediyordu. Birden kafasını çevirip ona baktı. Kendi yüzüydü ona bakan.

"Gelmeyecektin!" dedi kendi dudakları ona. "Buraya dönmeyecektin!"

O anda anladı.

Adamlar kollarından tutup havaya kaldırdılar onu. Az ötedeki çukura yatağa bırakır gibi bıraktılar. Karanlık ve soğuk boşluğa düştü. Üzerini buz gibi bir yumuşaklığın sardığını hissetti. Ellerini havaya kaldırıp kalkmaya çalıştı. Hareket ettikçe çukura daha da gömülüyordu. Sonra kadını gördü tekrar. Kendisini. Ona şefkatle gülümsüyordu.

* * *

İstemeye istemeye su dolu küvetten çıktı. Parmakları suda kalmaktan buruşmuş, dudakları morarmıştı. Bayılmış mıydı yoksa uyuya mı kalmıştı, emin değildi. Banyonun aynasında yüzünü uzun uzun inceledi. Yanakları içine çökmüş, yeşil gözlerine belirgin bir donukluk yerleşmişti. Biçimsiz kahverengi saçları ensesine saplanan dikenlere benziyordu. Göğüslerine baktı. Bir beden küçülmüştü memeleri. Belirginleşen kaburgaları nefes aldıkça inip kalkıyordu. Fazlasıyla zayıfladığını biliyordu. Özellikle de son birkaç ayda.

Kalçalarına dokundu. Darlaşmış bedeninde ellerini gezdirdi bir süre. Hiç sağlıklı görünmüyordu. Sağlıklı da değildi

zaten. Sağlıklı ve güzel görünme modasının en kötü öğrencisiydi. Sinan'ın gözlerindeki acımayla karışık endişeli bakışı hatırladı. Pörsümüş bir insan müsveddesi. Kapının koluna asılı havluya sarındı. Kendini görmek de, hissetmek de istemiyordu. Banyodan çıktı. Küçük odaya geçti. Yatağın üstünde duran siyah kot pantolona, beyaz gömleğe ve mavi kazağa baktı. Kenarda da paketlerin içinde iç çamaşırları ve birkaç adet çorap duruyordu.

Hemen giyinmedi. Yatağa çıplak uzandı. Yağmurun apartman boşluğunda yankılanmasını dinledi. Mezara benzeyen odanın ona iyi geldiğini düşündü. Az ışık, az ses, az hayat. Islak bedeni iyice soğumaya başladığı sırada kapı çalındı.

"Selin iyi misin? Çay yaptım gelsene," diyordu Sinan. Yatakta doğruldu. Kapıya baktı ardında Sinan'ın yüzünü görecekmiş gibi.

"Tamam, geliyorum," dedi isteksizce.

Sinan salonda bir bilgisayarın başında, dikkatle ekrana bakıyordu. Kaşları çatıktı, eliyle ağzını kapamıştı. Az sonra ekranla kavga edecekmiş gibi duruyordu. Selin, Sinan'ın odaklandığı zamanki pozunun yıllardır aynı kalmasına şaşırmadı. İnsanlar değişmiyordu; ya kırılıyor ya yontuluyordu.

Eski dostunun yüzünü inceledi. Kızıla yakın kumral sakallarının arasına beyazlar düşmüştü. Açık kahverengi saçları yumuşak görünmelerine rağmen tepesinde dikiliyordu. Sinan'a bu özelliği yüzünden Tenten adını takmışlardı üniversitede. O saçın hakkını vermek istercesine inatçının tekiydi Sinan. Ne yapar eder istediğini elde ederdi. Sinan'la Selin aynı üniversitede, farklı bölümlerde okumuşlardı. Dostlukları ikisi de gazeteciliğe başladıktan sonra pekişmişti.

Sinan polis-adliye-siyaset haberlerine bakmaya başlamış, Selin'se diplomasi alanına yoğunlaşmıştı. Sinan'ın eski haline göre tek farkı onu daha yaşlı gösteren göbeğiydi. Selin'in kapıda dikildiğini fark edince yerinden kalktı.

"Hah şöyle! Neydi o yetmişlerden kalan giysiler!" dedi Selin'e doğru yürürken.

"Pantolon biraz bol ama kemerle idare ederim. Çok teşekkür ederim Sinan," dedi Selin belini ona gösterirken. Aslında hem pantolon hem de gömlek büyük duruyordu üstünde.

"Hay Allah, ben Zeynep'e sormuştum kaç beden alayım diye. 38 aldık ama onu da yanlış almışım, kusura bakma."

"Hayır, hiç sorun değil," dedi telaşla Selin. "Böylesi daha iyi, zaten dar kıyafetlerde boğulacak gibi oluyorum," dedi. Biraz önce ağzından çıkanlardan pişman olmuştu.

İki dost birbirlerine bakarak sustular. Sinan dudağının ucuna gelen soruyu sorup sormama, Selin ise yanıtlayıp yanıtlamama arasında bocalıyordu.

"Diğer arkadaşlar gittiler mi?" dedi Selin konuyu uzaklaştırmak ister gibi.

"Evet. Bugün biraz erken izin verdim onlara, seninle laflarız diye düşündüm."

Sinan masadaki tepside duran çaydanlığı eline aldı ve içindeki kızıl sıvıyı geniş kalçalı cam bardağa boşalttı.

"Gel otur şöyle. Nokta, çekil kızım," dedi koltukta miskin yatan kediyi hafifçe iterek.

"Kediye Nokta mı diyorsun?"

"Evet, bunun kardeşleri de vardı. Ünlem, Virgül, Parantez falan," dedi Sinan gülerek.

"Ben en çok Soru İşareti'ni merak ettim," dedi Selin kedinin kafasını okşarken.

"O en kafası karışık olandı," dedi Sinan, "o yüzden kaçtı."

"Yani benim gibi," dedi Selin elindeki sıcak çaya bakarak.

"Bak Selin, anlatmaya hazır değilsen, dert etme. Ne zaman istersen o zaman konuşuruz. Ama halin hiç hoşuma gitmedi."

Selin doğru kelimeleri bulmak için çaba sarf etti bir süre. Sinan'a anlatmayacaktı da kime anlatacaktı. Zaten olayın görünen yüzü çarşaf çarşaf yazılmıştı. Selin *Ülke* gazetesinin

Washington temsilcisiyken bir cinayetin peşine düşmüş ve kendini Amerikan devletinin de dahil olduğu büyük bir siyasi komplonun içinde buluvermişti. Peşindeki katillerden kaçmayı başarmıştı ancak kimse, Sinan bile olanların detaylarını ve ortadan kaybolduktan sonra neler yaşadığını bilmiyordu.

"Başına gelenleri ben de medyadan takip ettim. Ama ne kadarı doğru, onu ancak sen anlatabilirsin," diye bastırdı Sinan aklını okumuş gibi.

Selin pencerede kararmaya başlayan gökyüzüne baktı. Nisan ayı yoğun yağmurlarla veda ediyordu. Kucağına yerleşmiş mırlayan kediyi okşadı.

"Anlatacağım pek hoş bir hikâye değil. Ayrıca kendimle de gurur duymuyorum açıkçası," dedi Selin.

"Her zaman gurur duyulacak olaylar gelmiyor başımıza. Gündem baş döndürücü bir hızla değişiyor, hayat devam ediyor ve kimse kimseyi takmıyor. Ama ben seni takıyorum," dedi Sinan.

Selin dostuna gülümsedi. "İyi," dedi, "dinle o zaman."

* * *

Akşam telsizle gelen bir haber üzerine Sinan fırlayıp çıkmış, Selin'i ofiste yalnız bırakmıştı.

"Kalanını da sonra konuşacağız, tamam mı? Herşeyi bilmek istiyorum," demişti Sinan kapıdan çıkarken. Selin hikâyesini bitiremediğine sevinmişti. "Böylesi daha iyi, çok daha iyi," dedi kendi kendine. Anlatırsa, geçmişi başkalarını da zehirleyebilirdi.

Sinan sabaha karşı geldiğinde Selin kucağında Nokta, koltukta uyuyordu. Kıpkırmızı bir yüzle karşıdaki masaya oturdu. Selin ve Nokta esneyerek baktılar ona.

"Eee?" dedi Selin, "Haber neymiş?"

Sinan rüyada gibi konuştu: "Emniyet müdürünü öldürmüşler."

"Ne?" diye sordu bir kez daha Selin, fısıltıyla çıkan yanıtı duyamamıştı.

"İstanbul İl Emniyet Müdürü Ünsal Yüksel cinayete kurban gitmiş," dedi Sinan yerinden fırlayarak. "Düşünsene, emniyet müdürünü öldürmüşler!"

Delici gözlerle çevresine bakan Sinan'ın yanına gitti. "Emin misin? Doğrulattın mı haberi?" diye sordu.

Sinan uyanır gibi silkindi. "Cinayet mahalline gittim. Adamın Balat'ta bir evi varmış. Kapının önü polis kaynıyordu. Benim dışımda bir gazeteci daha vardı. Yaklaştırmadılar bizi haliyle. Ama iki polisin konuşmalarını duyduk. "'Hepimizin ağzına sıçacaklar, Ünsal Müdür'ün kesilmesi feci haber,' dedi içlerinden biri."

"Kesilmesi mi? Bıçaklanmış mı?"

"Orası açık değil. Zaten çok kalamadık. İşe bak sen, emniyet müdürü öldürülmüş..." dedi söylediklerine kendi de inanamıyormuş gibi. Selin giderek canlanan Sinan'ın ateşle yanan yüzüne baktı. En son bu tür bir heyecanı hissettiğinde başına gelen belaları hatırladı.

"Siyasi bir cinayet mi?" diye sordu Selin.

"Öyle görünüyor," dedi Sinan. "Adamın binlerce düşmanı olmalı. Hem sol örgütler hem de Kürt militanlar ona diş biliyordu. Yüzlercesini ya içeri tıkmıştı ya da öldürmüştü."

"İşin garibi," dedi Sinan kafasını kaşıyarak, "daha birkaç hafta önce Yüksel, Terörle Mücadeleden Sorumlu İl Emniyet Müdür Yardımcılığı'ndan terfi ederek İl Emniyet Müdürü olmuştu. Birileri feci bir intikam almış."

"Devlet içindeki siyasi bir hesaplaşma da olabilir," diye bir fikir ortaya attı Selin.

"Son dönemde polis içinde tepeden gelen bir kabuk değiştirme operasyonu var," dedi Sinan. "Ama adamı en fazla sahte kanıtlarla işten atarlar ya da hapse gönderirler, niye öldürsünler ki?"

Sinan bir süre sustuktan sonra kendi kendine konuşur gibi devam etti: "Öte yandan adamın geçmişindeki karanlık noktaları da es geçmemek lazım. Doğuda görevliykenki gözaltında bizzat işkence yaptığı, yaptırdığı iddiaları vardı. Pek çok kayıp da cabası. Arkasının sağlam olduğuna hiç kuşku yok. Terfi üstüne terfi aldı. Kimilerine göre derin devletin adamı. Yani adamı öldürmek isteyenlerin sayısı binin altında değildir."

Şimdi ikisi de susuyordu. Sinan birden montunu çıkarıp gömleğinin yakasını gevşetti. "En iyisi haberi yazmaya başlamak. Sabah bombasını biz patlatacağız," dedi bilgisayarın başına otururken.

Birkaç saat sonra Sinan'ın tüm ekibi toplanmış, haber kanallarının *Telgraf*'ın haberini dev puntolarla geçmesini keyifle izliyordu.

"Şuna bakın," dedi Zeynep heyecanla. "Ortalık toz duman olmuş. Birazdan yetkililerin açıklama yapacağı yazıyor."

"Ben sana söyleyeyim o açıklamayı," dedi hemen yanında oturan Mehmet. "Teröre karşı savaşta şehit verdik, bunun hesabını soracağız!"

Zeynep sıkıntıyla ona baktı. "Evet, her seferinde aynı açıklama. Geçen hafta bir albay öldürülünce de aynısını söylemişlerdi."

Selin sessizce ekrana bakıyor, Zeynep'le Mehmet'in konuşmalarını dinliyordu. "Olaylar ne zaman başladı? Anladığım kadarıyla bu yeni bir cinayet değil," dedi.

"Hayır," dedi Mehmet. "Son aylarda güney ve doğu illerinde görev yapan asker ve polislere suikastlar düzenlendi. Ama kurbanların hiçbiri üst rütbelerden isimler değildi. Yüksel'in öldürülmesi bu anlamda bir ilk."

"Ayrıca..." diye devam eden Mehmet, Sinan odaya dalınca sustu.

Gecenin uykusuzluğunu Selin'in yattığı odada gidermeye çalışmıştı Sinan. Nadiren Tophane'deki küçük dairesine gidiyordu.

Sinan'ı gören Zeynep, "Sabahtan beri telefonlar susmadı," diye atıldı. "Birkaç kanal seninle görüşmek istiyor."

"Beklesinler," dedi Sinan elinin tersini sallayarak. "Eee? Hazır mısın bakalım?" dedi sonra Selin'e dönerek.

Selin şaşkınlıkla, "Neye hazır mıyım?" diye sordu.

"Bu dosyayı sana vermeye karar verdim. En sağlamından araştırmacı gazetecilik yapılsın istiyorum. Cinayeti çözecek ve haberi en iyi şekilde yazacak biri lazım bana. Senden iyisi mi var!"

"Ben mi?!" diye haykırdı Selin. "Yapma Sinan. Daha yeni geldim. Herşeyden uzağım. Ayrıca habere çıkmayalı aylar oldu."

"Daha iyi ya!" diye karşı koydu Sinan. "En iyi haberci, aç habercidir. Sen bu sürede bayağı acıkmışsındır. Ayrıca senden daha iyi iz süren bir gazeteci tanımadım ben. Olaylara uzak olman da bir avantaj ayrıca, gereksiz siyasi detaylar arasında kaybolmazsın. Zaten biz seni besleriz buradan."

Selin ne dese Sinan'ı ikna edemeyeceğini anladı. Dostunun onu hayata bağlamaya çalıştığını hissediyordu. Sinan kendince ona iyilikte bulunuyordu.

Yeniden bir cinayetin peşinde koşmaya gücü var mıydı, emin değildi. Sinan yanına geldi ve elini omzuna koydu. "Kumrular gibi düşüneceğine haydi işe koyul. Bunu senden daha iyi kimse yapamaz," diye ekledi.

Sonra Zeynep'e dönerek, "Bu işte beraber çalışacaksınız," dedi yarı buyurgan bir ifadeyle. "Selin senden ne isterse ona sağlamanı istiyorum. Sadece bu davaya bakacak. Tamam mı?"

"Tabii ki Sinan," dedi Zeynep sevinçle.

Selin hâlâ bir yanıt vermemişti. Ama Sinan'ın jestini reddetmek içine sinmiyordu. Ayrıca yapacak daha iyi bir işi de yoktu. "Tamam," dedi sonunda. "Ama bir şartım var. Aramızdan birinin kılma zarar gelme tehlikesi yaşanırsa araştırmayı bırakırım."

"Anlaştık," diye atıldı Sinan eli havada. "Medyanın tozu nasıl attırılmış görsünler!" diye haykırdı sonra.

Selin yüksek bir yerden düşmek üzereymiş gibi masaya tutundu.

3

Aradığı kişiyi elindeki sigarasını vakum gibi emerken buldu. Adam çevresindeki dünyadan kopmuş, Boğaz'ın lacivert sularında kâh görünüp kâh kaybolan bir hayale bakar gibi denizi izliyordu. Selin'i ancak yanı başına gelince fark etti ve hemen ayağa kalktı.

"Selin merhaba, kusura bakma dalmışım. Şu renge, şu ahenge bak," dedi adam. "Var mı dünyamn başka yerinde böyle bir şehir!"

Selin İstanbul temalı karşılamadan memnun, oturdu masaya. Beşiktaş sahilindeki kafelerden birinde buluşmuşlardı. Erken saatler olduğu için boş sayılırdı mekân. Bahtiyar'ı arar aramaz onunla görüşmeyi kabul etmesine sevinmişti.

Bahtiyar Ertürk, babasını geçmişte sık sık ziyaret eden, ona ve kız kardeşine oyuncaklar getirmeyi ihmal etmeyen bir aile dostuydu. Uzunca bir süre görüşmemişlerdi. Üniversite yıllarında tekrar karşılaştıklarında huzursuz olmuştu. Öksüz ve yetim olduğunu hatırlatıyordu ona. Bahtiyar'ın ailesiyle ahbaplığı çok eskiye dayanıyordu. Babasının öğretmen olarak tayininin çıktığı kasabalardan birinde tanışmışlardı. Yıllar sonra ona polis emeklisi olduğunu söylediğinde şaşırmıştı Selin. Çocukken ona söylenmediğini düşünüp kafa yormadı. Geçmişinden gelen silik bir masal kahramanı gibi baktı Bahtiyar'ın yüzüne.

Babasının yaşlarında olmalıydı. Saçları başının tepesini ve alnını terk etmiş, yanlarda iyice seyrelmişti. Mavi gözleri, tombullaşmış yanaklarının üstünde derinleşerek kayboluyor, gözlüğünün ardından dışarıdaki dünyayı dikkatle izliyordu. Sinirli elleri masada duran sigara paketini rahat bırakmıyordu.

Kahveleri söyledikten sonra Bahtiyar, Selin'e yöneltti bakışlarını.

"Bak Selin," diye söze girdi ciddi bir tonda. "Amerika'da başına gelenleri okudum. Sana ulaşmaya çalıştım belki yardımım dokunur diye, ancak izini bulamadım. Senin için bayağı endişelendik."

Selin yaşadıklarının ne kadarını Bahtiyar'ın bildiğini tartmaya çalıştı.

Bahtiyar da haberleri takip eden pek çok kimse gibi kendisinin Amerikan hükümetini kapsayan siyasi bir entrikayı ortaya çıkardığını biliyor olmalıydı. Ama yaptığı haberler yüzünden Amerikan devleti içindeki bazı güçler tarafından suçlu ilan edildiğini, hatta yok edilmek için peşine katiller takıldığını bilmesine imkân yoktu.

Bahtiyar'ın meraklı gözlerine bakarak sustu. Ona nasıl kaçtığını ve kendisini burada nasıl bulduğunu anlatmak konusunda kararsızdı. Konuyu deşmemek için, "O mesele kapandı Bahtiyar Amca. *New York Times* gazetesindeki dostum sağ olsun, herkesin foyası ortaya çıktı. Artık Amerikan ulusal güvenliği için bir tehdit unsuru değilim," dedi gülerek.

Bahtiyar gözünü kırpmadan Selin'e bakıyordu. "Peki, buraya kadar nasıl gelebildin?" diye sordu. Selin'in yanıtından tatmin olmadığını gizlemiyordu.

Eski aile dostunun başına gelenleri sorması canını sıkmıştı. Ona bir açıklama borçlu değildi. Aslında kimseye bir açıklama borçlu değildi. Eski günlerin hatrına bile olsa.

Selin'in kafasındakileri okumuş gibi konuştu Bahtiyar:

"Biliyorsun senin için tek endişelenen ben değilim. Halan ve kız kardeşin de aylarca ortadan kaybolmana anlam veremedi. Hatta bir ara benim Amerika'ya gitmemi bile konuşmuştuk. Ama sonra mektup geldi."

"Ne mektubu?"

Bahtiyar düşünme molası istemek yerine yeniden bir sigara ağzına götürdü ve yaktı. Selin, dumanı çektiği an adamın

çukurlaşan yanaklarına ve gözlerine yayılan hazza baktı.

"Senin Hollanda'da bir hastanede bulunduğunu haber veren mektup," dedi Bahtiyar kısaca.

Selin önündeki teknelerin altında kıpırdayan mavi denize çevirdi bakışlarını. Amerika macerasının onda açtığı yaraları yokladı göğsünde. Haber aşkının mal olduğu canları, imkânsız gönül ilişkisini ve hayatı boyunca peşini bırakmayacak kâbusları düşündü. Aynı kişi olmadığının farkındaydı. Yaşamla ölüm arasındaki arafta geçirdiği günler geldi aklına. Neden ayakta kalmıştı? Beyni ölümü seçmeyerek onu neden uyandırmıştı? Bir sebebi olmalıydı bunun. O sebebi aramak için geri gelmiş olabilir miydi?

Kahvesinin son yudumunu da içtikten sonra masada duran sigara paketine eğildi ve içinden bir dal çıkardı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," dedi Bahtiyar.

"Ben de," dedi Selin, hafifçe titreyen eliyle çakmağı yakmaya çalışırken. Bahtiyar yavaşça çakmağı ondan aldı ve sigarasının ucunu tutuşturdu.

"Bak güzelim," dedi Bahtiyar babacan bir tonda, "sen ve kardeşin bana babandan emanet sayılırsınız. O acı kazadan sonra yakınınızda olmasam bile sizi hep gözledim. İnan, hep aklımdaydınız."

Selin, o çocukken anne ve babasının geçirdiği trafik kazasından söz açılınca yerinde sinirle kıpırdandı. Konuşmak istemediğini belli etmek için sigara tutan elini hafifçe salladı.

Bahtiyar üstelemedi. "Geçen ay Meltem uğradı bana," dedi sakin bir sesle.

Selin ağzından çıkan dumanın rüzgâra karışmasını izledi yanıt vermeden. Zaten bu bir soru değildi.

"İstanbul'da olduğundan haberi var mı?" diye devam etti Bahtiyar.

"Lütfen, aile meselelerine girmeyelim Bahtiyar Amca," diye kestirip attı Selin. "Senden bir konuda yardım rica ediyorum," diye devam etti konuyu hızla değiştirerek.

Bahtiyar sigarayı kül tablasına bastırırken dumanı dışarı üfleyen Selin'i bekledi konuşması için.

"Bir haber için desteğine ihtiyacım var. Ünsal Yüksel cinayetini duymuşsundur."

Bahtiyar rahatsız olmuş gibi çevresine bakındı. "Sen bu cinayeti mi araştıracaksın?" diye sordu hayretle. "Ne zaman çalışmaya başladın ki?"

"Herşey çok hızlı gelişti. Sinan Olcay'ı tanırsın. *Telgraf*'ın kurucusu. Benim eski dostumdur. Bu haberde onunla çalışmamı istedi."

"Emin misin Selin? Bu tür bir cinayet soruşturmasına pat diye girmek ne kadar akıllıca? Daha yeni geldin. Hem sonra Amerika'da atlattığın tehlikeler..." Bahtiyar cümlesini tamamlamadan arkasına yaslandı. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeyi saklamadan sigarasının ucunu kül tablasına bastırdı.

"Bunu başarabileceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" dedi Selin gülümseyerek. "Ben de olsam benim durumumdaki birine inanmazdım. Ama Sinan güveniyor, neden bilmem ama bu araştırmayı en iyi benim yapacağımı düşünüyor. Tanır mıydın Ünsal Yüksel'i?"

"Cinayeti sabah radyoda duydum," dedi Bahtiyar iç geçirerek. "İyi tanırdım Ünsal Yüksel'i. Eskiden ama çok eskiden."

"Sen de terörle mücadele bürosundaydın değil mi?" diye sürdürdü Selin, Bahtiyar'ın kurbandan söz etmesinden memnun. "Anladığım kadarıyla çok düşmanı varmış."

"Evet," diye konuştu adam yavaşça. "Düşmanı da vardı, seveni de. Hayret. Onun gibi birini öldürmek çok büyük cesaret ve planlama ister. Nasıl olmuş, belli mi?"

"İşte orası muğlak," dedi Selin. "Duyumlara göre bıçakla ama detaylar belli değil. Daha doğrusu basına bilgi vermiyorlar. İçeriden gelmezse bilgi almak ne kadar zor, sen de biliyorsun," dedi Bahtiyar'ın gözünün içine bakarak.

"Bahtiyar Amca," dedi Selin iyice sessizleşen adamın elinin üstüne elini koyarken. "Bu zor bir dosya ve soruşturmaya

girmek neredeyse imkânsız. İçeriden bilgi almam gerekiyor ve bana sadece sen yardım edebilirsin..."

Yaşlı adam Selin'in yüzüne çevirdi gözlerini. "Gözlerini babandan almışsın. Onun da böyle zeki yeşil gözleri vardı," dedi sanki cinayetten konuşmuyorlarmış gibi.

Selin elini çekti ve arkasına yaslandı. "Yardım etmeyeceksin, değil mi?" dedi iç geçirerek.

"Babana sana hep göz kulak olacağım konusunda söz verdim. Başının belaya girmesini asla istemem. Bence senin şu anda ihtiyacın olan bir cinayet dosyası değil, dinlenmek. Ayrıca bu soruşturmayı müthiş bir gizlilik içinde yürüteceklerine de eminim. Ben uzun yıllardır emekliyim. Burnumu sokmam kuşku uyandıracaktır," diye açıklamaya girişti Bahtiyar.

"Aksine," dedi Selin, "sen eski bir polis olarak daha az kuşku uyandırırsın. Bir gazeteciye bütün kapılar kapanır. Eski dostlarını bir ziyaret etsen ne kadar çok şey öğrenirsin düşünsene."

"Kusura bakma Selin," dedi adam sahte bir üzüntüyle. "Sana bu konuda yardım edemeyeceğim."

Selin adama sormadan paketten bir sigara daha çekti. Sigara içmenin keyfini yanan kâğıdın sesine bağladı. Bir-iki nefes çektikten sonra, "Peki," dedi ve masadan kalktı. "Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma."

Bahtiyar arkasını dönen Selin'e baktı.

"Selin bekle bir dakika," diye bağırdı elinden kayıp giden birini engellemek ister gibi.

Selin bekledi.

"Elimden bir şey gelmez. İnan," dedi Bahtiyar özür diler gibi. Selin hafifçe omuz silkti ve rıhtıma doğru yürüdü.

Kafeden çıktığında denizden esen rüzgârın etkisiyle üşüdü. Üzerindeki ince kazak onu ısıtmaya yetmiyordu. Beşiktaş çarşısına doğru ilerledi. Trafik ışıklarını geçer geçmez genç bir adam elinde bir kâğıtla yaklaştı ona. "İnsan hakları

için bir dakikanız var mı?" diye sordu. Genç adama baktı. İnsan hakları için zamanı var mıydı, hiç düşünmemişti. Adam Selin'in durmasından cesaretlenerek başladı anlatmaya, çalıştığı örgüt tüm dünyadaki insan haklarını koruyan etkin bir örgüttü. O da destek olmak ister miydi? Kredi kartından çekilecek aylık küçük bir miktarla pek çok insana yardım edebilirdi. Kredi kartı yok muydu? O halde banka hesabından havale yapılabilirdi. Banka hesabı da yoktu demek. Selin cebinden para çıkarmaya çalışınca adam onu durdurdu. Böyle çalışmıyorlardı. O zaman son kampanyaları için bir imza atabilirdi belki. İmzayı atar atmaz adam yoldan geçen başka birinin peşine düşmüştü bile.

Kartsız ve bankasız önemli sayılmıyordu.

Arnavut taşlı yolun üzerinden elleri ceplerinde yürümeye başladı. Kuyumcu, pastane, fırın, köfteci, büfe, oyuncakçı, gözlükçü ve önünde uzanan tüm çarşı esnafı sabah mahmurluğuyla yeni güne başlıyordu. Çarşının içindeki yeni mağazalara baktı. Beşiktaş'a en son bira içip maç izlemeye gelmişti. Kim kazanmıştı hatırlamıyordu. Kendisinin kaybettiği kesindi.

Dükkânların önünden yürüyerek balık pazarına geldi. Ölü balıkların gümüş pullarını parlatmak isteyen satıcı bir tasla su döküyordu hayvanların üstüne. "Gel abla, levreğe gel," diye seslendi bir balıkçı.

Kartal heykeline gelince durdu ve çevresinde toplanmış insanlara baktı. Ellerinde karanfillerle ölmüş birini anıyorlardı. Fotoğraftaki genç yüze baktı Selin, 19-20 yaşlarında olmalıydı genç adam. "Katil polisin elinde can veren..."diyordu konuşmacı.

Selin kalabalığın arasından sıyrılarak Ihlamurdere Caddesi'ne doğru yürüdü. Biraz ileride kadın giysileri satan bir dükkân gördü. Vitrinde "Kapatıyoruz, zararına satışlar" yazıyordu. İçeri girdi, montların olduğu askıya yöneldi. Ceket tarzı siyah bir mont seçip üzerine geçirdi. Kasanın arkasındaki kadın ona bakmadan esnedi.

Ceketin fiyatına göz attıktan sonra Sinan'dan aldığı parayı saydı. Üçte birini ayırıp kasaya doğru ilerledi ve kadına verdi. Kadın buruşmuş paraları düzeltirken kapıdan çıkmakta olan Selin'in arkasından, "Size çok yakıştı," diye seslendi.

Selin Kabataş'a yürüyüp tramvaya bindi. Tramvay kenti yaran keskin bir bıçak gibi ilerledi sahilde. Eminönü Meydanı satıcılar, turistler, dindarlar, dilenciler, öğrenciler, çocuklar ve mültecilerden oluşan bir insan cümbüşü sundu ona.

Balat'a çevirdi yönünü. Sac, bakır ve alüminyum satan Tahtakale'yi, sonra arka sokaklardaki yiyecek, giyecek, şekerleme, oyuncak, temizlik malzemeleri ve hırdavat satan dükkânları geçti.

Beş dakika sonra kirden rengi kaçmış giysiler içindeki çocuklar çevresini sardı. Küçük avuçlarını havaya, yüzüne doğru kaldırmışlardı. Bir tanesi, "Abla açım," dedi aksanlı Türkçesiyle. Kimisinin ayaklarında terlik vardı, kimisi ise yalınayak ıslak asfalta basıyordu. Elini cebine attı. Çocuklar avcundaki bozuklukları yakalamak için çığlık çığlığa hareketlendi. En büyükleri küçükleri itekliyordu. Yüzleri tozdan ve çamurdan kararmış, gözleri parlak çocuklar bacağına sarılıyor, üstüne çıkmaya çabalıyordu.

Sokaktaki lokantadan çıkan bir adam, "Yapma kardeşim, verme şunlara para," diye bağırdı Selin'e. Sonra tavuk kış kışlar gibi çocuklara bağırıp bir şey atar gibi yaptı. Çocukların hepsi bir çırpıda dağılıp kayboldu dar sokak aralarında. Selin açık elinde hiç paranın kalmadığını gördü.

"Para verince alışıyor bunlar," dedi adam kendini savunarak. "Suriye'deki savaştan kaçtılar diye acıdık, yardım ettik. Ama artık canımıza tak etti," diye sürdürdü yakınmasını. "Birkaç ayda müşterimiz yarı yarıya azaldı valla."

Selin başıyla belirsiz bir hareket yapıp devam etti yoluna.

Cinayet mahalline yaklaştığını polis arabası görünce anladı. Ona doğru yürüdü ve sakince yanından geçti. Arabadaki iki polis dikkatle yüzünü inceledi yanlarından geçen

kadının. Yıldırım Caddesi'ndeki renkli ve cumbalı evlere göz gezdirdi. Elli adım ilerideki kalabalık, sokak başından fark ediliyordu. Sol tarafta bir evden diğerine çekilmiş sarı polis bandını gördü. Dar sokağın Vodina Caddesi tarafından da bant çekilmişti. Burası Yıldırım ve Vodina caddeleri arasında kalan küçük bir iç sokaktı.

Köşedeki binanın önünde bir polis arabası ve bir de ambulans duruyordu. Mahalleli bantların kenarında toplanmış, hayatlarındaki en büyük olayı seyreder gibi bakıyordu arabalara. Kapıda bekçi niyetine bir polis memuru duruyor, arada, "Geri çekilin, bandı geçmeyin!" gibisinden emirler veriyordu. Pencerelere komşular üşüşmüştü. Çocuklar kıkırdayıp birbirlerine işaret ederek polisleri gösteriyordu. Bantların kenarına dizilmiş mahalleliye baktı. Ayaklarındaki terlikler ve başlarındaki yazmalarla dışarı çıkmış tombul kadınlar, kıraathanede oturmaktan sıkılmış emekliler, değişik yaşlarda çocuklar ve ortalığı bir haber arenasına dönüştüren televizyon ekipleriyle gazeteciler. Olayı anlamaya çalışan iki turist bile aralarında fikir yürütüyordu.

Polis bandı turuncu renkteki bir binayı çevrelemek için çekilmişti. Restore edilmiş tarihi evin cumbası dar sokağın ortasına doğru çıkıyor, hemen altındaki demir kapıyı gölgeliyordu.

Cinayetin hangi odada işlendiğini anlamaya çalıştı. Kalabalığa göz gezdirdi. Bandın karşı tarafında dikilen bir kadın ilişti gözüne. Kadının başında beyaz bir örtü vardı. Yaşını söylemek zordu. 35 de olabilirdi 55 de. Kadının yüzünde diğerlerinde olduğu gibi merak ya da heyecan yoktu. Yalnızca derin bir memnuniyet ifadesi. Başı dik, gururlu ve kendinden emin bir gülümseme. Kimdi bu kadın? Bir komşu? Kurbanın bir yakını? Yanına gidip konuşmalıydı. Karşıya arka sokaktan dolaşmadan geçemeyeceğini anladı.

Yıldırım Caddesi'nden düz gidip soldaki ilk sokağa saptı ve Vodina Caddesi'ne döndü. Eve doğru koşar adım ilerledi.

Bu sefer Vodina Caddesi'ndeki bandın arkasındaydı. Kadını aradı gözleri, ayakucunda yükselirken.

Selin kalabalıktan sıyrıldı, caddedeki bir evin basamaklarına çıkarak tepeden baktı bir daha. Kadın ortadan kaybolmuştu.

O sırada polisin, "Çekilin, yol verin, açılın!" anonsu duyuldu. Cesedi taşıyan sedye kapıda görününce gösteriyi izleyen topluluktan merak ve korku karışımı derin bir, "Aaa!" sesi çıktı. Tüm gözler sanki her an canlanacakmış gibi sedyenin üzerindeki plastik siyah torbadaydı. Selin hâlâ beyaz başörtülü kadına bakınıyordu. Ceset ambulansa koyulduktan sonra polis önde, ambulans arkada iki araç sokağın başına doğru hareket etti. Doğan boşluğu kalabalık doldurmak istese de kalan polisler herkesi bandın arkasına itti.

Selin kalabalığın arasına yeniden karışarak sokağa yayılan börek kokusunu takip etti. Boş börekçiye girdi, alçak masalardan birine oturdu. Tezgâhın arkasındaki sakallı adama, "Bir çay," dedi selamsız sabahsız. Adam başını onaylarcasına eğdi.

Selin sol tarafındaki sokağa döndü. Gösterinin bittiğine inanmak istemeyen kalabalık hâlâ dikiliyordu evin etrafında. Kalabalıktan kopan iki adamın börekçiye girdiğini gördü. Az ötesindeki masaya oturdular.

"Beklemekten geberdim be," dedi adamlardan biri. Adamın üstünde siyah deri bir mont ve lacivert bir kot pantolon vardı. Yüzünün yarısını kaplayan gür siyah sakalları bütünüyle traş edilmiş kafasıyla tezat oluşturuyordu.

"Sabahın beşinden beri buradayız. Daha yeni başlıyor bu bela. Günlerce, haftalarca sürer bak görürsün," dedi yanındaki arkadaşı alçak sesle. Adam kara güneş gözlüğünü düzelttikten sonra elindeki anahtarlığı salladı sinirle.

"Amir, 'Cinayetle ilgili konuşanın ağzına sıçarım,' dedi," diye ekledi sakallı olan.

"Evet. Telefonumun aranmaktan pili bitti. Gazeteciler başımın etini yedi. Nasıl öldürüldü diye sorup duruyorlar. Sanki söylesek çözecekler," diye devam etti gözlüklü.

"Özellikle nasıl öldürüldüğünü söylemek yasak," diye uyardı sakallı diğerini. Gözlüklü adam eliyle boğazını kesme işareti yapıp gırtlaktan gelen bir kahkaha attı. Sonra arkadaşına bakarak, "Bütün kan tavana sıçramış, biliyor musun?" diye sordu.

"Tamam, keselim artık. Burası yeri değil," diyerek susturdu onu sakallı polis.

Selin ayağa kalktı, cebinden çıkardığı parayı masaya bıraktı ve börekçiden sessizce çıktı.

4

Gazeteye döndüğünde ikindiyi geçiyordu. Sinan, Selin'i görür görmez ayağa kalktı. "Nerelerdeydin, merak ettim," dedi telaşla.

"Ben de kendi araştırmalarımı yaptım," dedi Selin gülümseyerek.

"Çok iyi. Neler buldun?"

"Sana Ünsal Yüksel'in boğazının kesilerek öldürüldüğünü söylesem ne dersin?" dedi Selin.

"Boğazı mı kesilmiş?" diye haykırdı Sinan. "Adam yalnızken evinde boğazı kesilerek öldürülüyor. Vay anasını!"

"Ne zaman yazıyorsun?" diye ekledi Sinan gazeteci sabırsızlığıyla.

"Kesinkes doğrulattığım zaman. Birinden bilgi bekliyorum."

"Çok bekleme ama," dedi Sinan heyecanını gizlemeyerek. "Biz de bu arada diğer haberlere bakalım."

Boş bir bilgisayarın başına oturdu Selin, ekranda görünen fotoğraf ve yazılara hayal ürünüymüş gibi mesafeli bakarak.

Bir internet gazetesinin manşetinde, "Büyük trajedinin anmalarında polisle çatışma" yazıyordu. Büyük trajedinin ne olduğunu anlamak için haberi tıkladı. Birkaç ay önce eş zamanlı beş önemli şehirde meydana gelen patlamalardan ve ölen yüzlerce insandan söz ediyordu haber. Kalbi çarparak "büyük trajedi" diye yazdı arama motoruna. Karşısına binlerce bağlantı çıktı. Haberleri okudu nefesi kesilerek.

Okudukları yetmeyince karşısında oturan Sinan'a, "Büyük trajedi ne?" diye sordu safça.

Sinan oturduğu sandalyeden kalktı ve Selin'i kolundan çekerek mutfağa götürdü.

Mutfak tezgâhına dayanarak kollarını kavuşturdu Sinan.

"Önce şunu bil," dedi Sinan bir çocukla konuşur gibi, "burası senin geride bıraktığın ülke değil artık. İki yaka arasında sıkışmış, kafası karışık bir Ortadoğu ülkesiyiz. Bundan birkaç ay önce aynı anda beş şehirde büyük terör saldırıları gerçekleşti. Kurbanların sayısı hâlâ kesin olarak bilinmiyor. Düşün, polis ve kurtarma ekipleri yetersiz kalınca gönüllü insanlar topladı ceset parçalarını. Ülke olarak şoka girdik ve bence hâlâ o şoktan çıkamadık. Bu konuyu burada pek konuşmuyoruz çünkü Mehmet'in küçük kız kardeşi de kurbanlar arasındaydı."

"Ben hastanedeyken..." diye fısıldadı Selin yere bakarak.

"Ne hastanesi?" diye sordu Sinan.

"Sonra konuşuruz bunu. Lütfen devam et," diye bastırdı Selin.

"Türkiye'nin başında Allah'ın Devleti isimli bir bela var şimdi. Saldırıları açıkça üstlenmeseler de patlamalardan sonra örgüte destek veren gruplar ve onların sosyal medyadaki uzantıları cihat çığlıkları atarak bayram ettiler. Patlamaların ardından yaptıkları dans ve tezahüratları videolarla dünyaya yaydılar. Her yerdeler Selin, aramızdalar. Hiçbir yer güvenli değil artık."

"Peki devlet bunu nasıl öngöremedi? Neden önlem alınmadı?"

"Bu gruplar sınırdaki savaştan sonra ülkenin içine sızdı ve burada yeniden yapılandı. Devlet içindeki bazı aygıtlar da buna izin verdi. Çünkü diğer terör örgütlerine karşı radikal dinci grupları kullanabileceklerini düşündüler. Sadece İstanbul'da örgütün on binlerce sempatizanı var. Güneydoğu illeri adeta onların askeri üssü. Ve her biri bir canlı bomba olarak geziyor aramızda."

Selin ensesinden kuyruk sokumuna kadar ürperdi. "Cehennem dünyaya indi desene," dedi dostunun gözlerine bakarak.

"Hem de nasıl," dedi Sinan iç geçirerek. "Ülke zebanilerin oyun alanı oldu."

İkisi de kapıda Zeynep'in dikildiğini fark etmemişti.

"Selin," dedi Zeynep tedirginlikle, "Balat'taki ev Ünsal Yüksel'in babasından miras kalmış. Ama Yüksel orada yaşamıyormuş. Bilmek istersin diye düşündüm."

"Sağ ol Zeynep," dedi Selin mutfaktan koridora doğru yürürlerken. "O halde Ünsal Yüksel orada biri ya da birileriyle buluştu," diye sesli düşündü, bir yandan da kafasında Sinan'ın sözleri dolanıyordu.

"Ya da oraya kadar izlendi ve eve girdikten sonra öldürüldü," diye ekledi eski dostu.

Selin, Bahtiyar'ı biraz daha sıkıştırması gerektiğini biliyordu. İçeriden bilgi almadan bu dosyayı takip etmesi neredeyse imkânsızdı. En azından olay yeri inceleme raporu ya da adli tıp bilgilerine ulaşırsa ne tür bir cinayetle uğraştığını anlayabilirdi. Babasının eski polis dostunu aramadan önce birkaç saat daha beklemeye karar verdi.

Bahtiyar, Selin'in telefonunu bekliyormuş gibi ilk çalışta açtı. "Anladığım kadarıyla peşimi bırakmayacaksın," dedi Bahtiyar, sesindeki alaycılığı saklamadan.

"Yüksel'in nasıl öldürüldüğünü öğrendim, onu haber vereyim," dedi Selin karşı atağa geçerek.

"Bak, benden daha iyisin. O zaman bu soruşturmada bana pek ihtiyacın yok," dedi Bahtiyar gülerek.

"Senden yalnızca doğrulatmanı istiyorum," dedi Selin yaşlı adamın alaycılığını dikkate almadan. "Duyduklarımın bir dedikodudan ibaret olmasını istemiyorum."

"Peki, nasıl öldürülmüş?" diye sordu Bahtiyar merakını gizlemeden.

"Boğazı kesilmiş."

Selin, Bahtiyar'ın haberi sindirmesini bekledi birkaç saniye. "Sence de bunun sembolik bir tarafı yok mu?" diye sordu daha fazla sabredemeyince. Telefonun diğer ucunda Bahtiyar'ın düşündüğünü anlayabiliyordu.

"Evet," dedi adam tereddütle. "Dini bir ritüeli andırıyor. Ya da katil öyle görünmesini istiyor."

"Peki, siyasi bir motivasyonu olabilir mi?"

"Siyasi motivasyonu olan cinayetler genellikle silahla işlenir."

"Hem siyasi hem de dini bir motivasyonu varsa?"

Bahtiyar, Selin'in neden söz ettiğini anlamıştı. Ülke çapında güvenlik alarmına neden olan Allah'ın Devleti örgütünün eylemleri vahşi bir savaşın tamtamları gibiydi.

"Söz ettiğin örgütler ağırlıklı olarak canlı bomba saldırılarını tercih eder," diye açıklamaya girişti.

"Peki ya taktik değiştirmişlerse? Böyle bir eylemin çok daha fazla ses getireceğini bildiklerinden bu tarz suikastlara başladılarsa?" diye konuştu Selin.

Bahtiyar, Selin'in teorisini kafasında tartmak için sustu bir süre. "Eğer cinayeti radikal örgütler işlediyse bu bir felaket," dedi sonra. "Daha da beteri kurbanın emniyet müdürü olması."

"O halde bana yardım edecek misin?" diye atladı Selin. "Eminim sen de bir meslektaşına bunu kimin yaptığını merak ediyorsundur."

Bahtiyar bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Tamam, sen kazandın," dedi teslim bayrağını çekerek. "Ama beni asla kaynak gösteremezsin. Ben yokum, hiç olmadım, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Selin, sesindeki tatmini saklayarak.

* * *

Levent'teki alışveriş merkezinin kapısındaki güvenlik kontrolünden geçerken Sinan'ın eline tutuşturduğu cep telefonunu masaya koydu. Ufak gri telefon çat diye oturdu güvenliğin küçük tepsisine. Sinan istediği zaman Selin'e ulaşmak istiyordu. Öyle söylemişti. Eski dostu açıkça onun için endişeleniyordu.

Telefonu alıp cebine yerleştirdi ve parlak ışıklı dükkânların önünden spot ışıkları altında kalmış bir suçlu gibi ilerledi.

Binada müziğe karışan makina uğultusundan kaçmak için Bahtiyar'ın söz ettiği kafeye doğru seri adımlarla yürüdü.

En üst kat, yan yana dizilmiş restoran ve kafelerle mekanik bir yemek pazarını andırıyordu. Çevresine bakındı. Bahtiyar henüz gelmemişti. Onu görebileceği bir masaya oturdu ve beklemeye başladı. On beş dakika aylakça bakındı etrafına. Köşedeki bir masada sarışın bir kadın öne eğilmiş karşısında oturan bıyıklı adamın elini tutuyordu. Adam kadından uzak durmak ister gibi arkasına yaslanmıştı ve göz temasından kaçınıyordu. "Bir ayrılık sahnesi," dedi içinden.

Yan masadaki orta yaşlı kadın ise tavuk etli çorbasını hüpletiyordu iştahla. Ceptelefonunun üzerindeki saate baktı. Akşam dokuzu on geçiyordu.

Önündeki çay bardağı boşalmak üzereydi. Bahtiyar'ı aramayı geçirdi aklından. Şimdi sıkıştırmak iyi bir fikir değildi. "Gel," dediyse mutlaka gelecekti. En azından öyle umuyordu.

On dakika sonra ikinci çayını söyledi. Ayrılan çifte bir daha baktı. Kadın elleriyle yüzünü kapamış ağlıyordu şimdi. Adam kadının rezillik çıkarmasından tedirgin, çevresine bakıyor, eski olmaya ramak kalmış sevgilisine telaşla bir şeyler anlatıyordu. Kalkıp bıyıklı adama bir yumruk atmak istedi. Kadının atmaya cesaret edemeyeceği bir yumruk. Ayrılık hediyesi. O ayrılırken kendi yumruğunu atamamıştı.

Ona doğru yaklaşan genç bir adamı görünce ayrılık sahnesinden aldı bakışlarını. Gri takım elbise giymiş adamın koyu kırmızı kravatı yürürken hafifçe sallanıyordu. Adamın elinde büyük sarı bir zarf vardı. Adam Selin'in masasına yaklaştı ve hafifçe eğilerek, "Selin Hanım," dedi soru sorar bir tonda.

"Evet," dedi Selin tereddütle.

Adam masanın yanında durdu ve elindeki zarfı Selin'e uzattı. "Bunu Bahtiyar Bey gönderdi. Ben onun yardımcısıyım. İşi çıktığı için sizinle buluşmaya gelemiyor ama sizi toplantısından sonra arayacağını söylememi istedi," dedi adam.

Bahtiyar emekli olduktan sonra küçük bir güvenlik şirketi kurmuştu. Bir önceki görüşmelerinde mağazalara, işadamlarına ya da şirketlere özel güvenlik hizmeti verdiklerini anlatmıştı. Selin pek ilgilenmemişti o zaman. Şimdi de ilgilenmiyordu.

Selin adamdan zarfı almak için ayağa kalktı. "Çok teşekkür ederim. Zahmet oldu size," dedi şaşkın.

"Rica ederim," dedi adam ve iyi akşamlar dileyip Selin'in yanından ayrıldı. Selin elindeki zarfı açmak için müthiş bir istek duydu içinde. Sonra gözü sevgililerin masasına kaydı. Adam gitmişti. Ardında makyajı akmış, hüzünlü bir palyaçoya dönen bir kadın bırakmıştı. Kadının başını okşamak yerine, giderken iki çayın parasını koydu kendi masasına.

5

Beşiktaş'a inen minibüslerden birine zar zor bindikten on dakika sonra Barbaros Bulvarı'nın başında kendini dışarı attı. Frenle arası bozuk şoförün dolmuşunda yere yapışmamak için cambazlık yapmaktan kurtulmuştu. Yokuş aşağı yürürken restoranların sıcak ışıklarına ve yemek kokularına kaptırdı kendini. Sabahtan beri bir şey yememişti. Az ileride gözüne çarpan küçük bir pizzacıdan iki dilim pizza aldı ve yürüyerek yemeye koyuldu.

Gazeteye geldiğinde Zeynep ve Sinan'ı bilgisayar başında çalışırken buldu. Sinan, Selin'in önemli bir haber getirdiğini anlamış gibi ayağa kalktı ve tek kelime etmeden yüzüne baktı.

Selin elindeki zarfı dikkatlice masaya koydu, yavaşça montunu çıkardı ve Sinan'a dönerek, "Bu dosya Ünsal Yüksel'in cinayet soruşturmasından. Daha bakmadım," dedi.

Sinan Selin'e hayranlıkla dolu bir bakış attı. "Daha ilk günden herkesi atlattın. Haydi, açalım şunu," diye konuştu heyecanla.

İkisi de zarfa yanaşma konusunda tereddüt içindeydi. Sonra Sinan zarfa doğru bir adım attı, eline aldı ve çevirdi. "Sen aç," dedi Selin'e uzatarak. "Getiren sensin."

Selin zarfı aldı ve yapışkan dilini açmaya koyuldu. Zarf açılınca elini ürkek bir biçimde içine soktu ve içindekileri yakaladı. Parmaklarının ucundakileri dışarı doğru çekince bunların bir tomar fotoğraf olduğunu gördü.

Sinan dikkat kesilmiş Selin'in elindeki fotoğraflara bakıyordu. "Yoksa bunlar olay yeri fotoğrafları mı?"

Selin ilk fotoğrafta yerde kıvrılmış yatan bir adam gördü. Adamın üstündeki takım elbisenin rengi kızıl kandan

anlaşılmıyordu. Yatağın beyaz çarşaflarında kan, kırmızı tropik bir çiçek gibi yayılmıştı. Yatak, duvarlar, ayna, mobilyalar herşey kana bulanmıştı. Litrelerce kan dökülmüş gibiydi. O sırada arkalarından bir öğürtü duyuldu. İkisinin arasından resme bakan Zeynep eliyle ağzını kapamış tuvalete doğru koşuyordu. Başka bir fotoğrafta boğazındaki yaranın yakın plan görüntüsü vardı. Emniyet Müdürü'nün boğazında geniş bir ağız büyüklüğünde yarık açılmıştı.

Selin, Sinan'a baktı. Arkadaşının yüzü sapsarı olmuştu.

"Evet, bunlar olay yeri incelemede çekilen fotoğraflar olmalı," dedi Selin, Sinan'ın az önceki sorusuna yanıt olarak. "Bunlar ne kadar işimize yarayacak emin değilim."

"Saçmalama," diye kesti onu Sinan. "Elinde polis soruşturmasının en önemli belgelerinden biri var. Cinayetin nasıl işlendiği görülüyor. Bunu yapan her kimse sağlam bir midesi olmalı."

"Ya da sağlam bir nedeni."

Diğer fotoğraflara da baktılar. Odanın duvarlarına sıçramış kan lekeleri, cesedin farklı açılardan görüntüleri, kanıt olabilecek detaylar... Hepsi fotoğraflanmıştı.

Selin boğazına götürdü elini. İnsanın hayat damarını kesmek saniyelik bir işti. Bir anda varken yok olmak. Yutkundu. Boğazında sert yemek borusu aşağı yukarı oynadı. Boğazı kesilen bir emniyet müdürü. Ne kadar dramatik bir son. Siyasi cinayetler genellikle silahla işlenirdi. Ayrıca Emniyet Müdürü olası suikast girişimlerine karşı tetikte olmalıydı. Kimi, neden bu kadar yanına yaklaştırmıştı?

Ünsal Yüksel evli değildi. Tutkulu bir aşk hikâyesi olabilir miydi? Adamın fotoğraf makinesinin objektifine bakan yüzünü inceledi. Yakın plan fotoğrafta cesedin açık kahverengi gözlerinde şaşkınlık ifadesi okudu. Öldüğünü anladığı anki panik miydi bu, yoksa katilinin darbesi onu şaşırtmış mıydı? Kıdemli polis, katilinin yanına yaklaşmasına izin vererek anlık bir dikkatsizliğin kurbanı mı olmuştu?

Yüksel'in tepesi tamamen kelleşmiş, kan damlalarıyla lekelenmiş kafasına baktı bir daha. Ölü polis ona hiçbir ipucu sunmadı.

Sinan'ın konuştuğunu duyunca kulak kesildi.

"Haberimiz için istediğimizden çok daha fazlası var elimizde. Adamın boğazının vahşice kesildiğini ve bunu babasının eski evinde yapıldığını öğrendik. Polisin bu akşamki basın toplantısından çıkanları da eklersek al sana baba bir haber," diyordu arkadaşı heyecanla.

Pek ikna olmamıştı ama haberi bekletme gibi bir lüksleri olmadığını da biliyordu. Sadece siteye koymadan önce son bir kez Bahtiyar'la konuşmak istiyordu. Cep numarasını tuşladı. Karşısına çıkan mekanik ses şu anda ona ulaşılamadığını söyledi.

"Tamam, haberi yazacağım ama bu gece geç saatte koyacağız, olur mu?" diye sordu Sinan'a.

"Tamam. Böylece ertesi günkü gazeteleri de atlatmış oluruz," diye sürdürdü Sinan hayatındaki tek önemli şey buymuş gibi.

* * *

Selin akşam geç saatte Ankara'dan canlı yayınlanan basın açıklamasında içişleri bakanının televizyondan bile oldukça gergin göründüğünü fark etti. Bakan, Yüksel'in bir cinayete kurban gittiğini söyledikten sonra Emniyet Müdürü'nün kahramanlıklarını, vatana ve millete faydalarını sıraladı. Ayrıca Türk devletinin gücünden ve faillerin cezalarını bulacağından da uzun uzun söz etti. Bakan soruşturmayla ilgili bilgi vermekten açıkça kaçınıyordu. Gazetecilerse soru sorabilmek için kıvranıyordu karşısında. İçişleri bakanı on dakikalık Türkiye güzellemesinden sonra soruşturmanın hassasiyeti açısından bu noktada soru almayacaklarını ama en kısa zamanda basının bilgilendirileceğini söyledi.

Gazeteciler protesto edercesine ayağa kalktılar. Bakan soru yağmurundan kaçmak için koşar adım çıktı salondan.

"Eh! Haber alma özgürlüğü de bizim ülkede ancak bu kadar," dedi Sinan sinirle. "Ülkenin en önemli devlet adamlarından birinin boğazı kesiliyor ama tek bir gazeteci bile soru soramıyor," diye sürdürdü yakınmasını.

"Şimdi sen medyadaki komplo teorilerini gör," diye ekledi Selin.

"Ama biz haberimizi yazalım, görür onlar. Cinayetin detaylarını bilen yayın kuruluşu olduğunu sanmıyorum. Biz yazdıktan sonra bakalım sorulardan kaçabilecekler mi," diye konuştu Sinan hırsla.

Selin'in artık haberini yazması gerekiyordu. Ceptelefonundan Bahtiyar'ın numarasını bir kez daha tuşladı. Bu kez çalıyordu. Bahtiyar'ın yorgun sesini duyunca rahatladı.

"Kusura bakma Selin. Toplantım çok uzun sürdü. Seni arayamadım. Aldın mı paketi?" diye sordu Bahtiyar.

"Evet ve hemen konuşmamız lazım," diye yanıtladı Selin.

"Telefonda olmaz," dedi Bahtiyar sesini alçaltarak. "Seni gelip alayım, sonra bir yere gidip konuşuruz."

* * *

Dolmabahçe Sarayı'nın önünde sıkışan trafik, kırmızı ışıklı bir yılan gibi kıvrılarak uzuyordu. Selin, Bahtiyar'ın yanındaki koltukta vapur düdükleri, martı çığlıkları ve araba kornalarının karıştığı ahenksiz müziği dinlemeye dalmıştı.

"Fotoğrafları sana göndermekte tereddüt ettim," diye söze girdi Bahtiyar. "Canice öldürülmüş."

"Sen kimden aldın?" diye sordu Selin merakını gizlemeyerek.

"Ben sana senin haber kaynaklarını soruyor muyum? Sen de benimkileri sorma. Ayrıca bilmemen senin için daha hayırlı," dedi Bahtiyar şakacı bir tonda.

"Bu cinayette garip bir şeyler var," dedi Selin düşünceli düşünceli. "Sanki biri ya da birileri intikam almış gibi."

"Evet, feci bir biçimde öldürülmüş. Allah günahlarını affetsin. Az insanın ahını almadı," dedi Bahtiyar.

"Siyasi bir cinayet olduğunu düşünüyorsun yani?"

"Ya ne olacaktı? Aşk cinayeti mi?" diye güldü Bahtiyar. "Bildiğim kadarıyla Ünsal'ın hayatında kadın falan yoktu. İşiyle kafayı bozmuş, tek amaca ve tek ideale hizmet eden bir adamdı. Biraz manyaktı anlayacağın. Ha, arada fahişelerle yatmıştır belki ama hiçbir insan, özellikle de karşı cins onun hayatında önemli olmadı."

Bahtiyar'ın Yüksel'i iyi tanıyor gibi konuşması Selin'in gözünden kaçmadı. Birlikte çalıştıklarını düşündü bir an, ama devre farkı olmalıydı. Tam bunu soracakken arkadaki araba hışımla kornaya bastı. Bahtiyar dudakları arasından bir küfür savurarak iki metre ilerletti aracını.

"Cinayet silahının resmi çekilmemiş," dedi Selin bir önceki sorunun peşini bırakarak. "Henüz bulunamadı sanırım."

"Hayır. Keskin bir bıçak olduğu açık. Ne tür bir alet olduğu otopsiden sonra belli olur. Cinayet silahının bulunmaması can sıkıcı polis için."

"Parmak izi falan?"

"Oda kan gölüne dönmüş. Parmak izi alınabilecek yerler de temiz çıkmış."

Selin, Bahtiyar'a bakarak gülümsüyordu.

"Kısa zamanda ne kadar da çok şey öğrendin Bahtiyar Amca," dedi alayla.

"Emniyetteki karışıklıktan yararlandım. Ama her zaman bu kadar şanslı olmayabilirim."

"Peki, polis kimin yaptığını düşünüyor? Bir şüpheli var mı?"

"İstanbul Emniyeti duman olmuş durumda. Tüm ekip panik yaşıyor. Bu iş yüzünden kimin kellesi gidecek belli değil. Diğer yandan tepedekiler de failler bir an önce bulunsun

diye bastırıyor. Onlara göre cinayetin mutlaka siyasi nedenleri olmalı."

"Soruşturmayı terörle mücadele şubesi yürütecek," diye sürdürdü eski polis. "MİT'in de destek vereceği konuşuluyor."

Selin MİT lafını duyunca tedirgin oldu. Ama Bahtiyar'a hissettirmemek için, "Demek cinayetin yabancı kaynaklı olduğunu düşünüyorlar?" dedi acele acele.

"Evet, MİT'in de dahil olması yabancı kaynaklı örgütlerden şüphelendiklerini gösteriyor. Bu da senin teorini destekliyor. Yabancı cihatçıların işi olabilir. Türkiye'ye gözdağı vermek istiyor olmalılar."

"Bu gözdağmdan çok savaş ilanı gibi geldi bana," dedi Selin.

Trafik Kabataş'ta biraz açılmıştı. Tophane'ye geldikten sonra Boğazkesen Yokuşu'ndan sağa saptılar. Bahtiyar nereye gittiklerini söylememişti henüz. Beş dakika kadar ilerledikten sonra açık otoparka girdi.

"Haydi, şurada bir şeyler yiyelim, sonra gider yazarsın yazını," dedi eski polis. Selin meyhaneye dönüştürülmüş eski cumbalı eve bakıp arabadan indi.

* * *

Gözlerini kirden grileşmiş tavana açtığında içeriden gelen kahkaha seslerini duydu. Uyuşan kolunu diğer eliyle başının altından çıkardı. Yattığında saatin üçe geldiğini anımsıyordu.

Yavaşça doğruldu ve dün sabah gördüğü güvercini görmek için pencereye baktı. İnce bir yağmur apartman boşluğundan aşağı süzülüyor, kapalı hava küçük odanın kasvetine koyu bir ton daha katıyordu.

Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açınca bir haykırış duydu koridorda.

"Hey Selin, hemen buraya gel de yaptığına bir bak," dedi birisi.

Bağıran salonun girişindeki Sinan'dı. Elinde bir kahve kupası, yüzünde gevrek bir sırıtış ve gözlerinde zaferin ışığı vardı.

"Dur Sinan, önce bir banyoya gireyim," diyecek oldu Selin.

"Sonra banyoya girersin, önce gel şu haberleri izle," dedi Sinan, Selin'i kolundan çekerek.

Selin salona girer girmez diğer çocuklar yanına gelip tebrik ettiler onu. Zeynep ona önemli işler başarmış gibi hayranlıkla bakıyordu. Başını duvardaki televizyona çevirdi. Süslü bir sunucu Selin'in haberinden söz ediyor, yanında uzman olduğunu iddia eden konuğa cinayetin detayları ve olası failleri hakkında sorular soruyordu. Ekranda haberin görüntüsünün yanı sıra Selin'in eskiden kalma bir fotoğrafını da koymuşlardı. Selin kendi fotoğrafının gösterilmesinden rahatsız geri döndü ve Sinan'ın ona gülen gözlerini gördü.

"Boşverin canım. Sadece laf kalabalığı yapıyorlar," dedi Selin afyonu patlamamış bir sesle.

"Ne boşveri Selin," diye çıkıştı Sinan. "Bütün kanallar ve gazeteler senin haberini yazıyor. Tüm Türkiye Emniyet Müdürü'nün boğazının kesildiğini bizden öğrendi. Polis yalanlamadığı gibi valinin de biraz sonra çıkıp açıklama yapması bekleniyor," dedi bir çırpıda.

Selin bütün dikkatlerin onun üzerine çevrilmesinden hoşnut değildi. Bu geçmişindeki bazı hayaletleri harekete geçirebilirdi. Haberi çok dikkatli bir dille, kesin suçlamalar yapmadan yazmıştı. Cinayet fotoğraflarını yayınlamaları mümkün değildi ama yöntemi konusunda kuşku kalmadığını anlatmış, soruşturmanın terörle mücadele tarafından yürütüleceğini ve MİT'in de dahil olabileceğini usturuplu bir dille toparlamıştı. Haber kanalları bir taraftan haberi doğrulatmaya çalışırken diğer taraftan ekranlarına İslamcı örgüt uzmanları, cinayet uzmanları, terör uzmanları çıkararak olayı deşiyorlardı. Bu kadar yoğun basın ilgisine ne polis ne de hükümet çok uzun süre sessiz kalabilirdi.

"Sabahtan beri telefonlarımız susmuyor," dedi Sinan, Selin'i düşüncelerinden sıyırarak. "Üç haber kanalı seni canlı yayına çıkarmak istiyor, ne dersin?"

"Berbat bir fikir derim," dedi Selin, Sinan'a meydan okurcasına.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Ama haberin arkasında olduğumuzu savunmak için faydalı olabilir," dedi Sinan yaşadığı zafer sarhoşluğunun etkisiyle.

"İstersen sen çık," dedi Selin. "Haberi yazdık işte, daha ne anlatayım," dedi kızgınlığını gizlemeyerek.

Sinan üstelemedi.

"Selin Felaketler Ülkesi'nde," dedi kendi kendine.

Sesi yüksek çıkmış olacak ki Sinan ona dönüp, "Ne dedin?" diye sordu.

"Banyoya giriyorum. İzin var mı?" dedi Selin yarı şaka yarı ciddi.

Kalktığından beri ofiste telefonlar susmamıştı. Haberi duyunca gazeteye gelip giden ahbaplar yüzünden çalıştıkları salon iyice kalabalıklaşmıştı. Herkes valiliğin yapacağı açıklamayı bekliyor; yorumlar, iddialar, komplo teorileri tüm medyayı meşgul ediyordu. Selin bilgi bombardımanından bunalarak küçük mutfağa kaçmış, çayını yudumluyordu. Apartman boşluğuna baktığından Barış'ın geldiğini görmedi.

"Bayağı sıkıldın anlaşılan," dedi genç adam.

Selin dönüp baktı. Barış gazetenin teknik adamıydı. Yüzünün yarısını kaplayan sakalları ve arkada topladığı siyah saçlarıyla bir gazeteciden çok müzisyeni andırıyordu. Kocaman, içi gülen gözleri başını çevreleyen saç ve tüylerin arasından siyah taşlar gibi parlıyordu. Genç adamın ilk bakışta göze çarpmayan bir cazibesi olduğunu fark etti. Kendisinden on yaş kadar genç olmalıydı. Dolgun dudaklarının arasından görünen beyaz dişleri bıyık ve sakallarıyla ahenkli bir tezat oluşturuyordu.

Selin gülümsedi. "Bir süredir çalışmıyordum. Sanırım nasıl olduğunu unutmuşum," dedi.

"Unutmuş biri için bayağı iyi bir iş çıkardın," diye konuştu Barış. "Cihatçılarla ilgili haberler uzunca bir süre gündemi meşgul edeceğe benziyor. İnternette yayınlanan videolardaki gibi mi infaz etmişler Emniyet Müdürü'nü?" diye devam etti.

"Bilemiyorum. Ama bu cinayet işinde bir gariplik var," diye konuştu Selin kafasını hafifçe sallayarak. "Cinayetin siyasi motivasyonu varmış gibi duruyor ama ben bir türlü ikna olamıyorum."

"Neden?" diye sordu Barış.

"Bunu da destekleyecek hiçbir kanıt yok elimizde. Aslında Ünsal Yüksel'le ilgili çok az şey biliyoruz. Hiç evlenmemiş, çocuğu yok, kendini işine ve devlete adamış bir dava adamı. Sıkı bir Türk milliyetçisi. Pek çok düşmanı var ve geçmişte pek de yasal olmayan operasyonlara karışmış. Ayrıca polisin diğer raporlarına ulaşamadık. Mesela cinayet silahı ne, onu bile bilmiyoruz."

"Bunları birkaç güne kadar öğreniriz nasılsa. Ama gördüğüm kadarıyla cihatçı militanlara yakın siteler Emniyet Müdürü'nün ölümünden dolayı bayram ediyor," dedi Barış.

"Peki, üstlenen olmuş mu cinayeti?"

"Henüz değil. Ama 'Allah Müslüman savaşçıları ödüllendirecek' gibisinden yazılar dönüyor sosyal medyada. En azından çok sevindikleri belli."

"Ünsal Yüksel cihatçı terörle mücadelede önemli bir isim miydi?" diye sordu Selin.

"Adam tam bir devletçiydi. Sağdan ya da soldan, saldırı nereden gelirse onu yok etmeye programlanmıştı. Yani devlete karşı kim koluna kaldırsa o kolu keserdi. Polis bir süredir cihat tehdidine karşı önlem alıyor zaten. İntihar saldırılarından sonra herkes alarmda. Son aylarda hücre evlerine yapılan operasyonları bizzat Yüksel'in yönettiği, hatta katıldığı gibi haberler çıktı. Yani bunlara pabuç bırakmazdı adam."

Selin düşünüyordu. Bu kadar kıdemli bir polis nasıl oldu da katilinin kendine bu derece yaklaşmasına izin vermişti? Mutlaka sıkı koruma önlemleri olmalıydı çevresinde. Fotoğraflardan anladığı kadarıyla bir boğuşma ya da mücadele izi de yoktu. O halde katilini tanıyordu ya da ona zarar vermeyeceğini sanıyordu.

"Teknik herhangi bir konuda yardım istersen bana haber ver," diyen Barış'ın sesiyle düşüncelerinden uyandı.

"Teknik derken?" diye sordu Selin.

"Yani bilgisayarla ilgili herhangi bir konuda. Biraz anlarım o işlerden," dedi Barış mutfaktan çıkarken.

Selin de Barış'ın arkasından çıktı. Daha önce gördüğünü sandığı bir şeyi anımsamaya çalışıyordu. Salona girdi ve masada duran cinayet fotoğraflarını eline aldı. Tek tek yeniden inceledi. Bir fotoğrafa gelince durdu. Kurbanın elinin yakın plan fotoğrafıydı bu. Eline bir büyüteç alıp bir kez daha baktı.

Evet. Haklıydı.

Ünsal Yüksel'in yumruk olmuş avcunda bir nesne vardı. Ölü adamın kapalı elinin kenarından minik bir ip sarkıyordu.

Bahtiyar'ı aradı aceleyle. Eski polisin ceptelefonu kapalıydı. İçine bir huzursuzluk yerleşti.

Valilikten cinayet soruşturmasıyla ilgili açıklama, Bahtiyar'ın telefonunu beklerken geldi. İçişleri bakanlığının cumhuriyet başsavcılığına yaptığı taleple Emniyet Müdürü'nün cinayeti hakkında tüm yazılı, görsel ve internet yayınlarına yönelik yayın yasağı getirilmişti.

Medya yayın yasağını son dakika haberi olarak geçiyor, kimi programlarda yayın yasağının faydaları ve zararları hakkında ahkâm kesiliyordu.

Sinan sinirle kumandanın kapat tuşuna bastı. "Hay ben sizin yasağınıza..." dedi sözünü tamamlamadan.

"Şuna bak şuna... Cinayet haberleri devletin güvenliğini tehdit edecek unsurlar taşıyormuş... Haberler ülkede karmaşa ortamı yaratabilirmiş... miş de miş miş!"

Söylenmeye devam ederken bir an durdu. "Ne ara böyle boktan, böyle rezil bir ülke olduk biz?" diye haykırdı elindeki ceptelefonunu masaya fırlatarak.

"Peki, ne yapacağız?" diye sordu Zeynep.

Sinan kıpkırmızı bir suratla camdan dışarı bakıyordu. Sanki çenesi şakaklarından kitlenmişti. Kafasında uzun süredir çözemediği bir bilmecenin yanıtını arar gibi sessiz kaldı bir süre. Sonra yerinden kalktı ve aynı kızgın suratla Zeynep'e baktı.

"Ne mi yapacağız? Yasağı deleceğiz elbette. Soruşturmayı bırakmıyoruz. Yaptığımız işin gazetecilik olduğunu bu mankafalara vura vura anlatacağız."

Yayın yasağı medyadaki kakafoniyi daha da artırmıştı. Hükümet yanlısı televizyon ve internet siteleri muhalif medyaya saldırıyor, en ufak bir haberde devletin güvenliğini zedelediklerini iddia ediyordu. Ana akım gazetelerse hükümetin gazabından korunmak için sessiz kalmıştı. Farklı taraflar farklı gerekçelerle birbirlerini terörist olmak ya da teröristleri desteklemekle suçluyordu. Televizyon ve internet âlemi haber ve gerçeklerden başka herşeyin ortaya atıldığı politik bir arenaya dönüşmüştü.

Selin bıkkınlıkla bilgisayarı kapattı. Telefonda sinirle biriyle konuşan Sinan'a eliyle selam verip ofisten dışarı çıktı.

Loşbahçe Sokağı'na adım attığında hava kararıyordu. Az ileride Abbasağa Parkı'nın koyu yeşilliği göründü. Gün boyu yağan yağmurun altında ıslanan asfalt gri bir halı gibi serildi ayaklarının altında. Botlarının çıkardığı topuk sesleri dışında sessizdi sokak.

Bir an arkasında birinin olduğunu hissetti ve hızla geriye döndü. Yanılmıştı. Sokağın başında üzgün bakışlı bir köpek ne tarafa gideceğini kestirmeye çalışır gibiydi. Maşuklar Yokuşu'na vardığında yağmur yeniden çiselemeye başladı. Karşıya geçti ve parkın kapısından içeri girdi. Küçük amfitiyatro parkın ortasında aylak aylak duruyordu. Amfiyi sağına

alarak yürümeye başladı. İzlendiği hissiyle yeniden döndü arkasına. Yağmurda parlayan yazar ve gazeteci heykelleri dışında kimseyi görmedi. Uğur Mumcu, Asım Bezirci, Bahriye Üçok, Ahmet Taner Kışlalı ve Abdi İpekçi... Heykellerin önünden ilerledi.

Ağaçların ve toprağın yağmurla buluştuğunda çıkardığı kokuyu ciğerlerine doldurdu. Yine bir ses duyunca durdu ama arkasına dönmedi. Sol tarafındaki merdivenlere yöneldi. Basamaklardan birine oturdu ve yağmur taneleri yüzünü öpsün diye gökyüzüne döndü.

Yaprakların hışırtısı, yüzüne vuran damlalar ve uzaktan uğuldayan İstanbul eşlik etti ona. Süresiz ve mesafesiz mutluluk. Felaket öncesinin aptallığı.

Gölgeler ucuz bir filmden kopma fragmanlar gibi döndü kafasında. Bilmek ne müthiş bir yüktü. Beynini sıfırlamak istedi. Tüm anıları ve benliğini formatlamak. Geçmişi onu bırakacak kadar saf değildi.

Kulağının dibinde kanat çırpmasına benzeyen bir ses duydu. Kıpırdamadı. Geleceğini biliyordu. Bir yanıyla onu bekliyordu.

"Peşimi bırakmayacaksın değil mi?" diye sordu başını çevirmeden.

"Hayır," dedi arkasındaki ses. "Bu benim işim."

6

Sürücü koltuğunda oturan adamın direksiyonu tutan ellerine baktı. O ellerin vücudunda gezdiği anlar aklına yapışıyor, tüm hatıralar bir sur gibi çevresini sarıyordu. Onunla gitme kararından pişmandı şimdi. Konuşacak ne kalmış olabilirdi? Son sözler söylenmiş, son vedalar edilmişti.

Adamın yüzüne kaydırdı bakışlarını. Saçlarında daha önce fark etmediği birkaç beyaz tel gördü. Bakışları önündeki yola odaklanmıştı. Gözlerinde kara gölgeler geziyordu. Adam ondan nefret ediyor olmalıydı. Başına bela olan bir iş daha. Arabaya bindiklerinden beri ikisi de tek kelime etmemişti. Parkta arkasından yaklaştığında, kendisine itiraf etmese de adamla gideceğini biliyordu.

Beşiktaş Stadyumu'nun yanından yukarı doğru çıkıp Taksim Meydanı'na yaklaştıklarında trafik yavaşladı. Kapıdan kendini dışarı atıp kaçmayı düşündü bir an. Kayıplara karışmanın cazibesi sardı onu. Ama nereye ve ne kadar daha kaçacaktı?

Yorgun, iyice gömüldü koltuğa.

Araba Taksim Meydanı'nın altını delen tünele girdi ve Tarlabaşı Bulvarı'na çıktı. Sağ tarafında dizilen, ön cepheleri bir panoyla korunmuş, içleri yıkık binalara baktı. Kendisine benzetti onları. Ona da dışarıdan bakıldığında gerçek bir kadın gibi duruyordu. Ancak içine girince görülebilirdi derin boşluk. Aşağı, Haliç'e doğru kıvrılıp Unkapanı Köprüsü'ne doğru ilerlediler.

Bir kez daha baktı ona. Tek kelime etmemişti arabaya bindiklerinden beri. "Nereye gidiyoruz?" gibi klişe bir soru sormayı bile geçirdi aklından. Yanıt alamayacağını ve aslında

yanıtı merak da etmediğini fark edip sustu. Gidecekleri yerin önemi yoktu. Az sonra Vatan Caddesi'nin karışık trafiğinde buldular kendilerini. Araç sağa sapıp biraz ilerledi, önce sola sonra tekrar sağa saptı. Dar ve sakin bir sokaktı burası. İsmini kaçırmıştı ama içinde bir dönemin paşası geçiyordu. Bir duvarın kenarında duran çöp bidonlarının önüne park ettiler.

Sıvaları dökülmüş sarımtırak bir apartmanın girişinde dikiliyorlardı şimdi. Sokağa göz attı. Karşı apartmandan gelen müzik sesi dışında hayata dair bir şey bulamadı. Bu sırada adam binanın kapısını açmış onu bekliyordu. Gün ışığı görmemiş rutubetli merdivenleri yavaşça tırmandılar. Selin arkada, adamın üstündeki lacivert mantonun eteğinin, adımlarıyla uyumlu dansını izliyordu. İkinci kata vardıklarında demir kafesle örtülmüş ahşap bir kapının önünde durdular. Adam önce kafesi, ardından da kapıyı açtı ve tuttu.

Holdeki ışığın düğmesine basınca içerisi çıplak bir aydınlığa büründü. İkisi de daracık koridorda dikiliyordu şimdi. Duvarlardaki boyaları yer yer dökülmüş evin ruhuna sinmiş griliğe açılıyordu koridor.

Adam eliyle ileriyi gösteren bir hareket yaptı. Sağ tarafta iki kanatlı ahşap bir kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Hava iyice kararmıştı. Binanın önündeki sokak lambası salona doluyordu. Adam kapının arkasında başka bir lamba düğmesi bularak cılız bir ışığı odaya davet etti.

Selin salonun ortasında dikildi. Adam, "Otursana," dedi dişlerinin arasından çıkan mekanik bir sesle. Yarım asır öncesinden kalan yeşil kadife koltuklara baktı Selin ve bir tanesinin ucuna ilişti. Ayağının altında, kendi rengini yıllar önce unutmuş halıda, irili ufaklı kahverengi lekeler çarptı gözüne.

Karşısındaki adamın gözlerine dikti gözlerini. İçini yokladı. Ne korku, ne heyecan, ne aşk kalmıştı. Sadece boşluk. Karşısındakinin koyu gözlerindeki parlaklığı inceledi. Bakışlarından rahatsız olan adam koltukta kıpırdandı.

"Seni neden buraya getirdiğimi sormayacak mısın?" dedi adam görüntüsüyle tezat yaratan bir yumuşaklıkla.

"Sanırım yarım bıraktığın işi bitirmek için," dedi Selin gözlerini ondan ayırmadan.

Adam tedirginlikle yerinden kalktı ve pencereye gitti. "Bana hiç seçenek bırakmadın," dedi neredeyse sitemkâr bir sesle. "Sana daha önce de açıklamıştım."

"Evet, hatırlıyorum," dedi Selin arkasında duran adama dönmeden. "Ya size katılırım ya da yok olurum değil mi?"

"Sana işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmama gerek yok. Çok fazla şey biliyorsun ve teşkilatın iyiliği söz konusu."

"Teşkilatın iyiliğinin ve vatanın güvenliğinin herşeyden önce geldiğini bana Hollanda'da uzun uzun anlatmıştın," dedi Selin alaycı bir tonda.

"Bu sadece benim işim değil, aynı zamanda davam. Bir aşk uğruna bu davaya zarar veremem. Vatana ihanet olur bu."

Selin dudakları kapalı kıkırdadı. "Gözlerim doldu," dedi alaycı alaycı.

Adam zor bir sorunu çözmeye çalışır gibi kaşlarını çatarak sürdürdü konuşmasını:

"Hâlâ vakit var Selin. Bize katıl, göreceksin, kendini daha yüce bir davaya adamak seni de mutlu edecek. Bu senin ve benim için de yeni bir başlangıç olabilir."

Selin dudaklarını zorlayan kahkahayı artık tutamayarak patladı. Ağzından gülme ve inleme arası bir ses çıkıyordu.

"Hepsi bir arada. Hem vatan davası hem de aşk. Ne kadar iyi bir pazarlamacısın," dedi gülmeyi bırakmadan.

"Sana buraya gelme demiştim," dedi adam sinirle karşısına dikilerek. "Artık buradasın ve seni serseri mayın gibi ortalarda bırakamam. Bizim için bir tehditsin anlamıyor musun?"

"Senden ve teşkilatından korkmuyorum," dedi Selin ayağa kalkarak. "Bizim hesabımız çoktan kesildi! Beni seçme

cesaretin yoktu. Hiç de olmadı. Sana verilen görevi yapıyordun o kadar. Senin gibi adamların aşk meşkle kaybedecek zamanı yoktur. O yüzden çeneni yorma. Ne yapacaksan yap, uzatma artık."

"Beni seçmeyen sendin," dedi adam fısıltıya yakın bir sesle. "Seni bulmak için geri döndüm Hollanda'ya, ancak toz olup havaya karışmıştın sanki."

"Sana nerede olduğumu söyleyeyim," dedi Selin gözleri parlayarak.

"Bir turist beni sokak ortasında ölmek üzereyken bulduktan sonra aylarca hastanede kaldım. Beynim kitlenmişti. Yuttuğum haplar komaya sokmuş beni. Her gün aynı kâbusu yaşadım: Sen elindeki silahı kafama dayıyor ve tetiği çekiyordun. Aynı şimdiki gibi. Paltonun altında bir demet çiçek saklamıyorsun herhalde."

"Sana gelme demiştim. Seni mahvedeceklerini söylemiştim!"

"Beni yok etmek için seni seçmiş olmaları da dâhice," dedi Selin. "Korkakları yine korkaklar öldürür!"

Adam Selin'e nefretle baktı. Ceketinin iç cebinden siyah bir silah çıkardı. Selin'in gözünün içine bakarak silahın ağzına susturucuyu taktı ve namluyu ona doğrulttu. Aralarında bir metreden az bir mesafe vardı. Parmağı tetiği okşadı.

Selin kulağının dibinden geçen bir vızıltıyla yerinden zıpladı. Silah tok ve alçak bir ses çıkarmış, kulağını sıyırmıştı. Elini kafasına götürdü. Acı hissetmiyordu. Tek hissettiği kalbinin göğsündeki darbeleriydi. Adama baktı.

Alnından aşağı inen ter damlalarını ve şakaklarında atan nabzını görebiliyordu. İsterse kendisini vurabileceğini pekâlâ biliyordu. Bu bir uyarı atışıydı. "Beni değil," dedi içinden, kendini deneyor."

Sonra birkaç adım atarak silaha yaklaştı. Yüzüne bakarak gülümsedi ve siyah metalin ucunu eliyle tutarak kalbine doğru çekti.

"Oraya değil, buraya sık," dedi gözünü kapatarak.

Bekledi. Biraz daha bekledi. Biraz daha. Silah patlamadı. Gözlerini açtı. Adam dizlerinin üstüne çökmüştü. Selin'in bacaklarına sarıldı.

Eli istemsizce adamın siyah saçlarına gitti. Uyurken saçını bir çocukmuş gibi okşadığı anlar geldi aklına. Adamın sarsılmaları okşamalarla yavaşladı. Yavaşça doğruldu adam. Bakışlarıyla gülümsedi. Sonra kucakladı onu. Dar koridorda ilerlediler.

Arkada küçük bir odaya girdiler. Tek kişilik çıplak bir yatağa uzandılar.

Dudakları buluştu. Sarsıcı bir türbülansa girdiler. Aç kalmış hayvanlar gibi iştahla yediler birbirlerini. Isırarak, yaralarını yalayarak. Katil ve kurban olduklarını unutarak. Ağlayarak, inleyerek, hayretle seviştiler. Deprem dindiğinde üst üste yığıldılar. Uykusuz ve hareketsiz.

Çıplak bedenine değen serinlik titretti Selin'i. Aşk sona erdiğinde doğan boşluk ve yalnızlığın serinliği. Yerde dağınık duran giysilerine baktı. Adam yüzükoyun yatıyordu altında. Yavaşça kalktı ve oturdu. Pencereden dışarı baktı. Perdesiz pencerenin griye dönmüş camları sahte bir sise boğuyordu sokağı.

Giyindi ve çıplak yatan adamı izledi bir süre. Nefes alışları hızlanmış gibiydi. Ama parmağını bile oynatmıyordu. Ağlıyordu belki de. Kendi gözyaşlarını yokladı. Kupkuruydu gözleri.

Uzak bir ezan sesi odayı doldurdu. Ayrılmak için bir işaret. Kapıya doğru yürüdü. Son bir kez daha geri dönüp arkasına baktı.

"Hoşçakal Ali," dedi sesini kendisi de duyamayarak. Çarşafsız yataktaki Ali'nin çıplak halini aklına kazıyarak çıktı odadan.

Apartman kapısına ulaştığında duraladı. Açmak ve geriye dönmek arasındaki ince çizgide gezindi. Derin bir nefes aldı ve kolu çevirdi. Karşı dairede bir kadın ağlıyordu.

7

Ensesine inen ince yağmurda saatlerce yürüdü. Nereye gittiğini bilmeden bir hedefi olmadan yürüdü, yürüdü. Balıkçıları, vapurları, arabaları ve hiç susmayan kornaları, dilencileri, işportacıları, polisleri, pazarcıları, otobüse binmek için itişen tombul kadınları, kat kat giydirilmiş çocukları, camileri, kiliseleri, kuleleri, yokuşları ve suya kavuşan dar sokaklarıyla İstanbul da yanında yürüdü.

Gazeteye döndüğünde sabah kapıyı çalmak üzereydi. Kimsenin ofiste olmayacağını umuyor, sıcak bir duş alıp yatmayı kuruyordu kafasında. Ofisin yedek anahtarıyla kapıyı açtı ve usulca ilerledi koridorda. Tam banyonun kapısına ulaşmışken Sinan'ın sesini duydu.

"Bu sefer seni gerçekten merak ettim Selin. İnsan bir haber verir. Telefonunu da burada bırakmışsın."

Sinan sitem etmekte haklıydı. Tek kelime etmeden çıkmış, saatlerce ortadan kaybolmuştu.

"Yine aylarca ortadan kaybolacaksın diye düşündüm," diye sürdürdü sitemini Sinan.

"Ben de öyle sandım," dedi Selin acı bir ifadeyle. "Ama buradayım işte... Hem şu konuşmayı yapmanın zamanı geldi sanırım. Ne dersin?"

"Çok iyi fikir. Gel salona geçelim," dedi Sinan.

Selin, Sinan'a Amerika'daki macerasını en ince detayına kadar anlattı. Türkiye'nin en büyük gazetelerinden birinin Washington temsilcisi olarak çalışırken cinayete kurban giden meslektaşı Vedat'ın cinayetini çözmeye kalkışmıştı. Kısa bir süre sonra kendini uluslararası siyasi bir entrikanın içinde bulmuş, hayatı tehlikeye girmişti. Ali, Selin'i Amerika'dan

Hollanda'ya kaçırarak hayatını kurtarmıştı. Şimdi kurtardığı o hayatı geri istiyordu. Sinan, Selin'in sözünü kesmeden, neredeyse nefes almadan dinledi arkadaşını.

Hava yavaştan aydınlanıyor, gri bir ışık gökyüzünü sarıyordu. Selin sustu. Pencerenin önüne ilişen güvercine baktı. Sinan bazı şeyleri anlamak ister gibi kafasını salladı yavaşça.

"Peki, Ali sana yeni isimle sahte bir pasaport ayarladıysa senin Türkiye'ye girişinden nasıl haberi olmadı? Eminim o pasaport için bir uyarı konmuştur," dedi Sinan.

"Ali'nin haberi olmadı çünkü ben o pasaportla giriş yapmadım. Hollanda devleti benim kaçak yollarla girdiğimi anlayıp sınırdışı etti. Ayrıca sahte pasaportum da üstümde değildi. Kimliğim ancak bilincim yerine geldiğinde anlaşıldı."

"Sınırdışı edilme sürecinde Türk konsolosluğu buradaki akrabalarına ulaşıp kimliği doğrulatmış olmalı. Türk vatandaşı olduğun ortaya çıkınca da hemen geri postaladılar seni."

"Bahtiyar'ın dediğine göre bir mektup gelmiş halama. Orada bir hastanede bulunduğumu haber etmişler."

"Peki, Ali neden seni Avrupa'da ortadan kaldırmadı?"

"Sanırım benim geri döneceğimi tahmin etmiyordu. Yurtdışında kaybolup gideceğimi düşünmüştür. Beni buraya bağlayan bir şey olmadığını biliyordu. Ayrıca olaylardan sonra sanrılar görmeye başlamıştım. Uyanıkken kâbuslara tutuluyordum. Ali gittikten sonra gerçekle bağım iyice koptu. O bunun farkındaydı ve benim kendi kendimi imha etmemi bekliyordu. Tahmin ettiği gibi de oldu."

Sinan arkadaşının yüzüne baktı. Yaklaştı ve kollarına aldı dostunu.

"Sakın bir daha deneme," dedi yavaşça.

"Benim yüzümden insanlar öldü anlıyor musun? Boktan bir herife tutuldum ve beni hayata bağlayan mesleğimden nefret eder oldum. En kötüsü de ne biliyor musun? Artık hiçbir şey hissedemiyorum. Duygularım taşlaştı sanki. Elimi ateşe sokasım, buz gibi denize atlayasım ya da başımı tren

raylarına yatırasım geliyor. Sadece bir an da olsa yaşadığımı hissebilmek için. Olmuyor bir türlü. Ölüm hastalığına yakalandım. Bir zombiye dönüştüm."

"Sen zombi falan değilsin. Sadece çok ama çok uzun süre yalnız ve korku içinde kalmışsın. Bak, artık ben varım. Gazete var ve bir işin var. Zamanla iyileşeceksin bana inan."

"Bana iyilik yapmaya çalıştığının farkındayım. Ama belki de bu araştırmayı benim yapmam doğru değil. Sizi de içinde olduğum bataklığa çekeceğim."

"Sana katılmıyorum," dedi Sinan, Selin'i göğsünden ayırarak.

"Çivi çiviyi söker. Tam da senin gibi birini istiyorum ben bu dosyada. Biraz daha sık dişini, bak göreceksin eski Selin yeniden dirilecek. Ama yapmamız gereken önemli bir şey var şimdi. Kendini sağlama alman lazım. Bunun da bir yolu var..."

"Neymiş o?"

"Ali'nin kimliğini deşifre edeceğiz. Sen birinci ağızdan bir haber yazacaksın ve başına gelen herşeyi anlatacaksın. Ancak o zaman sana dokunamazlar."

"Bana kim inanır ki? Benim sözüme karşılık onunki. Ayrıca bu açıkça savaş ilanı demek."

"Hayatın söz konusu olduğunda savaş ilan etmekte bir sakınca yok. Zaten bir savaşın içinde değil miyiz?"

Selin bu tür bir savaşın içine girmek istediğinden emin değildi. Bu, Sinan ve gazetesini de içine çekmek anlamına gelecekti. Öte yandan hareketsiz kalmak da yem olmak demekti.

Sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. "Bunları yazarsam daha büyük bir saldırı altında kalmaz mıyız?"

"Evet, ama en azından hayatta kalırsın. Bunun dışında başka bir şeyin önemi de yok!"

Yazmak için yaşamak ve yaşamak için yazmak. İkincisini daha çok yapar olmuştu son dönemde. Şimdi bir adım daha ileri gidecekti. Kendi paçasını kurtarmak uğruna eski sevgilisini mahvetmek için yazacaktı.

Ali onu Hollanda'da bırakıp gittiğinde duyduğu panik yüzünden günlerce kusmuştu. Kâbus görmekten korktuğu için uyumuyor, uyumadıkça sanrılara tutuluyordu. Perdeleri sıkı sıkı kapalı otel odasında yemeden içmeden günlerce yatmak ve arada boş midesindeki sıvıları kusmak dışında bir şey yapmamıştı.

Ali'yle yaşadıklarını defalarca başa sarıyor, tekrar tekrar detayları kafasından geçiriyordu. Başlarda Ali'ye onu kurtardığı için kapıldığını sanmıştı. Beyaz atlı bir prens gelip kötü adamların elinden güzel prensesi çekip alıyor. Ama sonra Ali'yle birbirlerine benzediklerini, bu benzer noktaların aralarındaki tutkuyu beslediğini fark etti. Ali de Selin gibi inatçı, işini tutkuyla yapan, gözü kara ve zeki biriydi. Aralarındaki en önemli fark Selin'in hiçbir dava uğruna ölmeye ve öldürmeye inanmamasıydı. Oysa bu Ali'nin işiydi.

Rezervasyon süresi bitince odasından hiç çıkmayan Selin'i bir sabah apar topar otelden attılar. Para vermeyi teklif ettiyse de yoğun turist sezonundan söz edip savdılar başlarından.

Amsterdam sokaklarında dolaşmak, temiz havaya çıkmak ona iyi gelmişti başta. Kentin içinden geçen kanalın üstündeki minik köprülerde dolaşıyor, yağmurlu havasını solumaktan hoşlanıyordu. Canı çektiğinde bir gezi teknesine biniyor, saatlerce Amsterdam'ın kanallarında geziyordu. Ali'nin giderken yatağın yanındaki masaya bir tomar para bırakmasını hatırladı. "Bir orospudan ayrılır gibi," diye düşündü Selin. Neden gitmişti Ali? Teklifinin Selin için kabul edilemez olduğunu bilmiyor muydu? Teşkilata katılması dışında başka bir seçeneği olmadığını söylemişti ona. Ali mi değişmişti, o mu gerçek yüzünü ilk defa görüyordu?

Hollanda'ya ilk geldiklerinde Selin arada yoklayan panik ataklar ve sanrılar nedeniyle dışarıda gezemez olmuştu. Onu birilerinin takip ettiğini sanıyor, panikle durduğu yerden fırlıyordu. Ali, ateşli hasta bir çocuğa bakar gibi baktı ona. Günlerce otel odasından çıkmadılar. Ancak Ali yanındayken

kendini güvende hissediyordu. Sevgilisi bir şeyler almak için dışarı çıktığında bile huzursuzlanıyordu.

Kendini daha iyi hissettiği anlardaysa durmaksızın seviştiler. Geçiş ülkesinde, ara zamanda, sanal mutluluk. Sonunu ve başlangıcını unuttuğu bir kaçış.

Bir süre sonra Ali'deki huzursuzluğu bariz bir biçimde gördü.

Bir gün Ali bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı. Geri döndüğünde ise başka bir adamdı. Ağzını bıçak açmıyor, oturup somurtuyordu. O gün ilk defa Selin'e dokunmadı. Selin her ne kadar onunla konuşmaya çalışsa, derdini sorsa da çevresine bir duvar örmüştü.

Ertesi sabah uyandığında onu giyinmiş, yatağın başında dikilirken buldu. "Kalk gidiyoruz," demişti Ali ters bir tavırla. Selin sabah mahmurluğundan çıkmaya çalışarak nereye gideceklerini sordu.

"İstanbul'a. Öğle saatlerinde kalkan bir uçak var. İkimize yer ayırttım."

Demek kaçış buraya kadar diye düşündü.

"Dün ne oldu Ali?" diye sordu. "Dışarıdan geldikten sonra tek kelime etmedin. Ne olduysa bana söylemelisin."

Ali'nin yakışıklı yüzü sertleşti ve dişlerinin arasından, "Hiçbir şey olmadı. Bunun sonu yok. Sen de daha iyisin şu sıralar. Artık gitme vakti geldi," dedi.

"Ben de gidiyorum öyle mi?"

"Sana benimle gelmekten başka şansın olmadığını söylüyorum. Yaşadıklarımızdan sonra teşkilat seni rahat bırakmayacaktır. Bize katılman gerekiyor. Yoksa seni koruyamam."

"Beni korumanı istemiyorum Ali, sadece sevmeni istiyorum. Gitmek zorunda değilsin. Benimle kal, herşeyi bırakalım, başka bir hayat kuralım."

Ali kısa ve acı bir kahkaha attı. "Sen hangi gerçeklikte yaşıyorsun Selin? Başka bir hayatı nerede kuracağız? Bir köye

yerleşip organik tarım mı yapacağız? Sonra şirin şirin çocuklarımız olacak ve onları büyüteceğiz. Yani mutlu son."

Ali'nin alaycılığı Selin'in canını yakmıştı. "Kaçarız," diye konuştu Selin onu ikna etmek istercesine. "Yeri yarar içine gireriz. Hatta öldüğün haberini yayarız."

"Sen fazla polisiye seyretmişsin," dedi Ali kuru bir sesle. "Bizi bulurlar ve burnumuzdan fitil fitil getirirler. Hatta şu anda yerimizi bile biliyorlar. Türk devleti asla unutmaz."

Bir gün önce teşkilatın onunla temasa geçtiğini tahmin etti Selin. Korkuyor muydu? Tehdit edilmişti muhakkak. Ona yük olduğunu düşündü.

Selin'in sessizliğini iyiye yoran Ali yatağın kenarına oturarak yumuşak bir dille anlatmaya başladı:

"Bak yavrum, seni bu işlere bulaştırmak istediğimi sanma. Ama başka yolu yok. İkimiz de mahvoluruz. Ben kimliğimi sana açık ettiğim, Teşkilat sırlarını paylaştığım için zaten büyük bir suç işledim. Bunu telafi edebiliriz. Sen de bize katıl. Ben sana gazetecilik yapma demiyorum. Yine yap. Sana gazeteci kılıfı veririz öyle devam edersin. Kimsenin de ruhu duymaz. Ayrıca çok iyi de olur, medyada o kadar çok vatan haini var ki."

Selin gözlerinde birikmiş yaşlarla Ali'ye baktı. Sevgilisi ona başka bir gezegenden sesleniyor gibi gelmişti.

"Seni çok istiyorum Selin. Emin ol, herşeyden çok. Ama senin koşullarında olmaz. Mümkün değil."

"Ben de sana benimle vatan haini ol diyorum," diye fısıldadı Selin.

Ali ayağa kalktı. Gözlerindeki korku yüzüne yansıyor, esmer yüzünü sarıya boyuyordu.

"Benden bunu isteme Selin," dedi güçsüz bir sesle. "Kararım hoşuna gitmeyebilir."

"Bilmek istiyorum," diye sürdürdü Selin. "Benim tarafıma geçmeye var mısın?"

Ali dudaklarını sıktı. Çıplak vücudunu çarşafla saklayan Selin'e baktı. Yavaşça ona doğru eğildi ve ağzına kuru bir

öpücük kondurdu. Yatağın çevresinde dolaşarak aynalı masaya yaklaştı ve cebinden çıkardığı paraların hepsini üstüne bıraktı. Sandalyenin sırtına astığı ceketini alırken bir kelime dışarı çıkmak için dudaklarını zorluyordu. Ama Selin hiçbir şey duymadı.

* * *

Selin yazdığı makaleyi Sinan'a gönderdikten sonra yerine çöktü. Kendini rahatlamış ya da hafiflemiş hissetmiyordu. Aksine üstüne tarifi zor bir yılgınlık yerleşmişti. Yazısında Amerika'da yaşadıklarını ayrıntılarıyla birinci elden anlatmış, bir MİT ajanı olan Ali'yle duygusal ilişkisini kuru bir dille açık etmişti. Bunun bir gazeteci için oldukça riskli bir adım olduğunun farkındaydı. Tüm medya üstüne atlayacak, özellikle hükümetin hedefi haline gelecekti. Ama Sinan'a göre öldürülmekten daha iyiydi bu.

Hayatta kalmak için mi yazmıştı bu yazıyı yoksa Ali'den intikam almak için mi? Kendini korurken Ali'yi yok edeceğini biliyordu. Belki de tam birbirleri için yaratılmışlardı. Biri silahıyla, diğeri kalemiyle yok ediyordu insanları.

Ali Okan ismi sahteydi ama medya için ulusal bir gazetede çalışıyor görünen bir ajanın bağlantılarını tespit etmek kolaydı. Olay bir kere ortaya çıkınca arkası çorap söküğü gibi gelecekti. Teşkilatın başı bayağı ağrıyacaktı. Selin yaratacağı tantanadan şimdiden bunalmış gibi yüzünü buruşturdu. Eğer başına bir şey gelirse büyük olasılıkla MİT sorumlu tutulurdu. Bu da ona belli bir koruma sağlıyordu. Ali'nin kariyeri, hatta özgürlüğü tehlikeye girecekti. Onunla ilişkisi yüzünden hapse bile girebilirdi.

Selin bilgisayarın başından kalktı ve arka odaya doğru ilerledi. Gözlerini her kapadığında Ali'nin Fatih'teki cinayet evinde karşısındaki koltukta oturuşunu görüyor, belindeki silahı çıkartıp kendi beynini dağıtmasını izliyordu. Rüyada

Ali can verirken Selin gülerek apartman dairesinden çıkıyordu.

Küçük odadaki yatağa uzanıp elleriyle gözlerini kapadı. Kafasını boşaltmak için uğraştı bir süre. Yorgunluk gözlerini ısırıyor, beyni kafatasının içinde bir yürek gibi atıyordu. Tam derinliğe dalacağı sırada kapıda bir tıkırtı duydu. Sinan sessizce, "Selin uyudun mu?" diye sordu. Selin'den olumsuz yanıt alınca odaya girdi.

"Yazını okudum. Güçlü bir metin olmuş," dedi. "Bunu ileride kitap yapmalısın. Tam bir polisiye macera."

Selin konuşmak istemiyordu. Eliyle boşver manasına gelen bir hareket yaptı. Sinan üstelemedi, bir süre arkadaşına baktıktan sonra, "Az önce telefonun çaldı. Sen uyuyorsun diye ben baktım. Bahtiyar seninle acilen görüşmek istediğini söyledi," dedi.

Selin yattığı yerden yavaşça doğrulurken, "Tamamen aklımdan çıkmış. Hemen aramalıyım onu," dedi.

"Aklından çıkması doğal. Ölümden döndün. Belki de sen haklısın. Artık istemiyorsan bu cinayet dosyasını bırak. Dinlensen daha iyi olacak," dedi Sinan.

"Hayır," dedi Selin acı içindeymiş gibi. "Çözülmesi gereken bir cinayet dosyası var elimde, unuttun mu?"

8

Bahtiyar telefonu ikinci çalışın ortasında açtı. "Nerelerdesin Selinciğim," dedi babacan bir tavırla.

"Sana aynı soruyu ben sormalıyım Bahtiyar Amca. Ortadan kayboldun!"

"İlgilenmem gereken konular vardı Selin. Şu ceptelefonu olayına da alışamadım. Bir kere kapatınca açmak aklıma gelmiyor. Hâlâ bizim sekretere soruyorum beni arayan var mı diye," diye açıkladı Bahtiyar.

Bahtiyar'm sesini duymak Selin'e iyi gelmişti. "Yüksel'in cinayet dosyasından bir haber var mı?" diye sordu Bahtiyar'ın arama nedenini öğrenmek istercesine.

"Evet. Sana iyi bir haberim var. Soruşturmayı yürüten komiser benim çok önceden beraber çalıştığım bir isim. Birkaç saate onunla görüşeceğim. Benden haber bekle," dedi Bahtiyar.

Selin bu habere sevinmişti. Bahtiyar içeriden değerli bilgiler getirebilirdi ona. Birinin cinayetinden neredeyse teselli bulduğu duygusuna kapıldı. Kendisine yapılan cinayet teşebbüsünü unutmak için sığındığı bir teselli.

Taksim'de Divan Oteli'nde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Bahtiyar trafiğe takılmamak için metroyla gelecekti. Selin Divan Pastanesi'nin pastel dekoru arasında rengârenk inciler gibi duran çikolata ve şekerlemelere baktı. Cam kenarındaki masaların birinde oturuyor, caddenin telaşlı kalabalığını izliyordu. Sabahki yağmurun ardından çıkan cüretkâr güneş sarı saçlarını caddede yürüyenlerin üstüne savurmuştu. Yüzünü okşasın diye güneşe döndü.

Onunki dışında iki masa doluydu pastanede. En uçtaki masada orta yaşlı bir adam gözlükleri üzerinden gazete

okuyor, arada çayını yudumluyordu. Selin arkasında kalan bir masada otuzlu yaşlarında bir kadm ve aynı yaşlarda, ona eşlik eden bir adam görmüştü. Adamla kadm onun varlığından habersiz konuşmalarına devam ediyorlardı.

Pastaneye vuran güneş, renkler, mırıltılar ve kurabiye kokusu içini ısıttı. Gözlerini kapadı ve kendini başka biri olarak düşündü. Kendine tam bir yüz ve isim bulmak üzereyken bir sesle gerçek dünyaya döndü.

"Ne o Selin? Gece uyuyamadın galiba?"

Konuşan Bahtiyar'dı. Yüzüne sevimli bir gülümseme takınmış, elleri ceplerinde karşısında dikliyordu.

"Evet," dedi Selin, Bahtiyar karşısındaki sandalyeye otururken, "bu sıralar uykuyla aram yok. Çözmem gereken bir cinayet var da."

Bahtiyar'ın gözlerinde endişe okudu Selin.

"Hiç iyi görünmüyorsun Selin. Bu kadar kendini yıpratma. Eninde sonunda polis cinayeti çözecek zaten," dedi Bahtiyar.

Selin bu tür nasihatlere eskiden olsa kızardı. Bildiğini okuyan, tuttuğunu koparan bir kadındı, bir zamanlar. Şimdiyse ufak bir dostluğa, minik bir iyiliğe, sıcak bir dile hasretti.

"Neler öğrendin?" diye sordu Selin konuyu değiştirerek. Bahtiyar'ın yeniden önemli bir polis dosyasının içine girmekten duyduğu heyecan ve sevinç yüzüne yansımıştı. Belli ki bunu yapmaktan Selin'den daha çok zevk alıyordu.

"Önce iyi haberi vereyim. Kenan, sana söz ettiğim eski dostum, beni gördüğüne pek sevindi. Ona destek olursam minnettar kalacağını söyledi. Bazı detaylarla ilgili benim görüşüme başvuracaklar," dedi Bahtiyar göz kırparak.

"Peki, bunları yazabilecek miyim?" diye atıldı Selin.

"Tam da oraya geliyordum. *Telgraf*'ın yayın yasağını deldiğini okudum. Pek iyi bir iş yapmıyorsunuz ama sanırım böyle bir haberi gizli tutmak çok kolay da değil zaten. Sana verdiğim bilgileri hemen yazarsan ben açığa çıkabilirim ki

bu ne senin ne de benim için iyi olur. Emniyet Müdürü'nün öldürülmesi tepedekileri çok tedirgin etmiş. Bütün emniyet seferber edildi. Mutlaka fail ya da failleri yakalamak istiyorlar."

"Tamam, usturuplu bir dil kullanırım."

"Ben sana zaten cinayet soruşturmasındaki bulguları vereceğim. Sen bunları kendi araştırmanda ilerlemek için kullanabilirsin. Yazmak istediğinde birkaç gün beklemende fayda var," diye devam etti Bahtiyar.

"Peki, bugünkü görüşmeden elinde ne var?" diye sordu Selin.

"Kenan faillerin cihatçı örgütlerin işi olduğundan kuşku duymuyor. Ünsal Yüksel'in silahla değil, boğazının kesilerek öldürülmesi hem taktik hem de sembolik olarak Allah'ın Devleti isimli örgüte işaret ediyormuş. Polis şimdi yurt genelinde örgüt üyeleriyle ilgili insan avı başlattı. Ayrıca diğer cihatçı örgütlerin üyelerini de sıkı kontrol altında tutuyorlar. Büyük bir operasyon yapılıyor anlayacağın."

"Peki, Yüksel'in avcunda sıkı sıkı tuttuğu nesne neymiş?" diye sordu Selin.

Bahtiyar anlamamış gibi baktı Selin'e.

"Verdiğin fotoğraflarda Yüksel'in sağ eli yumruk halindeydi ve avcunun yanından bir ip sarkıyordu," diye açıkladı Selin.

Bahtiyar'ın yüzü aydınlandı. "Ha... Evet... Kenan'ın ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Yüksel'in elindeki şey bir muskaymış. Bu da cihatçı gruplara yönelmek için başka bir sebep."

"Cihatçı gruplar kurbanlarının avcuna muska mı yerleştiriyormuş? Bu ritüel ne anlama geliyor?"

"Açıkçası ben de bilmiyorum. Muskanın kötü olaylara karşı koruduğu inancı var. Belki de teröristler koymadı onu oraya, Yüksel'in kendi muskasıydı."

"O zaman boğazı kesildiğinde yere düşmesi gerekmez miydi? Neden elinde sıkı sıkı tutuyordu onu?" diye sorguladı Selin.

"Bilemiyorum. Bu detayın önemli olduğunu sanmıyorum. Şimdi ilgilendikleri konu örgüt elemanlarını kıskıvrak yakalamak. Sempatizanlarının kurduğu internet sitelerine bakıyorlar ilk iş olarak," dedi Bahtiyar.

Selin pek ikna olmamıştı ama üstelemedi. Bahtiyar'ın soruşturmaya dahil edilmesi işine yarayacaktı. Yaşlı dostu onunla işbirliğini koparırsa soruşturma dosyasını takip etmesi imkânsızlaşırdı.

"Senden tek bir ricam var," dedi Selin yumuşak bir dille. "Benim için o muskanın resmini çeker misin?"

* * *

Selin, Bahtiyar'dan ayrıldıktan sonra meydana doğru ilerledi. Karşısından gelen bir grup gençle çarpışmamak için hafifçe yana döndüğü zaman gördü onları. Pastanedeki çift elli metre kadar arkasındaydı. Önce tesadüf olduğunu düşündü ve yolunu değiştirerek Gezi Parkı'na girdi. Kentin kalbindeki tek yeşil alan yaralı küçük bir hayvan gibi soluyordu. Ağaçların nefesini duyarak parkın içinden yürümeye devam etti bir süre. Az ilerideki banka oturmak için döndü.

Hayır, tesadüf değildi. Çift onu gözleyerek acele etmeyen adımlarla yürüyordu. Selin banka oturunca kadın adamın koluna girdi ve yavaşça önünden geçtiler. Selin pastaneye onlardan sonra girdiğinden emindi. Ama onu pastaneye kadar izlemişlerse otelin pastaneye açılan diğer kapısından da içeri girmiş olabilirlerdi. Selin bir süre pastalara bakarak oyalanmıştı. Tam hatırlayamıyordu çünkü çifte dikkat etmemişti. Bankta otururken yerlerdeki çöpleri toplayan belediye işçilerini gördü. Bir tanesi ona bakıp hızla kafasını çevirdi. Çöpçü de onu izliyor olabilir miydi? Selin için bu kadar emek harcamaya değer miydi?

Demek Ali onun peşini bırakmayacaktı. Aklına yazdığı makale geldi. Sinan'dan onu bu geceye kadar tutmasını,

sonra siteye koymasını istemişti. Kopacak fırtınadan önce güç toplamak istiyordu. 48 içinde içinde beni iki kez öldürmeye çalışmazlar diye düşünmüştü.

Hafif bir esinti onu titretti. Çıplak ağaçların arasından sızan cılız ışıklar onu ısıtmaya yetmiyordu. Birden çevresinde kimsenin kalmadığını fark etti. Ne çöpçü ne de çift ortada vardı. Garip olan az önce parkın cadde tarafından yürüyen insanların da ortada olmamasıydı. Birden içini korku sardı. Ayağa kalktı ve hızla parkın çıkışına doğru yürüdü. Meydanda dolaşan insanları görebiliyor, korna seslerini duyabiliyordu ama onlara bir türlü ulaşamıyordu. Bir ağacın arkasında durup sigarasını içen çöpçüyü gördü, adam ona gülüyor gibiydi. Koşar adım önünden geçti, adamın gözlerini sırtında hissederek. Merdivenlere elli adımdan az vardı. Mermer merdivenlerin başında, sol tarafta, onu takip eden çifti gördü. Bu sefer görülmekten korkmadan meydan okurcasına Selin'e bakıyorlardı. Selin kadının yüzündeki alaycı ifadeyi okumaya çalıştı. "Nereye gidersen git peşindeyiz," der gibiydi. Adamla kadının önünden hızla geçerek merdivenlerden indi. İnsanların arasına karıştığında nefes almaya çalıştı. Göğsü tıkanmış, boğazı düğümlenmişti. Ama durmak istemiyordu. Gümüşsuyu'na doğru indi ve son yolcusunu bekleyen Beşiktaş dolmuşuna bindi. Dolmuşun penceresinden arkaya baktığında yolun başında adamla kadının ona baktığını gördü.

* * *

Gazeteye vardığında hava kararmak üzereydi. Stadyumdan Dolmabahçe'ye inen yoldaki trafik kazası on dakikalık mesafeyi bir saate çıkarmıştı. Dolmuş şoförü dişlerinin arasından küfürler savuruyor, yolcular öfleyip püflüyordu. Selin dolmuşta istiflenmiş yolcuların arasında olmaktan güven duyuyordu. Trafiği beklemiş, inip yürümemişti.

Sinan, Selin'i koridorda duvara yaslanmış görünce yanına geldi. "Ne oldu, yüzün bembeyaz," diye sordu.

Selin çıktığı merdivenlerden sonra nefesini düzenlemek ister gibi göğsüne koydu elini. "Makaleyi artık siteye koyalım Sinan. Beklemek iyi bir fikir değildi," dedi.

Sinan neler olduğunu anlamış gibi başını salladı. "Takip ediliyorsun değil mi?"

"Daha kötüsü. Takip edildiğimi bilmemi istiyorlar. Beni rahat bırakmayacaklar," dedi Selin.

"Tamam, az sonra koyarız. Düzeltmeleri de bitirmiştik zaten. Ama seni görmek isteyen biri var burada."

Selin, Sinan'a gözleriyle kim diye sordu. Salona girdi ve sol taraftaki koltukların birinde oturan kadını gördü. Genç kadın o odaya girince ayağa kalktı.

"Meltem ne arıyorsun burada?" dedi Selin şaşkınlığı gizlemeyerek. Salonda çalışan herkes iki kadına bakıyordu. Selin kibarca kardeşini tanıttıktan sonra onu kaldığı arka odaya götürdü. Meltem kapıdan odaya baktı ve hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Burada mı kalıyorsun?" dedi hayal kırıklığıyla.

Selin yanıt vermedi. Yatağın üstündeki dağınık çamaşırları yere attı ve kardeşine yer açtı. Acaba altüst olmuş yüzünü fark etmiş miydi?

Kardeşine bakarken, "Ne kadar da güzel," diye geçirdi aklından. Omuzlarından dökülen uzun açık kumral saçlarına göz gezdirdi. Sarıya çalan bal rengi gözleri pırıl pırıldı. Üzerine beyaz bir gömlek, altına da bedenine oturan siyah bir pantolon giymişti, ayaklarına da alçak topuklu ayakkabılar.

"Neden geldiğini haber vermedin?" dedi Meltem küskün.

"Ne bileyim. Rahatsız etmek istemedim," dedi Selin yanıtının saçmalığına kendisi de şaşarak.

"Neredeyse dört yıldır görüşmüyoruz ve rahatsız etmek istemedin öyle mi!" dedi Meltem isyanla.

"Ayrıca son aylarda senden hiç haber alamadım. Seninle ilgili haberler de cabası. Ne zaman geldin? Ne zaman işe başladın?" diye soruları sıraladı kız kardeşi.

Selin az önceki kovalamacadan kafası dumanlı, yanıt aramaya çalıştı bir süre. Kız kardeşini aramamak için bir bahane bulamayınca gerçeği söylemeye karar verdi.

"Çok olmadı geleli. Sinan'da kalmaya başlayınca da işe daldım," dedi mahcup.

"Seni gördüğüme sevindim," dedi Meltem kırgınlıkla. "Senin akrabam olup olmadığın konusunu araştıran bir mektup gelmişti geçen aylarda. Sanırım kimliğini belirlemeye çalışıyorlarmış."

Selin önüne baktı. "Seni endişelendirmek istemezdim. Hep hayal kırıklığına neden oluyorum, değil mi?"

Meltem sustu. "Halam da merak etti seni," dedi konuyu tereddütle açarak.

"Hı öyle mi?" dedi Selin konuyu deşmek istemeyerek. "Eminim hâlâ beni evcilleştirememekten şikâyetçidir. En azından gurur duyacağı sen varsın."

"Biliyorum, bazen fazla baskıcı ama bu ülkede iki kız yetiştirmek için öyle olmak lazım diyor. Belki de haklıdır," dedi Meltem.

Selin kendisinden on yaş küçük kız kardeşinin genç yüzüne baktı. Onu gördüğüne memnundu. Meltem hep bebek kardeşi olmuştu. Trajik kaza yaşandığında iki yaşındaydı daha. Halası hemen onları kanatları altına almıştı. Selin'in bu aşırı korumacı hayata isyanı çok gecikmemişti. Halasını fazlasıyla kontrolcü buluyordu. Üniversiteye gider gitmez de ipleri koparmıştı. Ama kardeşini arkada bırakmıştı. Onu taşıyacak gücü yoktu. Hiçbir zaman da olmamıştı. İki kadın bir süre yatağın kenarında oturdu konuşmadan.

"Ben artık gideyim," diye ayağa kalktı Meltem sessizlikten rahatsız olmuş gibi. "İyi olduğuna sevindim."

"Yine görüşelim," dedi Selin bir yabancıyla konuşur gibi. Ama elini ona doğru uzatmayı ihmal etmedi. Meltem tutunca da kendine doğru çekti. İki kardeş sarılıp kaldılar.

Meltem ablasının kolları gevşeyince elini çantasına attı. "İhtiyacın olursa numaram bu," diyerek bir kart uzattı ona.

Selin kardeşi çıkarken "Meltem Uygar - Operasyon Müdürü" yazan kartı iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu.

Salona dönmesi zaman aldı. Oturduğu yerde kıpırtısız kalmıştı. Kafasına üşüşen görüntüleri, sesleri uzaklaştırmak için başını salladı. "Gidin, yaklaşmayın bana," dedi sesli sesli. Çalışmalıydı, sadece cinayet soruşturmasını düşünmeliydi. Kendisi başa çıkılamayacak kadar ağır geliyordu kendisine.

Salonda Mehmet ve Barış'tan başka kimseyi göremedi. Sinan bir iş için çıkmış, Zeynep de evine gitmişti. Selin bilgisayarlardan birinin başına oturdu ve rasgele haberleri taramaya başladı. Dikkatini toplayamıyordu, kafası Gezi Parkı'nda yaşadığı olaydaydı. Ali onu öldürmekten vazgeçmişti ama bu başka bir tetikçinin işini bitirmeyeceği anlamına gelmiyordu. Selin bir park köşesinde, kuytu bir sokakta ya da kasvetli bir evde ölü bulunabilirdi. Ya da ortadan tamamen kaybolabilirdi.

Ünsal Yüksel'i düşündü. Bir emniyet müdürü gıkı bile çıkmadan öldürülüyordu. Bahtiyar cinayet soruşturmasının terör örgütlerinin ülke içindeki bağlantıları üzerinden yürüdüğünü söylemişti ona. Allah'ın Devleti'ni açıkça destekleyen sitelere göz atmak için klavyenin tuşlarına bastı.

"Sen cihatçı örgütleri takip ediyordun," diyerek Mehmet'e döndü Selin. "En aktif ve etkili site hangisi sana göre?"

"Hepsi savundukları kanada ve mezhebe göre değişiyor tabii ama yabancı bağlantılılar arasından soruyorsan Allah'ın Devleti'nin Batılı koalisyona karşı sınırdaki savaşlarını haberleştiren sunnethaber.com var. Pervasızca yayın yapıyorlar. Militanların katlettiği asker ya da rehinelerin kesik başlarını ve iç organlarını gösteren fotoğraflarını yayınlıyorlar."

"Ve bu yayınlara hükümet ses çıkarmıyor, öyle mi?"

"Türkiye'de İslamcı tabanda bu heriflere sempati duyan büyük bir kitle var. Hükümetin kendi içinde de bu kitleye sempatik görünmek isteyen politikacılar olduğunu biliyoruz. Bir yandan da hangi birini kapatsınlar. Mantar gibi çoğalıyorlar ve birini engelleseler diğeri başka bir yerden pırtlıyor."

Selin, Mehmet konuşurken sunnethaber.com'a girmiş sitede geziniyordu. Künye bölümünde sahibi olarak Hazreti Muhammed'in ümmeti yazıyordu. Ne telefon ne de adres vardı haber sitesiyle bağlantı kurabilmek için. Yalnızca bir e-posta yazılmıştı.

"Keşke şu e-posta adresine gelenleri okuyabilseydik," dedi Selin iç çekerek.

Yanında oturan Barış bunu duyunca ona döndü ve, "İstersen okuyabiliriz," dedi gülümseyerek.

Selin anlamamış gibi Barış'a baktı. Sinan'ın Barış'tan söz ederken hükümeti korkutacak bir yeteneği olduğunu söylediğini hatırladı. Daha sonra Barış ona bilgisayar konusunda yardım teklif etmişti.

"Sen hacker..." diye söze giren Selin'i Barış ağzına götürdüğü parmağıyla susturdu.

"O kelimeyi kullanmıyoruz burada. Beni becerikli bir bilgisayar faresi olarak düşünebilirsin," dedi.

Selin'in gözleri parlamıştı. *Telgraf*'ın bazı gizli belgelere nasıl ulaştığını anlıyordu şimdi.

"Bakayım söz ettiğin e-postaya," diyerek yanına yaklaştı Barış. "Bunları kırmak en kolayı. Birkaç saate heriflerin posta kutusundayız," dedi.

Selin, Barış'ın klavye üzerinde dans eden becerikli parmaklarına hayranlıkla baktı.

9

İki kadın aceleyle Fatih Camisi'nin avlusundan geçip Malta Çarşısı çıkışına yöneldi. Sağlı sollu dizilen yemek ve giysi dükkânlarına dikkat etmeden seri adımlarla ilerleyip sağdaki ilk sokağa saptılar. Üzerine gerilmiş tentelerle loşlaşan sokak, kalabalık bir pazarı misafir ediyordu. Bir adam önündeki mısırları sakin sakin ayıklıyor, bir taraftan da, "Süt bunlar süüüüt," diye bağırıyordu. Karşısında çocuk ve kadın iç çamaşırları satan adam, "Kaliteye geel," diye sesleniyordu yanık yanık. Sokak tümüyle pazara kapatılmıştı. Tezgâhlar ve kalabalık arasına sıkışan kadınlar hızlarını kesmek zorunda kaldılar.

Selin, Zeynep'e dönerek, "Hâlâ arkamızda mı sence?" diye sordu.

Zeynep bir tezgâha yaklaştı ve hafifçe başını sola çevirdi. Selin'e bakmadan, "Arkada, çantacının önünde dikiliyor ve bize doğru bakıyor," dedi.

Pazarda iz kaybettirmek çocuk oyuncağı olmalı diye düşündü Selin. Adam Beşiktaş'tan beri peşlerindeydi ve onları izlediğini saklamıyordu. Pazarın içinde kaçma şansları olabilirdi. Kadınlar, çocuklar, yaşlı adamlar, başörtülü genç kızlar gruplar halinde kol kola pazarı geziyordu.

"Galiba benim saçım yüzünden," dedi Zeynep kalabalığı yararak yürürlerken. "Tam bir afro saçı, bir kilometre öteden görünüyor."

Selin ona bakarak gülümsedi. "Merak etme, birazdan o saçlar ve tüm bedenin görünmez olacak."

Seyrekleşen tezgâhlarla birlikte hızlarını artırdılar. Yol ayrımına geldiklerinde sağa doğru seri adımlarla yürüdüler.

Sol taraflarında çukurda kalan bir parkta, uzun etekli bir kadının belediyenin koyduğu spor aletinin tepesinde sağa sola telaşla döndüğünü gördü Selin. Hemen yanındaki kız çocuğu ona hayranlık ve şaşkınlıkla bakıyordu.

Çarşamba Mahallesi'ne vardıklarında adamın hâlâ peşlerinde olduğunu gördüler. Hac malzemeleri satan dükkânların, helal marketin ve tesettür mağazalarının önünden geçerek çarşının ortasına vardılar. Selin başıyla sağ taraflarında kalan dükkânı işaret etti. "Büşra Tesettür" yazıyordu.

İki kayıp kız çocuğu gibi birbirlerine baktılar.

Zeynep, Selin'in kulağına eğilerek, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Selin ona bakarak gülümsedi. Sinan'ın Zeynep'i ona göz kulak olması için gönderdiğini biliyordu. Kendinden yaşça çok küçük bu kadının koruması altında olmaktan memnun elini onun omzuna attı, "Kesinlikle," dedi.

Giysiler, paltolar, feracelerle dolu tesettür mağazasında siyah çarşaflı genç bir kız karşıladı onları.

"Buyurun," dedi çarşaflı kız, kadınların yanlış mağazaya geldiği tereddütüyle, "ne bakmıştınız?"

Selin güler yüzlü kıza baktı. En fazla 19 yaşında gösteriyordu.

"Biz çarşaf bakıyoruz. Ne tür ürünleriniz var?" diye sordu sesindeki acemiliğe kendisi de şaşarak. Tesettüre böyle girildiğinden emin bile değildi. Bu kız büyük ihtimalle ailesinden, akrabalarından ya da çevresinden görerek, öğrenerek tesettürle tanışmıştı, bir dükkâna girerek değil.

Yine de Selin'in sorusuna şaşırmış görünmedi tezgâhtar kız. "Tabii, şöyle arkaya buyurun. Çeşitlerimizi göstereyim," dedi kibarca. Selin ve Zeynep hoş kokulu mağazanın içine doğru ilerledi. Zeynep yürürken arkasına dönerek sokağa baktı.

"Orada bekliyor," diye fısıldadı Selin'in kulağına. "Caminin tam önünde, buraya bakıyor."

Selin hafifçe Zeynep'in elini sıktı ve tezgâhtarın durduğu reyona dikkatle baktı.

"Üç çeşit çarşaf kumaşımız var," diye anlatmaya koyuldu kız. "Jarse, ipek ve krep. En kalitelisi kreptir. Bakın, dokunabilirsiniz."

Selin siyah tiril tiril bir kumaşın üstünde gezdirdi ellerini. "Peki kışın bunlarla üşümüyor musunuz?" diye çocukça bir soru sordu kıza.

Kız sadece yüzü açıkta kalacak şekilde örtünmüştü. "Hayır," dedi hoşgörüyle. "Üstünüze kalın bir şal atabilirsiniz."

Selin her birinin fiyatını sordu. En uygun fiyatlısı jarseydi.

"Peki," dedi Selin sabırsızlanarak, "bize jarseden iki tane verir misiniz? Yalnız giyinmemize de yardım ederseniz çok seviniriz."

"Tabii," dedi kız. "Zaten bunu sıklıkla yapıyoruz."

Selin aynada çarşaf içindeki görüntüsüne baktı bir süre. Yeşil gözleri daha çarpıcı, daha keskin görünüyordu siyah zeminin yarattığı tezat sayesinde. Az sonra Zeynep de yanına geldi. Kendini tanıyamamış gibi baktı aynaya.

"Matem tutan rahibelere döndük," dedi. Küçük yüzü asıktı. Selin kahkaha atmamak için zor tuttu kendini. Sonra usulca, "Şşşt," diye susturdu Zeynep'i.

"Konuştuğumuz gibi yapıyoruz tamam mı?" dedi Selin genç kadına. Zeynep başıyla onayladı.

İki kadın mağazadan ayrı ayrı çıktılar. Zeynep yukarı Fatih Camisi'ne doğru, Selin de az ötedeki İsmailağa Camisi'nin iç avlusuna doğru yürüdü. Selin onları izleyen adamın önünden geçerken gözlerini yere indirdi. Adam bir süre tereddüt ettikten sonra caminin önünden yukarı doğru çıktı ve Zeynep'in peşine takıldı. Selin ise küçük cami avlusunda çarşaflı kadın kalabalığına karıştı. Camiye İsmailağa Cemaati üyeleri geliyordu çoğunlukla. Çarşamba Mahallesi'ne gelme fikri de Zeynep'ten çıkmıştı. Dini tarikatlar hakkında yaptığı bir araştırmada buraya gelmiş ve İstanbul'un değişen

sosyal yapısından bağımsız kalmış bu bölgede imparatorluktan beri yaşayan dini cemaatleri incelemişti.

Selin cami avlusundan çıkarak caddeye saptı. Fatih Camisi'ne kadar yürüyüp avluya girdi. Camiye dua etmeye gelen binlerce insandan biri gibi acele etmeden yürüdü. Çarşafın içine sakladığı kimliğini unutarak kısa bir süre için başka bir kadın oldu.

Yanından geçen erkek, kadın ve çocuklar onun siyah bir perdenin arkasında gizli olmasını umursamıyor, gizlenen insanı merak etmiyorlardı. Çarşafsa her adımında karanlık bir deniz gibi dalgalanıyordu üstünde.

Selin'in görünmez olması peşindeki iş için de fayda sağlayacaktı. İzlemek istediği kişiler Süleymaniye Camisi'nin bahçesinde saat bir civarında buluşuyordu. En azından öyle olduğunu tahmin ediyordu.

Cebinden telefonunu çıkarıp saate baktı. Bire çeyrek vardı. Adımlarını hızlandırdı. Ana caddeden acele acele yürüyerek Süleymaniye Camisi'nin bahçesine girdi.

Mimar Sinan'ın yüzlerce yıldır ayakta kalan şaheserine baktı bir süre. Dört zarif minarenin gökyüzüne uzayan inceliğini ve yapının tepesindeki tombul kubbenin görkemini inceledi.

Bakışlarını aşağı indirerek ağaçlarla bölünmüş büyük avluyu taradı sonra. Onlarca insan camiye girip çıkıyor, kimileri avlu merdivenlerinde, kimileri de hâlâ ıslak çimenlerin kenarında dikiliyordu. Selin aradığı kişileri nasıl tanıyacaktı? Şifreli bir mesajdan başka bir şey yoktu elinde. Ya yanılıyorsa?

Cami duvarına monte edilmiş çeşmelerin önünden ikinci kez geçti. Namazı kaçıran birkaç adamın aceleyle ayaklarını yıkamasına baktı. O an arkasından gelen bir sesle irkildi.

"Birini mi aradın bacım?"

Karşısında beyaz takkeli, şişman yüzüne seyrekçe dağılmış sakallarıyla genç bir adam duruyordu. Adam elindeki tespihi parmağının ucunda sallıyordu.

Telaşlı hareketlerinin dikkat çektiğini düşünen Selin bir bahane bulmak ister gibi çevresine bakındı. "Kocamı bekliyorum, içeriden çıkmayınca merak ettim de," dedi tereddütlü bir sesle.

Adam Selin'e bir adım daha yaklaşarak, "İstersen şurada beraber bekleyelim," diyerek eliyle az ilerideki çaycıyı işaret etti. "Hem sen de yalnız kalmamış olursun."

Selin adamın yılışık gülümsemesinden tiksinerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi sertçe.

Selin'in onu reddetmesi adamı daha da heyecanlandırmıştı, gözleri parlayarak, "Maşallah, maşallah pek de güzel yeşil gözlerin varmış. İçinden sanki nehirler geçiyor," dedi.

Selin dişlerinin arasından, "Pis herif," deyip hızla uzaklaştı. Adam seyrek sakallarını okşarken Selin'in çarşafının dalgalarını iştahla seyrediyordu.

Caminin ana kapısına doğru ilerledi. Revakların arasından yürürken düşünüyordu. Barış dün iyi iş çıkarmıştı. Cihatçılara destek veren sunnethaber.com sitesinin e-postasını kırması sadece iki saatini almıştı. Sitenin yöneticilerinin kendi aralarındaki görüşmeleri, sempatizanların cihatçılara katılma isteklerini, haber paylaşımlarından oluşan e-postaları tek tek okumak tüm gece sürmüştü.

Selin ve Barış son altı ayın tüm görüşmelerini iyice incelemişlerdi. Binlerce e-postanın arasından bir-iki tanesi dışında hemen hepsi benzer görüşmelerdi. Haberlerle ilgili yorumlar, cihatçılara karşı savaşan devletlere ilişkin komplo teorileri, küfürler, üye olma istekleri ve buna benzer iletilerdi çoğu.

Selin'in dikkatini Gülbahçesi rumuzuyla hazırlanmış bir e-posta adresi çekmişti. Birkaç ay önce dini bir mani gönderilmişti siteye.

"Salih olan seçilir
Gök kapısı açılır
Cihadın yoluna
Ne canlar verilir"

Maniden çok Gülbahçesi'nin o gece gönderdiği tek cümlelik mesaj Selin'in kafasını kurcalıyordu.

"Süleymaniye Camisi'nde yarın saat birde cennetin kapıları açılacak," diyordu.

Mesajın altında İngilizce bu numarayı arayın anlamına gelen "*Call this number*" yazıyor ve bir telefon numarası bunu takip ediyordu. Pek ümidi olmasa da verilen numarayı aradı, kullanıcıya ulaşılamadığı mesajını duydu. Büyük ihtimalle bir seferlik kullanılacak bir hazırkart numarasıydı.

Selin'in Süleymaniye Camisi'ne gitme fikrini Sinan hiç beğenmemişti ve onu ikna etmesi kolay olmadı. Sinan mesajın delinin birinden geldiğini düşünüyor, başı MİT'le beladayken bu tür maceralara girmesini doğru bulmuyordu. Önce Selin'i caydırmaya çalıştı, ikna edemeyince beraber gitmeyi teklif etti. Ama bu önerisi de geri çevrildi. Sonunda Zeynep'i Selin'in peşine takmayı başardı.

Selin caminin avlusunda gezindi bir süre. Haliç'e bakan avluda duvarların kenarında oyma taşlara oturmuş insanları gözledi.

Bir grup örtülü genç kız ellerindeki telefonun ekranına bakarak aralarında gülüşüyordu. Az ileride bir Arap turist çift arkalarındaki Haliç ve Boğaz manzarasına kendi kafalarını sığdırarak fotoğraf çekmeye uğraşıyordu. Yaşlı bir adam elindeki bastonuyla duvara yaslanmış soluklanıyordu. Selin Boğaziçi Köprüsü'ne ve altından akan mavi denize baktı. Haliç'in tepesinde kubbelerle başlayan ve eski İstanbul'un izbe evlerinin çatılarına inip oradan da suya ulaşan manzarayı inceledi.

Aşağıdaki bir evde belki bir kadın çocuklarına yemek yapıyor, yan evde yalnız bir adam onu terk eden sevgilisi için ağlıyordu. Üç sokak aşağıda bir koca karısını dövüyor, onun yanındaki az eşyalı bekâr evinde nişanlı bir çift utanarak sevişiyordu. Belki de bodrum katındaki evlerin birinde bir adam başka bir adamın boğazını kesiyordu.

Kent ayaklarının altında soluk soluğa yaşıyordu.

Manzaradan kendini sıyırıp bir kez daha avluda birikenlere baktı. Genç kızların yerinde çarşaflı bir kadın oturuyordu şimdi. Kadının yüzünde peçe vardı. Siyah postalları üstündekiyle tezat oluşturuyordu. Kadın sırtını manzaraya vermiş, cami duvarına bakıyordu. Çevresine göz gezdirdi Selin. Arap çift çoktan gitmişti. Yaşlı adam bastonuyla ağır aksak iç avluya doğru yürüyordu. Mesajdaki şifreyi düşündü. "Süleymaniye Camisi'nde cennetin kapıları açılacak." Bir başlangıcı müjdeler gibi.

Aklına mesajdaki telefon numarası geldi. Ceptelefonunu çıkardı ve dün gece aradığı numarayı tuşladı. Çalıyordu. Telefonu çarşafının cebine soktu ve çaldırmayı sürdürdü.

Bahçenin dibinden bir telefon sesi duydu. Selin sesin geldiği yöne çevirdi başını. Elli metre ileride avluya doğru oturan çarşaflı kadını gördü. Kadın aceleyle telefonuna baktı ama yanıtlamadı. Selin yavaşça ona doğru ilerledi ve manzaraya dikti gözlerini.

Sol tarafında kalan kadın elindeki küçük plastik telefonun susmasını beklemeden arkasındaki kapağı açtı ve sim kartını çıkardı. Hiç kimsenin fark etmeyeceği bir ustalıkla başının üstünden sim kartını geriye, Haliç'e doğru fırlattı. Kadın Selin'e dikkat etmemişti bile. Selin seçtiği kostümden memnun, kadını izlemeyi sürdürdü.

Bu, kendini Allah'ın Devleti'ne adamak isteyen taze bir militan olabilir miydi? Selin ceptelefonunu çıkardı, saate baktı. Biri yirmi geçiyordu. Belki de yanılıyordu. Bir buluşma falan yoktu. Demek ki kadın kendi kendine hayaller kuran bir sempatizandı.

Kadın o sırada ayaklandı ve elleri çarşafının ceplerinde çıkışa doğru ilerledi. Selin hafifçe döndü ve kadına baktı. İç avluya girmeden önce durakladı kadın. Ellerini ceplerinden çıkardı ve peçesini düzeltti. Avludan çıkmakta olan bir adama doğru yürüdü. İkisi merdivenin başında kısa bir süre konuştular. Kadının başı konuştuğu kişinin yüzünü kapatıyordu. Selin ikinci kişiyi görmek için avlunun ortasına doğru ilerledi.

Kadın, siyah boğazlı kazak ve mont giymiş bıyıklı bir adamla telaşlı bir diyalog içine girmişti. Sonra elini cebine soktu ve adamın eline bir şey bıraktı. Kadının bıraktığı nesne Selin'in bulunduğu mesafeden seçilemeyecek kadar ufaktı.

Kadın ve adam vedalaşmaya bile gerek duymadan hızla ters yönlere doğru uzaklaştılar. Selin duraksadı. Kadını mı yoksa adamı mı takip etmeliydi? İçinden bir ses kadını izlemesini söyledi ona. İçindeki sesi dinlemeye karar verdi.

Çarşaflı kadın ön avluda demir ızgara bir kapıdan geçip gözden kayboldu. Selin kapıya doğru koştu ve bunun yüzlerce yıllık taş bir geçit olduğunu gördü. Merdivenler aşağı doğru kıvrılırken kadın kara bir hayalet gibi akıyordu yaşlı taşların arasından. Selin nabzını boğazında hissederek koşar adım indi basamakları. Bir dakikadan az sürede geçit kendini sokağa vermişti. Mimar Sinan Caddesi yazıyordu karşı duvarın yıpranmış tabelasında. Selin bir sola, bir sağa baktı. Kadının eteğinin ucunu sağda köşeyi dönerken görünce yağladı tabanlarını. Sokağı dönünce büyük ve kalabalık bir caddeye açıldı yol. Kadın işportacıların, iplikçilerin, giyim, süs eşyası ve ıvır zıvır satan dükkânların önünden uçar gibi ilerliyordu. Selin tepede olduğundan kadını daha rahat izleyebiliyor ancak hızına da yetişemiyordu. Bir an ayağı çarşafına takılınca önünde şarj aletleri satan küçük tezgâha çarptı. "Hoop... Yavaş ol hanım abla," dedi bıyıkları henüz terlemiş zayıf bir çocuk. Demek çarşaf giyince hanım abla olmuştu.

Kadını görüyordu ancak aralarındaki mesafe artmıştı. Hızla doğruldu ve koşmaya başladı. Kadın kalabalık çarşının içinde kimseye dokunmadan süratla ilerliyordu. Bir anda kaybetti kadını Selin. Daralan çarşının içinde insanlar durma noktasına gelmişti. Bir kol boyu ileride çarşaflı bir kadın gördü. Çabucak öne atıldı, dokundu kadına ama kadının yüzü açıktı, Selin'e şaşkınlıkla bakıyordu.

Aradığı kadının yok olduğu noktada durdu ve çevresine baktı. İnsanlar yürüdükçe ona çarpıyor, kimisi öfleyip

püflüyordu bu insan denizinde taş gibi duran kadına.

Balon, konfeti, kâğıt ve metalden pek çok süsleme malzemesi satan dükkânların, oyuncakçıların yoğunlaştığı dar bir sokaktaydı. Selin başını sola çevirince kadının küçük bir hanın merdivenlerini tırmandığını gördü. Hemen o da daldı hanın içine. Başka bir boyuta geçmişti sanki. Hayat ve kalabalık dışarıda kalmıştı. Hanın alt katındaki iki satıcı Selin'e dikkatle baktı o koşarken. Eski merdivenlerden yukarı çıktı nefes nefese. Bir iplikçi dükkânı dışında diğer dükkânların hepsi kapalıydı. Hanın aşağıdaki küçük avlusuna bakan balkonda yavaşça ilerledi. Kadın görünürde yoktu. Demir bir kapıyı yokladı. Kilitliydi. Çaresizlikle aşağı baktı. Kadın bu kadar kısa sürede o görmeden aşağı inmiş olamazdı. Kapalı dükkânların önünden yürüdü. Köşeye gelince soluklanmak için durduğunda gözüne bir şey çarptı.

Avluyu çevreleyen dikdörtgen balkonun tam karşı köşesindeydi. İki demir kapı arasında tepsi büyüklüğünde bir pencere, pencerenin ardında da eğik bir baş gördü. Acaba içerideki kişi peşinde olduğu çarşaflı kadını görmüş olabilir miydi? Ayakucunda dükkâna yaklaştı, içeri baktı. Beyaz saçlı ve bıyıklı bir adam ahşap bir masanın üstüne eğilmiş çalışıyordu. Pencereye iyice yaklaştı. Buraya dükkân demek pek doğru değildi. Tek bir insanın sığabileceği büyüklükteydi ve içeride yalnızca üç mobilya vardı. Sandalyenin önünde sehpa boyutunda bir masa ve arkasında raflar... Pencerenin alt kısmı maviye boyanmış demir bir kapıydı. Adam mavi ve beyaz dantelli elbise giydirilmiş küçük, oyuncak bir bebeğin bacağını onarıyordu.

İçerideki raflara göz gezdirdi. Tenekeden iki küçük araba çarptı gözüne. Biri capcanlı kırmızıya, diğeri de sarıya boyanmıştı. Yan taraflarına enine iki siyah şerit çizilmişti.

Alt rafa oyuncak parçaları yığılmıştı. Bir bebeğin bacağı, burnu düşmüş tahta bir ördek, ipleri birbirine dolanmış birkaç ahşap kukla, minyatür koltuklar ve sandalyeler gördü.

Büyülenmişti. Kapsül büyüklüğündeki dükkândan gözünü alamıyordu. İçeriyi daha iyi görebilmek için eğildi. En üst rafta bir sürü metal, ahşap ve plastik ıvır zıvırın arasında kırmızısı solmuş bir kutudan sarkan palyaçoyu seçti. Palyaçonun beyaz yüzünü büyük kırmızı dudaklar ve kırmızı bir burun kaplamıştı. Siyah gözlerinin birinden mavi bir damla aşağı akıyordu. Kafasına eklenmiş kirli sarı plastikten akordeon bir beden onu kutuya bağlıyordu. Akordeonun yayları gevşemiş, belki de kırılmıştı. Palyaço yıllarca kutudan fırlayamadan rafta bekliyor olmalıydı.

Onun da böyle bir oyuncağı olmamış mıydı?

Zihnini yokladı. Evet, bir doğum gününde hediye gelmişti. Hem de Bahtiyar vermişti ona kutudaki palyaçoyu. Birden herşeyi tüm çıplaklığıyla hatırladı. Anne ve babasıyla geçirdiği son doğum gününü.

Bahtiyar gelmiş, kapıyı o açmıştı. Onu eğilip öptüğünü ve doğum gününü kutladığını da hatırlıyordu. Elindeki paketlerden birini ona uzatmıştı. O hediye paketini hızla açarken babası girişte belirmişti. Paketten kırmızı bir kutu çıktı. Düğmesine basınca kapak açılıyor, içinden yaylı bir palyaço fırlıyordu. Coşkuyla güldü. Babası ona bakıyordu. Ama parlak yeşil gözleri üzgündü.

Selin'in başını okşarken, "Konuşmamız lazım," demişti babası Bahtiyar'a. "Arka odaya geçelim."

Bahtiyar, Selin'in yanağından bir makas alıp göz kırptı ona. İki adam önce salona geçip annesine merhaba dediler. Selin de bu arada arka odaya koşup yüklüğün içine saklandı.

Kucağında kutusu içinde palyaçosu, bekliyordu. Birkaç dakika sonra babasının sesini tanıdı.

"Otursana şöyle," dedi.

"Nasılsın Oğuz? Pek iyi görünmüyorsun," dedi Bahtiyar.

"İyi değilim Bahtiyar. Yoruldum. Artık devam edemeyeceğim."

"Tehlikede misin yoksa? Anladılar mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Artık ben eski ben değilim. Yanlış bir şeyler yapıyormuşum gibime geliyor."

"Nasıl konuşuyorsun Oğuz? Kafan karışmış senin. Bu işi sıkıldım diye bırakamazsın. Yaşatmazlar seni. Karını ve kızlarını düşün."

Selin nefes nefese dinliyordu konuşmayı. Kim babasını yaşatmayacaktı? Ne işiydi bu? Babası öğretmen değil miydi?

"Zaten sadece onları düşünüyorum Bahtiyar. Kâbuslar görüyorum her gece. Selin artık herşeyi anlayacak yaşta. Benim yüzümden kimse tehlikeye girsin istemiyorum."

"Asıl bırakırsan herşey tehlikeye girecek. Anlamıyorsun, iki taraf da peşini bırakmaz."

Selin dolabın içinde terleyen ellerini eteğine sürdü. Elindeki kutu yuvarlanıp düşünce pat diye açıldı ve içinden zınk diye palyaço fırladı. Bir-iki saniye sonra dolabın kapağı açıldı. Babası ve Bahtiyar şaşkınlıkla ona bakıyordu. Babası fiziksel bir acı içindeymiş gibi geldi ona.

"Vay yaramaza bak," dedi Bahtiyar. "Haydi, gel pastandan yiyelim."

Selin, Bahtiyar'ın kollarında aşağı indi ve adamın elinden tutarak yürüdü. Arkasına dönüp baktığında babası yere bakarak ağlıyor gibiydi.

Zihni bu anıyı bütünüyle silmişti. Ne palyaçoyu ne de bu olayı hatırlamıştı bugüne kadar. Beyaz saçlı adam hiç vakti kalmamış gibi hızla çalışıyordu. Kırılan bacağı yerine takmış, şimdi plastiğin kesik yerlerine boya sürüyordu.

Ne diyeceğini bilemeden cama tıklattı. Oyuncak tamircisi duymadı. Kulaklarının duymadığını düşünüp daha hızlı vurdu bu sefer. Tamirci sağır olmalıydı. Tekrar vurdu cama. Adam oralı bile olmadı.

Arkasını dayadı cama ve iç geçirdi.

Yavaşça başındaki örtüyü açtı. Saçları rüzgârı yedi. Ağzından derin bir nefes aldı. Karışmış saçlarını kaşıdı ne yapacağını düşünerek.

Dönüp adama bir kez daha baktı. Hayatı buna bağlıymış gibi çalışıyordu adam. Balkonun demirlerine doğru ilerledi ve dirseklerini metale dayadı. Aşağıda ıvır zıvır satan dükkânları izledi. Başını kaldırdı.

Karşı sırada alçak ahşap bir kapı gözüne çarptı. Az önce telaşla koşarken görmemiş olmalıydı. İlk bakışta kapı gibi durmuyordu. Biri atılsın diye eski bir ahşap parçasını duvara dayamış gibiydi.

Nefesini tutarak kapıya doğru ilerledi. Bir çocuğun geçeceği boyutta, delikli, koyu renk bir kapıydı.

Eliyle kendine doğru çekti. Yaşlı kapı gıcırdayarak açıldı. Eğildi, kendini rutubetli ve karanlık bir boşlukta buldu. Gözü alışınca önünde yukarı çıkan basamakları fark etti.

Tepeden ince bir ışık yayılıyordu. Eliyle duvarı yoklayarak tırmandı. On basamak sonra alt kısmı parçalanmış suntadan başka bir kapı çıktı karşısına. Eliyle itti ve kapı yol verdi.

Burası hanın tepesinde kubbelerin arasına açılan bir çatıydı. Nefes kesen bir Boğaz manzarası vardı karşısında. Bir-iki adım daha attı öne doğru. Yerler yeni sürülmüş ziftle pırıl pırıl parlıyordu. Kaymamak için özenle bastı ayağını.

Kulağına bir ses çalındı. Aşağıdan geliyor olmalıydı. Saklanacak bir yer aradı gözleriyle. Kapının arkasındaki duvara verdi sırtını.

Sol tarafından dolanan kolu çok geç gördü.

Bir el ağzını kapan gibi sıktı. Nefes almak için debelendikçe burnuna ve ağzına keskin bir ilaç kokusu doldu. Elleriyle arkasındakini yakalamaya uğraştı bir süre. Ayakları yağlı zeminde kayıyordu. Eli havayı tırmaladı. Yer ayaklarının altından kayarken üzgün palyaçoyu düşündü.

10

Yanağındaki ıslaklık değildi onu uyandıran. Başına düzensiz aralıklarla düşen damlalarla kendine geldi. Gözlerini açtı. Koyu bir karanlık karşıladı onu. Önce gözlerinin bağlı olduğunu sandı ve elleriyle gözlerini yokladı. Hayır. Zift gibi bir karanlıkta ıslak zeminde yatıyordu. Ağzında zehir gibi bir tat vardı. Dili damağına yapışmıştı. Boğazı yanıyordu. Bir an yüzünün değdiği suyu içmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Sağ kolunun üstünde doğruldu ve oturur pozisyona geçti. Ayağa kalkmaya çalıştı. Islak montu demirden bir ağırlık haline gelmiş onu aşağı çekiyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı. Nerede olduğunu anlamak için gözlerini yuvalarından çıkarırcasına açtı. Dipsiz bir karanlık tüm ışığı yutmuştu. Ellerini ileriye uzatarak yavaş adımlarla yürümeye başladı. Yerde bileklerine kadar su vardı. Suda yürürken çıkardığı ses ve kendi nefesi dışında bir ses duymadı. Kollarını sağa sola savurarak bir şeylere tutunmaya çalıştı karanlıkta. Sağ eli soğuk, sert bir şeye değer gibi oldu. Hemen sağ tarafa döndü ve o şeye doğru kolları önde ilerledi. Eli pütürlü sert bir zemine kondu. İki eliyle yokladı önündeki şeyi. Aşağı ve yukarı doğru elleriyle zeminin üstünde gezdi. Sert, soğuk ve ıslak bir düzlem uzuyordu önünde. İçinde bulunduğu odanın duvarlarından biri olmalıydı. Kulağını dayayıp dinledi. Derinden bir uğultu geliyordu. Güçlü ve tok bir uğultuydu bu. Havaya karışan insan uğultusu değildi. "Bir makine," dedi kendi kendine. Duvar boyunca ilerledi. Köşeye ulaştığında odanın boyutunu az çok anlayacağını tahmin ediyordu. Suyun içinde hışırdayarak yürüdü. O sırada ayaklarının arasından bir şey geçti. Kontrol edemediği bir çığlık çıktı ağzından. Yumuşak ve büyükçe bir şey ona sürtünüp geçmişti.

Sıçan?

En tiksindiği hayvandı. Aynı odada sıçanlarla kapalı kalmak... Bazılarının kedi öldürecek kadar güçlü ve büyük olduğunu okumuştu bir yerde.

Sıçanları korkutmak ve kendi korkusunu aşabilmek için ayaklarını yere vura vura hızlı adımlarla duvarın kıyısı boyunca yürüdü. Yedi adım sonra ikinci duvara ulaşmıştı. Sıçanların yaklaşmasını önlemek için ayaklarını olduğu yerde sürekli oynatıyor, suya vuran darbeler ahenkli sesler çıkarıyordu. Üçüncü duvarı bulmak için ayaklarını çarpa çarpa yürümeyi sürdürdü. Diğer köşeye kadar 12 adım saydı. Bu köşede yerde su olmadığını fark etti. Odanın yeri eğimliydi.

Kuru bir köşe bulmuş olmaktan memnun sırtını duvara dayayarak yere oturdu. Sıçanlar yeniden gelirse ne yapacağını hesaplıyordu. Ceplerini yokladı. Ceptelefonu, anahtarı ve paraları alınmıştı. Çarşafı da üstünde değildi. Bir süre odanın içini dinledi. Kendi nefesinden başka bir ses duymadı. Sıçanlar belki de yüzünü kemirmek için ölmesini bekliyorlardı. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ne kadar zamandır buradaydı? Birkaç saat? Birkaç gün? Oda zamanı bir kara delik gibi yutmuştu. Gözleri dakikalardır karanlığa alışmadığına göre burası yerin altında bir oda olmalıydı. Ama her odanın bir kapısı vardı. Buraya en azından nereden girdiğini öğrenmeliydi. Giysilerinin ağırlığı altında ezilerek ayağa kalktı. Duvarla el ele yürüdü. Diğer köşeye de 12 adım saydı. Diğer duvarlarda olmadığına göre kapı bu son duvarda olmalıydı. Elleriyle geniş daireler çizerek yüzü duvara yapışık yürüdü Selin. Bir kiriş, kapı kolu ya da tokmak aradı. Az pütürlü bir duvardan başka bir şey değmedi eline. Diğer köşeye ulaştığında su ayaklarına değdi.

Kapısı olmayan bir odaya nasıl girebilmişti? Yoksa burası bir oda değil miydi? Selin duvara yaklaştı ve kokladı. Metalik bir koku çarptı burnuna. Duvarların soğukluğu bu yüzdendi demek. Kutudaki palyaço geldi aklına. Demir bir

kutu... Oyuncak gibi başından bastırıp hapsetmişlerdi onu.

Suyun biriktiği taraftan hızla uzaklaşarak karşı duvara ulaştı. Gözlerini kapadı. Açıkken de bir işe yaramıyorlardı nasılsa. O sırada ayağının üstünde bir ağırlık ve kemirme sesi duydu. Bir sıçan botunun ucunu kemiriyordu. Ayağını tüm gücüyle öne savurdu. Ağır bir topa vurmuştu sanki. Hayvan ince bir inilti çıkararak suyun içine düştü. Düşen sıçanın ikinci saldırısına hazırlanırken bacağının arkasına değen başka bir yumuşaklıkla yerinde sıçradı. Çevik bir hareketle odanın ortasına geriledi ve havayı tekmelemeye başladı. Bir taraftan da avazı çıktığı kadar, "Siktirin gidin pis hayvanlar! Defolun!" diye bağırıyordu.

Bir süre döne döne tekme savurdu karanlığa. Nefes nefese kalmış, sırtından soğuk terler boşanmıştı. Elleri dizlerinde iki büklüm soluklandı bir süre. Sıçanlar Selin'in bu garip dansının bitmesini bekler gibi sessizdiler. Hıçkırıklı inlemeleri yavaşladı. Yavaşça botlarını çıkardı ve odanın içindeki su birikintisinin kenarına bıraktı. Kendisi de kuru köşeye çekilip beklemeye başladı. Önce suda bir hareket duydu. Bir tanesi suyun içinde yürüyordu. Kendisinden daha akıllı olduklarını düşündü. Önce botlarını sonra da tatlı niyetine onu kemireceklerdi. İkinci su şırıltısını da duyunca emin oldu. Hayvanlar botlardan kendilerine bir ziyafet çekiyorlardı. Küçük odanın içinde sıçanların deriyi şapırtada şapırtada yemesini dinledi.

Ses kesilmişti. Bu kadar hızlı yiyebileceklerine inanmak güçtü. Belki bir kısmını sonrası için saklamışlardı. Belki yavrularına götürmüşlerdi. Yavruları olabilir miydi? Beslenmeyi bekleyen bir düzine sıçan yavrusu...

Her gün Selin'in bir parçasını koparıp götüreceklerdi. "Beni bitirmeleri ne kadar sürer?" diye düşündü. Birkaç ay? Birkaç hafta?

Aç sıçanlara canlı canlı yem olacağını düşününce panikledi. Nefes almakta zorlanıyordu. Ayağa kalktı. Buranın bir

çıkışı olmalıydı. Elleriyle hızlı hızlı duvarı tararken onu kimin kaçırdığını anlamaya çalıştı. MİT de bu işin içinde olabilir miydi? Yazdığı makale geldi aklına. Yazıdan sonra onu ortadan kaldırmak akıllıca mıydı? Niye herşeyin akıllıca olmasını bekliyordu ki? Akıl çağını çoktan geride bırakmışlardı.

Birileri onu açıkça hedef tahtasına oturtmuştu.

Panikle duvardan duvara yürürken sıçanları düşünmemeye çalıştı. O hareket ettiği sürece yaklaşamayacaklardı ona. Elinde kendini koruyacak bir alet olsa. Yanına gelen sıçanları bir bir ezse ve öldürse. Göğsünün yandığını hissetti. Korkudan başka bir şeydi bu. Kaçış ve kabulleniş de değildi.

Sırtı terden sırılsıklam olmuştu. Üstündeki kazağı çıkarıp attı ve dört duvar arasında, karanlık kutuda dönmeye devam etti.

Yürüdükçe ayaklarına dolanan suyun sesini duyuyordu. Ayağına yapışmış çoraplarını da çıkarıp attı karanlığa. Hırsla, sinirle bir süredir içinde hissetmediği bir öfkeyle yürüdü. Kapana kısılmıştı ama kendini hafiflemiş hissediyordu. Yürürken avuçlarıyla duvarlara vuruyordu. Duvara vurdukça, "Hah!" diye bir ses çıkıyordu ağzından. Ayakları nefesini, nefesi sesini, sesi de sıçanları kovalıyordu.

Dışarıdakileri düşündü yürüdükçe; Sinan'ı, Meltem'i, Bahtiyar'ı ve Ali'yi. Ali şimdi ne yapıyordu? Basılan makaleden sonra başı şefleriyle belaya girecekti. Belki de istifa etmeye ya da yeraltına inmeye zorlanacaktı. "Gebersin," dedi dişlerinin arasından.

Peki ya Meltem? O ablasının yaşadıklarını nasıl karşılamıştı? "Gerçek hayat bu güzelim," dedi yüksek sesle kız kardeşi yanındaymış gibi. "İşte böyle kapana kıstırıyorlar. Ablana bak da ders al."

Ünsal Yüksel'in cinayetini düşündü. Niye umrundaydı bir polisin öldürülmesi? Kime neyi ispatlamaya çalışıyordu? "Gebermiş gitmiş işte!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Mutlaka hak etmiştir!"

Transa girmiş gibi yürüyordu. Terden saçları da ıslanmıştı artık. Her köşede elleriyle duvara vuruyor, sonra çıplak ayakları yine coşkulu adımlarla dönüyordu. Ayaklarını ve ellerini hissetmez olmuştu. Çılgın tavafını kulakları sağır eden bir gıcırtı böldü. Yerinde dondu.

Sıçanların hızla geriye, su birikintisine kaçtığını duydu. Kulaklarını elleriyle kapadı. Tepeden içeriye büyük bir ışık dalgası aktı.

Gözlerini kapadı. Işığın ısısını yüzünde hissetti. Bir erkek sesi duydu. Adam yanındakine bir şeyler söyledi ve şap diye onun yanına atladı. Selin'in beline bir ip bağladıktan sonra yukarıdakine seslendi.

Selin adamı göremiyordu. Konuşmalarını da anlamıyordu. Kutunun kapağından içeriye dolan ışık körleştirmişti onu. Belindeki iple onu büyükbaş bir hayvan gibi yukarı doğru çektiler. Yorgun bedenini iki kol yüklendi. Sarsıla sarsıla yürüyordu. Sonra dikkatlice yumuşak bir yere yatırdılar onu.

"Nerdeyim ben? Kimsiniz siz?" diye sordu boşluğa.

Yanıt yerine demir bir kapının kapandığını duydu. Gözlerini açmaya çalıştı, ışıktan canı yanınca vazgeçti. Yatak olduğunu düşündüğü yumuşak zeminde kör bir hayvan gibi bekledi.

Elleriyle yattığı yeri yokladı. Tüylü bir battaniyeye değdi eli. Hemen altına girdi ve orada gözlerini açmaya çalıştı. Battaniye tepeden gelen ışığı filtreliyor, gözlerinin kamaşmasını önlüyordu. Odadaki ışığa alışmaya çalıştı. Birkaç dakika sonra kafasını battaniyenin altından yavaşça çıkardı. Buğunun ardında küçük bir masa ve tabureler gördü. Yattığı yer, duvara yüksekte monte edilmiş dar bir yataktı. Kapının arkasında asılı paltolar gördü. Oda iki kişinin ayakta durmakta zorlanacağı kadar küçüktü. Bir motor sesi duydu önce; sonra yavaşça uzaklaştı ses. Yan duvarda yuvarlak bir pencerenin üstü demirle kapatılmıştı. Duvarlar pas tutmuştu. "Gemi," dedi yüksek sesle, "bir gemideyim."

* * *

Kulağını penceresiz duvara dayayıp dinledi. Derin bir uğultu dışında ses yoktu. Geminin hareket edip etmediğini anlamaya çalıştı. Makine sesi duyamadı. Belki bir yere demirlemişlerdi. Gözü ışığa alışınca battaniyenin altından çıkarak yüksek yatakta oturdu. Kamarada yere mıhlanmış demir masa ve taburelere baktı. Masanın dayandığı duvarın üstünde bir harita vardı. Yatağın ucuna giderek haritaya dikkatlice baktı. Karadeniz, Marmara ve Akdeniz'i gösteren basit bir haritaydı bu. "Bir yük gemisi ya da petrol tankeri olmalı. Ama hangi denizdeyiz?"

Selin bulundukları yeri hesaplamaya çalışırken karşı duvardaki demir kapının kilidinde bir ses duydu. Hızla geri çekildi ve beklemeye başladı. Kapı gıcırtıyla içeriye doğru açıldı ve uzun boylu, iri yapılı bir adam içeri girdi. Bir-iki adım atıp elini uzattı. Selin konuşmayan adamın eline baktı ve geri çekti kendini. Adam bunun üzerine Selin'i kolundan tuttu ve kendine doğru çekti. Kolunu mengene gibi sıkan dev ele teslim olmak zorunda kaldı.

Adam sırtından hafifçe itti onu. Hiç itiraz etmeden yürüdü önde. Adamın göğüs hizasına geliyor, onun dev cüssesinin yanında bir çocuk gibi görünüyordu. Dar ve ıslak koridorda bir süre ilerlediler. Tepelerindeki büyük borulardan sular damlıyor, geminin demir gövdesinden metalik sesler çıkıyordu. Koridorun sonunda karşılarına çıkan merdivenden indiler. Selin önde, adam arkada biraz daha yürüdüler. Sonra adam onu kolundan çekerek bir kapının önünde durdurdu. Sarı renkteki kapı yer yer paslanmıştı. Adam demir kapıya iki kez vurdu ve bir yanıt beklemeden açtı.

İçeri doğru çekti kolundan. Onu getiren adamın bir kopyası odanın köşesinde dikiliyordu. Benzerlik şaşırtıcıydı. Kardeş olmalılar diye düşündü Selin. Bu oda onunkiden çok daha büyüktü. Sağdaki duvarda bir masa ve iki ahşap

sandalye, karşı duvarda ise tek tük eski eşyanın durduğu raflar vardı. Adamın birkaç adım ötesinde, sol tarafta büyükçe bir koltuk çarptı Selin'in gözüne. Yeşil derileri yer yer yırtılmış bir koltuk. Yanındaki alçak masada parlak metalden kesici aletler ve ince bıçaklar sıralanmıştı. Selin arkasına dönerek kapıya baktı.

Çarşaflı bir kadın kapının arkasında dikiliyordu. Kadın sağ eliyle kapıyı kapattı ve oturması için eliyle koltuğu gösterdi. Selin takip ettiği kadınla bu kişinin aynı kadın olup olmadığından emin değildi. Kadının ayaklarına baktı. Siyah postalları daha eski ve ıslak göründü gözüne. Kadın nefes aldıkça yüzündeki peçe havalanıyor, sonra yeniden iniyordu. Selin peçenin hafif dalgalanmalarına sabitlemişti bakışlarını. Yerine mıhlanmış, büyülü bir dans gibi peçeyi izliyordu. Kadın onu koltuğa doğru itti. Selin sendeledi ama dengesini bulup bu sefer kadını geri itti. Çarşaflı kadın hızlı bir el işaretiyle arkasındaki adamı çağırdı.

Adam Selin'i ensesinden tuttu ve küçük bir kedi yavrusu gibi koltuğa bıraktı. Kadın cebinden siyah, uzunca bir kumaş çıkarıp başının çevresine bağladı. Kumaşta Arapça bir şeyler yazıyordu.

"Neden beni buraya getirdiniz?" diye bağırdı Selin sesinin birilerine ulaşacağını umarak.

"Soruları biz soracağız," dedi kadın aksanlı bir Türkçeyle. "Bizi neden takip ettiğini söylersen daha az acı çekersin."

Selin kadının nereli olduğunu anlamaya çalışıyordu. Türkçesi gayet iyiydi ama tonlamasından ana dilinin Türkçe olmadığı belliydi.

"Kimsiniz siz?" dedi yine yüksek sesle. "Bana ne yapacaksınız?"

Kadın Selin'i koltuğa kemerlerle bağlamaya başlamıştı.

"Ben gazeteciyim. Bana bir şey olursa başınız çok ağrıyacak," dedi Selin savurduğu tehdide kendi de inanmayarak.

Kadın kıkır kıkır güldü çarşafını dalgalandırarak. "Ama bizim için gazeteci avlamak spor gibidir," dedi tiz sesiyle. "Hepsi kâfirlere çalışan ajanlardır, ölmeyi hak ederler. Şimdi sen de bize hangi kâfir için çalıştığını söyleyeceksin," dedi kadın masada duran bıçakları gözden geçirirken. Sonra ucu küt ama keskin bir alet aldı ve öne doğru eğildi.

İki koyu göz Selin'e bakıyordu.

"Beni neden takip ediyordun? Ve kim için çalışıyorsun?"

Selin dikkatle kendisine yaklaşan bıçağı izliyordu. Soru aklında yankılandı ama cevap vermeyi beceremedi.

"Hiç kimse için çalış..mı..yorum" diye kekeledi sonunda. "Ben gazeteciyim, ufak bir internet gazetesine haberler yazıyorum," dedi.

"Basit bir gazeteciysen bizi nasıl buldun o zaman?" diye sürdürdü kadın bıçağı hafifçe sallayarak.

"Cihatçı haber sitesini hack'ledik ve e-postalarına baktık. Artık çocuklar bile yapıyor böyle şeyleri," dedi Selin kadından anlayış bekleyerek.

Kadın hayal kırıklığı yaşamış gibi baktı Selin'e. Koltuğa doğru yaklaştı. Bıçağı sol ayağının ikinci ve üçüncü parmaklarının üstüne dayadı.

"Yalan söylemek günahtır," dedi ona çınlayan bir sesle.

"Yalan değil, ye..ye..min ederim."

Selin kadının elinden gözünü ayırmıyordu. Bıçağın soğukluğunu parmaklarında hissediyor, kalbi davul gibi çalıyordu.

"Pis kâfiiir!" diye bağırırken diğer elinde tuttuğu tokmağı bıçağın tepesine indirdi. Selin ince bir acıyla yerinde sarsıldı. Göz yuvalarına yaş akın etti. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Kafasını eğip ayağına baktı. İki parmağının yerindeki boşluk kanla dolmuştu. Kadın yüzüne iştahla bakıyordu.

Sonra diğer ayağının yanına gitti. Selin'in acıdan midesi bulanıyordu. Ellerini sıkıyor, kemerlerden kurtulmak için yerinde debeleniyordu. Kemerler iki bileğinden kollarını, belinden de bedenini ve bacaklarını koltuğa mıhlamıştı.

"Hani sadece gazeteciydin sen? Nasıl oldu da bilgisayar hack'ledin?" dedi kadın.

Sorularının yanıtları ilgilendirmiyordu kadını.

Ayağında bir uyuşma hissetti. Sancı bacaklarından yukarı doğru çıkıyordu. Gözlerini kadından ayırmıyor, bir sonraki darbeyi kestirmeye çalışıyordu.

"Ben sadece gazeteciyim," diyebildi sesi boğazında takılarak.

Kadın acıdan yamulmuş yüzüne baktı. "Demek öyle," dedi. "Konuşmayacaksın."

Selin sağ ayak parmakları üstünde hissetti bu sefer bıçağı. Küçük parmağının yanında geziyordu. Kadın çevik bir el hareketiyle bir parmağını daha bedeninden ayırdı.

Tiz bir çığlık çıktı boğazından. Yüreği yerinden fırlayacak gibi çarpıyor, nefes nefese bağırıyordu.

Selin'in çığlıkları yüzünden kapının çaldığını duymamışlardı. Birisi demir kapıyı yumrukluyordu.

Odadaki dev adam ağır adımlarla kapıya gitti. Sakin bir tonda konuştu. Sonra kadın da katıldı onlara.

Selin kollarını kemerden kurtarmaya çalıştı. Acı dayanılmaz bir hale gelmişti. Kadının bağırarak bir şeyler söylediğini duydu. Ne dediklerini anlamıyordu. Sonra sinirle yanına geldiğini fark etti.

"Emir büyük yerden," dedi aksanlı Türkçesiyle peçesini havalandırarak. "Senden alacağım zevk buraya kadarmış."

Sonra arkasındaki adama parmağıyla işaret etti. Selin'in gördüğü son şey kürek büyüklüğünde bir yumruğun yüzüne inişi oldu.

11

Ne kadar baygın kalmıştı bilmiyordu. Beyni acıdan uyuşmuştu. Ağzındaki kurumuş kanları tükürdü. Dili tembel bir hayvan gibi hareketsizdi. Ellerini yavaşça zonklayan burnuna götürdü. Balon gibi şişen organ sızlıyordu. Diliyle ağzını yokladı. Biri önde, diğeri yanda iki dişi yoktu.

Çevresine bakındı. Karanlıkta eski kamarasına götürüldüğünü düşündü ama burası tek kişilik bir yatağın kapladığı daha küçük bir kamaraydı. Yerinden kalkmaya çalıştı, zonklayan başını tutarak doğruldu yatakta. Ayaklarını yataktan sarkıttı ve bir adımlık mesafede dikildi.

Yerle temas edince, içinden geçen keskin bir tel onu ikiye yarıyormuş gibi acıyla büküldü. Kendini deniz ve küf kokulu yatağa attı. Ayaklarından yayılarak tüm bedenini kaplayan acı midesini bulandırdı. Sırtüstü yatarak ayaklarını havaya kaldırdı. Yarı karanlıkta parmaklarının geride bıraktığı kanlı boşluğu seyretti. Sol ayağında iki, sağ ayağında ise en küçük parmağı eksikti. Onun yerine ayağına akmış kan pınarının kaynağı bodur çıkıntılar vardı.

Yatağın monte edildiği ahşap duvarın tepesinde, alçak tavana bitişik küçük perdeleri yeni görüyordu. Dizlerinin üstünde dikildi ve tuzdan sertleşmiş kumaşları sola doğru çekti.

Denizdeydiler ve hareket ediyorlardı. Dikkatle dışarı baktı. Siyah bir gökyüzü siyah bir denizle buluşmuştu. Kafasını kirli ve buğulanmış cama iyice dayadı. Karşısındaki dizi dizi ışıklar tanıdık geldi ona. Boğaz mıydı burası? Elleriyle camı sildi ve dikkatle baktı. Hayır, Boğaz kadar büyük değildi. İşte orada! Galata Köprüsü'nün altından geçiyorlardı. Haliç'teydiler!

İstanbul'un ta göbeğindeydiler. Peki, nerede tutmuşlardı onu?

Haliç'te Kasımpaşa'nın altındaki eski tersaneler geldi aklına. Tabii ya!

Eski gemilerin birinde tutsak etmişlerdi onu. Fazla uzun tutamazlardı. Hareket ettiklerine göre şu an başka bir teknenin içinde olmalıydı. Peki, şimdi nereye götürüyorlardı?

Dişlerini sıkarak yataktan indi. Ayakta güçlükle duruyordu. Karşısındaki beyaz boyalı ahşap kapıya doğru bir adım attı. Kilitliydi. Sonra yan tarafında daha küçük bir kapı daha gördü. Topallayarak iki adım attı. Kapı direnmeden açıldı. Burası minik bir banyoydu. Tuvaletin üstünde bir duş aleti, hemen yanında da minik bir lavabo vardı.

Tuvaletin üstündeki çeşmeyi açtı. Kafasını klozete eğip yüzüne duş aletini tuttu. Deniz suyu karışmış soğuk su burnunu sızlattı. Bir süre suyun altında kıpırmadan durdu.

Yüzünü üstündeki beyaz atlete sildi. Tuvaletin penceresinden dışarıya baktı. Ufukta bazı karaltılar gördü. Başını eğip sola çevirince teknenin kaptan köşkünü görebildiğini fark etti. Kasketli genç bir adam teknenin dümeninde duruyor, bir sigara tüttürüyordu. Yanında ayakta dikilen adamsa tanıdık geliyordu. Dikkatle yeniden baktı. Evet, oydu. Süleymaniye Camisi'nde çarşaflı kadınla buluşan siyah kazaklı adam.

Selin ayaklarının topuklarına basarak odaya geri döndü ve yatağın ucuna oturdu. Nereye götürüyorlardı onu? Kimdi bu adamlar?

Tekne bir sağa bir sola beşik gibi sallanırken başka bir ses duydu. Kulak kesildi. Bir martı tepelerinde uçuyor, onları karşılıyordu. Pencereden bir kez daha baktı. Şimdi Kız Kulesi tüm zarafetiyle karşısında dikiliyordu. Marmara Denizi'ne çıkmak üzereydiler.

Sarayburnu'nu geçtiler. Tam olarak nerede olduklarını seçemiyordu ama Yenikapı'ya yakın olduklarını düşündü. Kısa bir süre sonra motorun sesi kesildi.

Selin yeniden banyoya girip penceresinden dümenin olduğu bölmeye baktı. İki adam telaşlı bir hazırlık içindeydi. Yatağa oturdu ve beklemeye başladı. Az sonra odanın kapısının kolu oynadı ve zorlanmadan açıldı. Cami avlusunda gördüğü adam, "Çık dışarı!" dedi delici gözlerle ona bakarak.

Selin ayağa kalktı ve teknenin altındaki dar koridora çıktı. Gözüne kapısı açık bir kamara daha çarptı. Yatağın üzerine kurumuş balıkçı fileleri ve bir sürü ıvır zıvır atılmıştı. Dümenin olduğu bölmeye basamakla çıkılıyordu. İlk basamakta tökezledi ve dizini çarptı. Adam onu kolundan tutup kaldırdı. Kaptan görünürde yoktu. Sonra teknenin kıçından bir ses geldi. Kaptan şişme bir botta oturuyor, bir eliyle onları çağırıyordu. Siyah kazaklı adam Selin'i teknenin ucuna doğru itekledi. Selin ayakları altında kıpırdayan siyah sulara baktı. Yapabilir miydi?

Ani bir hareketle arkasına döndü ve adamı itti. Adam sallanan teknede dengesini kaybetti ve arkaya düştü. Selin teknenin sağ tarafından balıklama suya atladı. İki adamın telaşlı konuşmaları kulağına geliyor, ayaklarının sızlamasına aldırmadan var gücüyle kıyıya doğru yüzüyordu.

Az sonra ardında bir motor sesi duydu ve daha hızlı yüzmeye çalıştı. Bottaki kaptan onu yakalamış, çevresinde daireler çiziyordu. Selin karanlık denize daldı ve botun altından geçerek adamın çemberinden kurtuldu. Üstündeki kot pantolon oldukça ağırlaşmıştı ve nefesi bitmek üzereydi. Kafasını suyun yüzeyine çıkardı ve gözleriyle botu aradı. Kıyıya yüz metre kadar bir mesafe kaldığını gördü. Siyah kazaklı adam kaptana bağırıyor, Selin'in olduğu yeri gösteriyordu.

Kaptan hızla Selin'in yanına doğru sürdü botu. Yine daldı suyun içine, bir taraftan da botun motorundan başını uzakta tutmaya çalışıyordu. Işığın sızmadığı karanlık dipte yüzdü. Yine nefes almak için yukarı çıktığında botun onun önüne geçmiş olduğunu gördü. Tam suya tekrar dalacakken kaptan Selin'i saçlarından yakaladı ve bota doğru çekmeye başladı.

Çevredeki teknelere sesini duyurabilmek için bağırdı. Kaptan onu susturmak için ağır bir tokat indirdi suratına. Burnu, dişleri, beyni zonkladı.

Kollarını arkada bağladıktan sonra kafasına bez bir torba geçirdiler. Torbanın altında zar zor nefes alıyordu. Islak vücudu soğuk geceyle temas edince zangır zangır titremeye başladı. Bot derin bir vızıltı çıkararak ilerledi. Kısa bir süre sonra durdu ve ağır bir şeyin etkisiyle sağa sola sallandı. Teknedeki siyah kazaklı adam da bota binmişti. Kolunda bir el hissetti. Bot sessiz geceyi yararak birkaç dakika daha vızıldadı. Sonra altlarında toprağı hissettiler.

İki adam Selin'i kaldırıp bir çuval gibi karaya attı.

Birisi onu yerden kaldırdı ve kucağında taşıdı bir süre. Şimdi korna ve araba seslerini duyabiliyordu. Bir kapı açıldı ve taşman bedeni sert ve soğuk bir zeminle karşılaştı. Sarsıntıyla yere çarptı. Üstüne kapanan kapının sesinden bunun büyükçe bir araç olduğunu anladı. Yük ve eşya taşman bir kamyonet. Ön taraftan gelen konuşmalara kulak kesildi.

"Az kalsın elimizden kaçırıyorduk," dedi biri. Diğeri ya çok sessiz konuşuyordu ya da buna yanıt vermemişti. "Herşey hazır mı?" diye sordu aynı adam. Karşısındaki yine yanıt vermedi.

Üstündeki titreme hâlâ geçmemişti. Burnu deniz suyuna girince daha da sızlar olmuştu. Uyuşmuş ayaklarınıysa artık hissetmiyordu. Kafasındaki bez torba nefes alıp verdikçe iç geçirir gibi şişiyor ve iniyordu. Yanı başında akan gece trafiğini dinledi. İstanbul, kornaların ve fren seslerinin arasında kaybolmuştu.

Zamanı tahmin etmek zordu. Yaklaşık bir saat kadar yol aldıklarını düşündü. Belki daha az, belki daha fazla. Yolculuk sırasında şoför ve yanındaki adam hiç konuşmamışlardı. O ise sıtmaya tutulmuş gibi titriyor, çenesinde kırılmadan kalan dişleri birbirine vuruyordu.

Sonunda araç durdu. Arkadaki kapı açıldı ve bir el Selin'i bacaklarından dışarı doğru çekti. Başka bir el de kollarının altından tutmuştu. Sallanarak ilerlediler.

Kırık burnuna bir yemek kokusu çarptı önce. Kavrulmuş soğanın kokusu öyle güçlüydü ki burnu sızladı. Eğimden ve onu taşıyanların nefeslerinden basamak çıktıklarını anladı. Sonra vücuduna bir sıcaklık yayıldı. Bir kadın sesi onu taşıyanlara, "Arka odaya getirin," dedi. Kadının ayak sesleri önde, Selin karga tulumba arkada ilerlediler.

Minder gibi yumuşak bir şeyin üstüne bırakıldı. Yalnız olduğunu düşünerek kafasındaki bezi yüzünü yere sürterek çıkarmaya çalıştı.

"Hiç boşuna uğraşma," dedi bir kadın sesi. "Buradan kaçamazsın. Önce şu ıslak giysileri çıkaralım."

Atletini yırttı kadın ve kıçına iyice yapışmış kot pantolonu bir hayvan derisini yüzermiş gibi vücudundan sıyırdı.

Pantolon bileklerine inince, "Birkaç ayak parmağını kaybetmişsin," dedi duygusuz bir sesle.

Çırılçıplak kalınca daha da şiddetli titremeye başladı Selin. Sonra kadının nasırlaşmış ellerini vücudunda hissetti. Ne yapıyordu bu manyak? Elleri sırtında, göğsünde, baldırlarında ve kalçalarında hızla geziyordu.

"Bu yağ ısınmanı sağlayacak. Sen bize hasta değil, sağlam lazımsın," dedi sert masajına devam ederken. Vücudunun ısındığını hissetti. Masaj onu yumuşak bir uykuya çağırıyor, o ise daveti kabul etmemek için direniyordu. Sonunda kadın üstünü battaniyeyle örttü. Ayağa kalkıp gitmeye yeltendiğini anlayınca, "Lütfen yardım edin bana, kurtarın beni," diye yalvardı Selin.

"Bacım seni artık Allah bile kurtaramaz," dedi kadın ve gıcırdayan bir kapıyı Selin'in üzerine kapattı. Dışarıdan gelen sesleri dinledi. Uzaktan bir kedi miyavlaması duydu. Onu bir bebek ağlaması izledi. Demek şehirde bir evdeydiler. Kadın onlara sağlam lazım olduğunu söylemişti. Ne demekti bu şimdi?

Sakinleşmeye ve aklını kullanmaya ihtiyacı vardı. Vücudu şiddetli bir savaşa girmiş gibiydi. Her yeri aynı anda ağrıyor ve uyuşuyordu. Sıcak hücrelerine yayılırken uykuyla baygınlık arası bir yere çekildiğini hissetti. Nefesiyle bir şişip bir inen bez torbayı hissederek gözlerini yumdu.

* * *

Geniş, rahat bir yatağın içinde yatıyordu. Yatak altında ateş yanıyormuş gibi sıcaktı. Önce bu sıcaklık hoşuna gitti. Kedi gibi gerindi. Sonra bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti. Biri baldırlarını elleriyle tutmuş, iştahla cinsel organını yalıyordu. Hızla başını kaldırıp baktı. Bir baş görüyor ancak bacaklarının arasında kimin olduğunu seçemiyordu. Kaçmaya çalıştı, onu tutan eller fazlasıyla güçlüydü. Panik içinde kıvrandı yerinde. "Bırak beni," diye bağırmaya çalıştı. Ağzından tek kelime çıkmadı. Dudaklarını açmaya çalıştı, beceremedi. Dudakları birbirine dikilmişti. İçinden gelen çığlık yine içine düştü. Ellerini aradı. Onlar da yok olmuşlardı. Sonra havaya kalkmış ayaklarında parmaklarının olmadığını fark etti. Panikle kıvranmaya, ellerin sahibinden kurtulmaya çalıştı.

Aşağıdaki baş çırpınmasını ve çığlıklarını umursamadan onu sulu ve taze bir meyve gibi yemeyi sürdürdü. Yavaşça. Sonra yabancı iki el vücudunda gezmeye başladı. İri memelerini avuçluyor, sıkıyordu. Haz ve panik döngüsüne sıkışıp kaldı; birinden çıksa diğerine yakalanıyordu.

Sonunda bir baş göründü bacaklarının arasından. Yüzünü görmek için dikkatle baktı. Bir adam yüzü müydü bu? Hayır. Aslında bu yüzde ne göz, ne burun ne de ağız vardı. Yüz hatlarının çizilmesini bekleyen ten rengi bir boşluk bakıyordu ona. Buna rağmen gülümsüyor gibi geldi.

* * *

Kendi çığlığıyla sarsıldı. Sesini tanıyamadı. Acı içindeki bir hayvanın çığlığına benziyordu. Yüzünde bez torbanın olmadığını fark etti. Tüm bedeni terle kaplanmıştı. Gördüğü kâbustan sıyrılmak için tam kalkacakken bir şeyin vücudunda gezdiğini fark etti.

Küçük bir el onu belinden kavramış, yukarı, göğsüne doğru çıkıyordu. Hızla arkasına döndü. Çıplak bir kadın yanında yatıyordu. Aceleyle doğrulmaya çalıştı, elleri hâlâ arkada bağlı olduğundan dengesini yitirip yatağa geri düştü.

"Benden ne istiyorsun?" dedi karanlıkta kadının yüzünü seçmeye çalışarak.

"Türkçe bilmiyorum," dedi kadın İngilizce. "İngilizce biliyor musun?"

Başını evet anlamında salladı. Kadının siyah saçları yüzünün yarısını kapamıştı.

"Korkma, benden sana zarar gelmez," diye sürdürdü konuşmasını kadın.

"Ben neredeyim? Ne istiyorsunuz? Kimsiniz siz?" diye sordu Selin bu sefer İngilizce.

Kadın yanıt vermeden önce kıkırdadı. Kuşkuyla kadına baktı Selin. Yoksa rüyası gerçek miydi?

Kadının elini düşürmek için ani bir hareketle döndü. "Çek ellerini üstümden," diye haykırdı.

"Şşş! Diğerlerini uyandıracaksın," dedi kadın. Bizi böyle görürlerse seni hiç beklemeden öldürürler," dedi.

"Kim bu insanlar? Neresi burası? Neden buraya getirildim?" diye sorularını sıraladı Selin.

"Davamızda işe yarayacak bir araçsın sen," dedi kadın isteksizce.

"Ne davası? Siz kimsiniz?" diye sordu Selin.

Kadın derin bir iç geçirerek yatakta doğruldu. "Sana bunları anlatmamalıyım. Ama birkaç saatlik ömrü kalmış birinden de öğrenme hakkını esirgemeyeceğim. Ayrıca senden çok hoşlandım," dedi sır verir gibi.

"Biz kendimize Rabbin Kadın Savaşçıları adını verdik," diye anlatmaya başladı:

"Başlarda cihatçı erkeklere destek sağlıyor, onların cinsel ihtiyaçlarına, çocuklarına ve diğer dünyevi işlerine hizmet ediyorduk. Artık cihat küresel bir boyuta ulaştı. Çocuk, kadın, yaşlı, genç demeden savaşçılara ihtiyacımız var. Tüm dünya İslam'ın yükselişini görecek ve Allah izin verirse İslam imparatorluğu tüm evreni yönetecek. İmparatorluğun başkenti de İstanbul olacak."

Selin'in nutku tutulmuştu. Bir kadın cihatçıyla ücra bir evdeki yatakta anadan doğma yatıyor, kadının sanrılarını dinliyordu.

Sakin olmaya çalışarak, "Yani Allah'ın Devleti için savaşan kadın askerlersiniz öyle mi?" diye sordu.

"Allah'ın Devleti cihat eden pek çok topluluktan biri. Şu sıralarda onlarla koordineli çalışıyoruz ama ileride ne olur bilinmez. Biz erkekleri aramızda istemiyoruz. Yöntemleri kaba ve aptalca olabiliyor. Başımızda bir bacı imamımız var. Allah'ın kitabını hatmetmiş, zehir gibi zeki bir insan. Kadınların da erkekler kadar, hatta daha iyi savaşacağına inanıyor. Ben de öyle," dedi kadın.

Selin karanlığa alışan gözleriyle kadının yüz hatlarını ayırt etmeye çalıştı. Siyah parlak gözlerini görebiliyor ancak daha fazla seçemiyordu. Kadının İngilizce aksanından nereli olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Amerikalı değildi. İngiliz, Yeni Zelandalı ya da Avustralyalı?

"O halde eylemlerinizden biri de Emniyet Müdürü Ünsal Yüksel cinayetiydi," dedi Selin kadını konuşturmaya çalışarak.

Kadın soruyu yadırgamış gibi Selin'e dik dik baktı ama yine de yanıt verdi:

"Evet, bunu cihatçılara yüklemeye çalıştılar ama bu bizim işimiz değildi. Yine de onu öldürenden Allah razı olsun. Cihada savaş açmış şeytanın emrinde bir kâfirdi o."

Selin'in kafasına binlerce soru üşüşüyor, hepsini sıraya sokmakta zorlanıyordu. "Peki, beni neden tutuyorsunuz? Benden ne istiyorsunuz?" dedi sonunda.

"Sen biraz şans eseri bizim esirimiz oldun. Esirimizsin ama korkma, sana burada işkence etmeyeceğiz. İlahi bir dava uğruna kurban edileceksin. Şehit mertebesine ulaşmanın en güzel yolu. Senin gibi bir fani için bundan daha onurlu başka ne olabilir?"

Selin'in dili susuzluktan damağına yapışmıştı. Kadını konuşturmak ve zaman kazanmak istiyordu. "Ne olur bana bir bardak su ver," dedi sonra.

Kadın yumuşakça, "Tabii," dedi ve yerinden kalktı. Odaya dolan sönük sokak lambasının ışığında kadının bedenini gördü Selin. İnce, uzun boylu bir kadındı. Vücudunu iyi taşıyordu. Koyu renk saçları beline kadar iniyordu. Kadın odanın dibine gidip bir masanın üstünde bulduğu sürahiden bir bardağa su doldurdu ve Selin'e getirdi. Suyu içerken kadının cinsel organını kaplayan siyah tüylere ve küçük dik göğüslerine baktı. Oldukça genç olmalıydı.

Selin bardağı yüzünden indirince, "Size burada kimler destek oluyor?" diye sordu.

Kadın yavaşça onun yanına oturdu ve yüzüne baktı.

"Cihadı kendi siyasi amaçları uğruna kullanmak ya da şekillendirmek isteyen bir dizi ülke var. Ancak bilmiyorlar ki cihat onları kullanıyor ve sonunda hedeflediği noktaya varacak. O zaman bu devletler de bize bağlanacak. Bize ekipman ya da silah yardımı yapılıyor arada sırada. Bazen de siyasi destek buluyoruz. Ama bizim aklımızı asla yönetemeyeceklerini bilmiyorlar."

Kadının kendinden bu kadar emin olması Selin'i şaşırtmıştı. Sessiz kalarak kadının devam etmesini bekledi.

"Bu ülkede de bizi destekleyen ve inanan gruplar var. Unutma, devletlerin hepsi geçici. Biz tüm evreni kaplayacak büyük ilahi bir sultanlığa doğru yol alıyoruz."

Selin kadının inançla parlayan gözlerine baktı. Başını gururla kaldırarak konuşuyor, İslami ütopyanın gerçekleşeceğinden emin, karşısındaki zavallı inançsıza neler kaçırdığını anlatıyordu.

O sırada yakınlardaki bir caminin yanık mikrofunundan ezan sesi doldu odaya.

"Sabah ezanı okunuyor. Benim artık gitmem gerek. Allah'a tövbeci ol, günahlarını affetsin. Bugün büyük gün," dedi.

"Biraz daha kal. Lütfen... Bana ne yapacaklar?" diye sordu Selin telaşla.

Kadın, Selin'in yüzünü okşadı.

"Sana biz bir şey yapmayacağız. Allah seni seçtiği için mutlu olmalısın. Öğle saatlerinde bir okulun bahçesinde patlayıp cennete gideceksin. Yanında meleğe dönüşen yüzlerce çocuk olacak. İnan, bu olaydan sonra hiç kimse Rabbin Kadın Savaşçıları'nı unutamayacak," dedi.

Selin bir kez daha soru sormak için ağzını açtı ama duydukları kanını dondurmuştu. Kadın aceleyle üstüne geçirdiği siyah çarşafının içinde karanlığa karışarak gözden kayboldu.

Selin bileklerindeki bağı çözmek için uğraştı bir süre. Plastik bir kelepçeyle bağlamış olmalılardı. Kelepçe oynadıkça bileklerini ince ince kesiyordu. Yattığı yerde duvardan destek alarak doğruldu ve oturdu. Bu bir yer yatağıydı. Karşısında bir masa, sağ duvarda da küçük bir dolap vardı. Kafasında bez torbanın olmamasından memnun, dikkatlice ayağa kalktı.

Ayaklarına yüklenen basınç, karnında keskin bir sancı yarattı. Elleri arkasında, topuklarına basıp dengesini yitirmemeye çalışarak yürüdü. Pencerenin önüne geldi. Koyu renk perdenin aralığından dışarıya baktı. İstanbul'un herhangi bir semtinde, yoksul herhangi bir sokak olabilirdi bu.

Karşıdaki binanın dördüncü katıyla aynı seviyedeydi. Adamların onu yukarı taşımasını hatırladı. Apartmanda

kimse kapıyı açıp sormamıştı neler oluyor diye. Belki de meraklı gözler sadece bir kadının taşındığını görmüş, başı belaya girmesin diye zıbarıp yatmıştı. Tam karşısındaki bina turuncuyla pembe arası bir renge boyanmıştı. Sıkı sıkı çekilmiş perdelerin hiçbirinden ışık sızmıyordu.

Sabah ezanının kaçta okunduğunu düşündü. Emin değildi. Beton asfaltta oluşan çatlaklar ve içine dolan su gölcükleri sokağı daha pis gösteriyordu. Sokakta birbirine benzeyen dört-beş katlı binalar cephelerini kaplayan çanak antenleriyle sivilceli birer delikanlıya benziyordu. Sokak lambaları, çıkıntılı ve delikli yüzlerini daha da görünür kılıyordu.

Karşıdaki binanın yanında çiğ maviye boyanmış eski ve küçük bir ev gördü Selin. Beş katlı iki beton apartmanın arasında, omuzlarından sıkıştırılmış gibi duruyordu. Evin beyaz kapısı yeni boyanmış gibi parlaktı. Dar sokakta birbirine benzeyen ruhsuz, gri betondan apartmanlar arasında bir tek bu ev gerçek gibi geldi ona.

Belki evdeki kadın kalkmış çocuklarına süt ısıtıyordu. Az sonra sıcak yataklarından onları çıkarmak için uyandıracaktı. Kız nazlanacak, oğlan oralı bile olmayacaktı. Anne çocukları için hazırladığı iki bardak sütü tepsiye koyup oturma odasına götürecekti. Siyah gövdeli geniş sobayı yakmaya koyulacaktı. Odunlar tutuşunca çocukların odasına girip başlarını okşayacaktı.

Önce kız, ardından da oğlan tuvalete yollanacaktı. Anneleri onlar sütlerini içerken saçlarını tarayacak, çantalarına ikişer tereyağlı ekmek koyacaktı. Sabahın köründe iki kardeşin sırtlarında bedenlerinden büyük çantalarla yan yana okula gidişini izleyecekti sonra.

Belki son görüşü olacaktı yavrularını. Başlarına bir kaza gelir miydi? Ya kötü birileri yollarına çıkarsa? Bir grup militan siyaset uğruna okula bomba atabilirdi. Ya da kendini Allah'ın savaşçısı olarak gören bir canlı bomba tam teneffüs saatinde okul bahçesinde patlayabilirdi.

Panikle yerinde sıçradı. Buradan derhal, hemen çıkmalıydı. Ağzıyla pencere koluna erişmeye çalıştı.

Dönüyor ama açılmıyordu. Yukarı baktı. Pencerenin üst köşesindeki sürgüyü gördü. Oraya elleri bağlı ulaşması imkânsızdı.

O an aklına kadının kapıyı kilitlemeden çıktığı geldi. Hemen oraya yöneldi. Topallayarak kapıya vardığında alnında ter birikmişti.

Kapı koluna çenesiyle bastırınca trak diye açıldı.

Koridora süzüldü Selin. Hiç ışık almayan oldukça karanlık bir hole açılıyordu kapı. Hole bakan dört kapı daha vardı. Bir tanesi açıktı ve minik bir mutfağın tezgâhı görünüyordu. Diğer üçü kapalıydı. Biri banyo, biri sokak kapısı, diğeri de başka bir oda olmalıydı.

Kaç kişi sığabilirdi ki bu eve? En fazla altı.

Belki başka evler de vardı. Savaşçı kadınların hepsinin bir arada kalması mantıklı olmazdı. Eğer bir baskın olursa bu, herkesin yakalanması demekti.

Karanlık holde nereye gideceğini bilmeden durdu bir süre. Mutfağa yöneldi. Çekmecelerden birini dişlerini kullarak açtı. Kırık olan dişlerinin etleri sızladı. Büyük bir ekmek bıçağı gördü. Arkasına döndü ve eliyle bıçağı almaya çalıştı. Yakaladı. Bileğindeki plastiği arkadan kesmeye uğraştı. Açıyı tuturamayınca bileğini kesti ve acıyla bıçağı elinden düşürdü. Bıçak yerdeki fayansın üstüne gürültüyle düştü. Birkaç saniye donup bekledi. Odalardan birinden gelen bir hışırtı duydu.

Hole bakan kapılardan biri açıldı ve çarşaflı bir kadın çıktı karşısına. Kadın bir süre rüyayla gerçeği ayırmaya çalışır gibi dikildi kapıda. Gözlerini ovduktan sonra, "Bacılar, kardeşler kalkın... Esir kaçıyor," diye bağırdı.

Selin kendini yere attı. Bıçağı tekrak eline almayı başardı. Bir anda yedi çarşaflı kadın hole doluşmuştu. Hepsi de Selin'e bakıyordu.

Selin elleri arkadan bağlı, elinde bir ekmek bıçağıyla bilmediği bir evin mutfağında çırılçıplak yerde yatıyordu.

O an hiç tahmin etmediği bir şey oldu; ağzına dolan kahkahaları engelleyemedi. Ağzı yarılırcasına gülüyor, gülmekten yerde kıvranıyordu. Karnı ve göğüsleri gülme krizinin dalgalarıyla titriyor; çığlıklar atarak, inleyerek iki büklüm gülüyordu.

Kadınların ilk şaşkınlıkları geçtikten sonra Selin'in yanına bir çırpıda gelip ağzım kapadılar. Selin daha da güçlü bir krize tutuldu. Gülüyor, bağırıyor, tekrar gülüyordu. Kadınlar Selin'i taşıyarak arka odaya götürüp yatağa yatırdılar. İçlerinden birisi yüzünü tokatlamaya başladı. Selin bana mısın demiyor, anırarak gülmeyi sürdürüyordu.

Kadınlardan biri, "Çekilin çekilin," diyerek çarşaflı omuzların arasından Selin'e ulaştı. Gözlerini yakan bir spreyi var gücüyle yüzüne fışkırttı. Buğunun arkasından sadece gözleri görünen kadınlara baktı tek tek.

Bayılmadan önce, "Hanginiz beni sevmişti?" diye sordu.

* * *

Evde büyük bir gümbürtü koptu. Kadın çığlıklarına silah sesleri karışıyor, kulakları delen bir gürültü tüm evi inletiyordu. Selin yataktan fırladı. Elleri hâlâ arkada bağlıydı ama bu sefer ağzı da bantlanmıştı. Artık çıplak olmadığını fark etti. Mavi çiçek desenli basma bir etek ve onun üstüne beyaz bir kazak giydirilmişti. Ayaklarıysa hâlâ çıplak ve eksikti. Kurşunlar duvarlara çarptıkça tak tak tak sesleri çıkarıyor, onlara karışan bir erkek sesi, "Hepsini vurun. Kahpelerin hepsini vurun!" diye emirler yağdırıyordu. Kadınların çığlıklarını dinledi Selin.

"Ya Allah Resullulah," diye bağıranlar, "Pis kâfirler, Allahsızlar geberin," diye haykıranlar, tekbir getirenler ve sonra yaklaşan silah sesleri. Kulakları sağır eden bir kurşun

fırtınası sürüyordu küçük dairenin içinde. Selin yataktan yuvarlanarak odanın dibindeki masanın altına attı kendini.

Birkaç dakika sonra odanın kapısının açıldığını gördü. Eşikteki kadın sırtından vuruldu, gözleri dondu ve yüzüstü yere yığıldı. Selin kadının yüzüne baktı ama tanıdık gelmedi. Sonra arka odaya açılan koridorda birkaç el silah atıldı. Başka bir kadın yerde sürünerek odaya girdi ve masanın altındaki Selin'e doğru ilerledi. Elinde bir tabanca vardı.

Kadın yattığı yerden Selin'e nişan aldı ve titreyen elini başına sabitlemeye çalıştı. Silah patladı ve kadın yere yığıldı.

Selin gözlerini açtığında kadının tepesinde duran bir çift postal ve siyah pantolon gördü.

"Burada masanın altında bir tane daha var," diye bağırdı postalların sahibi.

Selin bantlı ağzından homurtular çıkarıyor, kendisinin cihatçı olmadığını anlatmaya uğraşıyordu. Adam eğilerek Selin'i masanın altından çekti. Bantlı ağzına, yaralı ayaklarına ve bağlı kollarına baktı.

"Bunu esir almışlar," dedi postallı adam. Adamın yüzündeki kar maskesi sadece gözlerini açıkta bırakıyordu. Uzun kirpikleri vardı. Acelesi varmış gibi ağzındaki bantı yırttı Selin'in. "Esir mi alındın?" diye sordu.

"Evet," diyebildi Selin birkaç yutkunmadan sonra.

"Adın ne?"

"Selin. Selin Uygar. Gazeteciyim," diyebildi zorlukla.

"Heval... Esir gazeteciymiş," diye bağırdı içeriye doğru.

"Peki, siz kimsiniz?" dedi Selin.

"Biz mi? Biz senin hayatını kurtaran adamlarız," dedi maskesinin altından güldüğünü belli ederek.

12

Sakinleştirici ilaçlar kanına işlemiyor, uyuyamıyordu. Yatağının yanındaki beyaz perdenin ardında yatan kadının borularla nefes alıp verişini dinleyerek geçirdi birkaç saatini. Kadın arada nefes almayı bırakıyor, makine puf puf diye hava pompalayınca yeniden kısa kısa nefesler alarak hayata dönüyordu. Yattığı yerden tavanda su sızıntısıyla oluşmuş boya çatlaklarını ve aralarından görünen betonu seyretti.

Yan yataktaki kadının nefesi yeniden kesilince kulak kabarttı. Makine görevi devralıp oksijen üfledi ama kadın nefese doymuş gibi sessiz yatıyordu yanında. Sonra boğuluyormuş gibi derin bir nefes aldı ve devam etti yaşamaya.

Onu ağır hastaların koğuşuna yerleştirmişlerdi. Hemşirenin hastanenin tam kapasite çalıştığından söz ettiğini hatırladı. Kafasını hafifçe kaldırıp ayaklarına baktı. İki ayağı da sargılıydı. Eli yavaşça yüzüne gitti ve suratını boydan boya kaplayan sargılara dokundu. Sadece gözleri ve ağzı açıkta kalmıştı. Burnuna estetik ameliyat yapılması gerektiğini söylemişti doktor ama bunun için başka hastaneye gitmesi gerekiyordu.

Yatağın yanında duran plastik şişeye uzandı ve kamışla su içti. Yerlerinde olmayan iki dişinin etleri sızladı.

Nükleer bir enerjiye kapılmış gibi güçlü ve uyanık hissediyordu kendini. Dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Hastanelerden hep nefret etmişti.

Dışarıda onu bekleyen boşluğu düşününce çaresiz hissetti kendini. Bunu fark eder etmez de hırs bastı göğsünü, yatakta doğrulmak için bir hamle yaptı. Kolundaki damarına girmiş serum iğnesini çıkarıp attı. Yüzüne kan sıçradı. Çarşafla

bastırdı kanı. Bir eli kolunda oturup bekledi. Ayaklarını sarkıttı yataktan. Sargıların içinden ince bir sızı yükseldi bacağına doğru. Bir inilti çıktı ağzından. Bacaklarını geri yukarı çekti ve yatağa koydu. Ter içinde kalmıştı. Başını yastığa geri koydu ve koluna baktı. Kan durmuş görünüyordu. Kafası genç, bedeni yaşlı bir kadın gibi hissetti kendini. Beyni bedenine söz geçiremiyordu. Nefesinin düzelmesini bekledi. Yan yataktaki kadının nefes alışını dinledi. Kısa ve sık nefesler kesintisiz sürüyordu.

Kontrol edemediği bir öfke dalgası tüm vücudunu sardı. Neye kızgındı en çok? Onu kaçıranlara mı? Onu öldürmek isteyen eski sevgilisine mi? Mesleğinin ve başarının doruğundayken sakat ve muhtaç bir zavallıya dönüşmesine mi? Yoksa tüm bunlarda büyük payı olan kendisine mi?

Kaderci değildi. Şansın sınırlı rol oynadığına inanmıştı bugüne dek. Her insanın kendi seçimlerini yaşadığını düşünürdü. O da seçimleriyle var olduğunu sanmıştı. Herşeye rağmen insan iradesi ve aklının hayattaki yolunu değiştirmeye yeteceğini savunurdu. O halde bu hastanede yatıyor olmasının ve başına gelenlerin sorumlusu kendisiydi. Kendi seçimleri. Yine de içindeki öfkeyi yatıştırmaya yetmiyordu bunu bilmek. Affedemiyordu. Kimi affetmesi gerekiyordu ki. Affetmenin yüceliğinden ve iyilikten söz edenlere karşı tiksinme duydu içinde.

İyiliğin ödülü ceza, kötülüğün ödülü başarı değil miydi aslında? Bu ülkede adalet yoktu ve sadece spor olsun diye kötülük yapanlar en çok alkışlananlardı. Mutlak iyilik insanın kendisini kandırdığı ulaşılmaz bir ütopyaydı.

Ali'yle de aynı ütopik rüyanın pençesine düşmüştü. Ali iyi. Ali beni seviyor. Ali kötülere karşı. Ali kahraman.

Oysa o yalnızca işini yapıyordu. Tetikçiliğin de bir parçası olduğu işini.

O zaman sorgulamak işine gelmemişti. Sonunda silah kendisine dönmüştü.

Ali onu Hollanda'da bırakıp gittikten sonra kendini sokaklara vurmuştu. O sıralar sanrılar kontrolsüz bir sıklıkta geliyor, başı taşıyamayacağı ağrılara saplanıyordu. Kendinden ve geçmişinden kaçmak için yoğun bir alkol seansına başlamıştı.

Süpermarketin içki reyonundan en sert alkolleri seçip demlenmeye başlıyordu. Ayılır gibi olunca markete bir daha koşuyor, yine içkiye boğuyordu kendini. Bir-iki gece ucuz bir pansiyon odasında kalmıştı. Oradan da atılınca parklarda, kanal kenarındaki banklarda, bankamatik camekânlarında ya da evsiz yatakhanelerinde sızıp kaldı.

Alkol yetmemeye başladı bir süre sonra. Daha da uyuşmak, daha az hissetmek istiyordu. Adım başındaki coffee shop'lara dadandı. Gençken birkaç kez denediği esrarın buradaki yüzlerce çeşidi arasından en güçlüsünü, en safını ısmarladı kendine. Ağrısını azalttığını fark etti. Kafası yumuşuyor, hayat daha çekilir kıvama geliyordu. Artık bir cigarayı sarar sarmaz diğerine başlıyor, zincirleme bir kaçışa sürüklüyordu kendini. Korkuları duman bulutunun altında pusuda bekliyordu. Pusu kalkmasın diye içiyor, çekiyor, uçuyordu. Ayılmaya yüz tutunca yeniden yeniden uyuşmak için yollar arıyordu.

Bir gün yolda genç bir adam durdurdu, "Güçlü bir şeyler ister misin?" diye sordu ona. İsterdi. En güçlüsü neyse onu isterdi. Gri eşofmanlı genç adamı takip etti. Sakin bir köşede adam Selin'in elini aldı ve avcuna bir şey yerleştirdi. "50 euro," dedi.

Kot pantolonun ceplerini yokladı. Sonra buruşuk kirli ceketinin yan ceplerine soktu ellerini. Bozukluklarla birlikte 10 euro buldu. Adam tam elindeki minik torbayı geri almak üzereyken, "Dur! Bulacağım," diye bağırdı ona. Biraz daha aradı telaşla. Sonra eline iç cebinde duran belge ilişti. Bordo kaplı deftere baktı. "Pasaportumu al," dedi adamın göğsüne yapıştırarak kimliğini.

Adamın gözleri parladı ve pasaportu kapıp hızla uzaklaştı yanından. Selin avcunda plastik içindeki minik beyaz haplara baktı sevecenlikle. Açıp bir tane attı ağzına. Güldü kendine. Bir tane ona yetmezdi ki. Dibine kadar kaçmalıydı. Torbayı eline boşaltıp beyaz yuvarlak drajelerin hepsini midesine gönderdi.

* * *

Artık ayağında olmayan parmaklarından biri kaşındı. "Ne garip," diye geçirdi aklından, "var olmasa da kaşınabiliyor." İnsan beyninin kendini kandırması hoşuna gitti. "Selin'in beyni Selin'in sakat olmadığını düşünüyor." Ayaklarını yavaşça birbirine sürttü. Canı yandı. Sargıların altındaki yüzü kasıldı.

Odanın açılan kapısında Bahtiyar içeri girip girmeme arasında gidip geliyordu. Yüzü az sonra ağlayacakmış gibi asık ve dalgalıydı.

Selin'in onu gördüğünü anlayınca yatağa doğru ilerledi yavaşça.

"Nasılsın evladım?" dedi yumuşak bir sesle. "Çok geçmiş olsun. Ucuz atlattın."

Evladım lafı içini sızlattı Selin'in. Kimsenin evladı olmadığını anımsadı.

"Biraz eksiğim Bahtiyar Amca," dedi Selin gülmeye çalışarak.

Bahtiyar saklamadığı bir suçluluk duygusuyla sargılarına baktı Selin'in.

"Herşey benim yüzümden oldu Selin," diyebildi sesi titreyerek. "Neden sana yardım ettim sanki? Cinayetle ilgili bilgi vermeseydim bunların hiçbiri başına gelmeyecekti."

Yaşlı dostunun samimi üzüntüsünü görünce duygulandı Selin. "Senin bir suçun yok," dedi sakince. "Ben ne yapar eder bulurdum zaten o bilgileri. Tek polis sen misin bu şehirde?"

Bahtiyar allak bullak olmuş yüzünü Selin'e çevirdi. "Kendimi affedemiyorum," dedi kendi kendine konuşur gibi.

Selin hastaneye girerken Bahtiyar ve Sinan'ın ismini vermişti. Hastaneye gelip kısaca bilgi alan polis olayı kabaca anlatmış olmalıydı Bahtiyar'a.

"Gelişme var mı Ünsal Yüksel cinayetiyle ilgili?" diye sordu Selin konuyu değiştirmek için.

Bahtiyar ona baktı ve yanıt vermedi bir süre. Yüzündeki ciddi ifade Selin'i daha da meraklandırdı.

"Ölümlerden döndün. Hâlâ cinayeti soruyorsun," dedi Bahtiyar sesindeki isyanı gizlemeden.

"Kendimle ilgilenmek boğuyor beni," dedi Selin. "Ayrıca ölümden döndüm ama sağlam bir bilgiye de ulaştım. Yüksel'i cihatçılar öldürmemiş."

Bahtiyar'ın allak bullak yüzü daha da grileşti Selin'in ağzından çıkanları duyunca.

"İstersen bu konuyu kapatalım Selin," dedi Bahtiyar yerinde kıpırdanarak.

Selin dikkatle baktı Bahtiyar'a. Adamın bir şeyler sakladığı barizdi.

"Evet. Onun yerine bana nasıl işkence ettiklerini konuşalım. Daha hafif ve eğlenceli bir konu," dedi Selin sivri dilini sakınmadan.

Bahtiyar, Selin'in sargılar ardından ona bakan gözlerini izledi. Az sonra bezi yakacak gibi parlıyorlardı.

Bahtiyar iç cebine attı elini ve bir gazete sayfası çıkardı. Selin'e uzatırken eli titriyordu.

"Emniyet İl Müdürü Ünsal Yüksel'in cinayet zanlısı dün tutuklandı," dedi küçük bir kızla konuşur gibi.

"Cihatçılara katılmış 19 yaşında bir delikanlı itiraf etti. Cinayeti üstlerinin gözüne girmek için işlediğini söylüyor."

Selin henüz bıyıkları terlememiş, sık kara saçları ve kara kaşları arasından dünyaya nefretle bakan iki kömür göz gördü renkli gazete sayfasında. Resmin altında "Ben İslam'a

hizmet ediyorum" başlığı vardı. Gazete Ünsal Yüksel cinayetinin polis tarafından çok kısa sürede çözüldüğünden dem vuruyor, gencin büyük bir operasyonla yakalandığını ve cihatçı militanların tutuklandığını anlatıyordu.

"Ama bu gerçek katil olamaz," dedi Selin sakince.

Resme bir daha baktı. Katil gerçekten bu zayıf yüzlü çocuk olabilir miydi? Ünsal'a nasıl yaklaşmış ve boğazını kesebilmişti? Selin gazeteden başını kaldırdı ve Bahtiyar'a baktı.

"Tüm ipuçları cinayeti cihatçı bir militanın işlediğine işaret ediyor," dedi Bahtiyar genci kendi yakalamış gibi.

"Sen de gayet iyi biliyorsun ki katil bu genç olamaz," dedi Selin sesi tahmininden yüksek çıkarak. Bahtiyar suçluluk ve mahcubiyetten büzülmüş gibiydi.

"Hemen bir suçlu bulmaları gerekti değil mi? Paçalarını kurtarmak için?" Selin sinirden neredeyse ağlayacak gibi titriyordu.

"Sakin ol Selin. Kendini böyle hırpalama. Çocuk öldürdüm diyor, dahası var mı?" dedi Bahtiyar konuyu açtığına pişman.

Selin ağzından hızlı hızlı nefes alıyor, dudaklarının arasından küfürler savuruyordu. "Ben boşuna mı bu hayvanların eline esir düştüm," diye bağırdı onu kaçıran Bahtiyar'mış gibi.

"Polis yakalamışmış! Bok yakalamış! Kendilerine bir itirafçı bulmuşlar götlerini kurtarmak için."

Yan yataktaki kadının makinası daha hızlı üflemeye başladı havayı. Selin bağırdıkça makina puf puf diye nefes pompalıyordu kadına.

Selin bilinci kapalı kadının herşeyi duyduğunu düşündü. Kendi koması geldi aklına. Rüya ve gerçeğin karıştığı ara dünya.

Bahtiyar yataktan kalkmaya çalışan Selin'i sakinleştirmek için uğraşıyordu.

"Selin sakin ol. Boşver bu olayları," diyor, kolundan tuttuğu Selin'in aşağı inmesine engel olmaya çalışıyordu.

"Siktir git, rahat bırak beni," diye itti Bahtiyar'ı.

Yataktan indi ve acıdan başı döndü. Olduğu yere mıhlandı. Yeniden güç toplamaya çalışırken Sinan girdi içeri. Bir Bahtiyar'a, bir Selin'e baktı. Perdenin arkasındaki makinanın puflaması yavaşladı.

"Selin ne yapıyorsun ayakta," deyip onu yatağa yatırmaya çalıştı.

"Sinirleri bozuldu," dedi Bahtiyar açıklama yapmak ister gibi. "Ben biraz dışarı çıkıyorum."

Sinan yatağın yanına gitti ve Selin'in elini tuttu. "İyi misin?" dedi ciddi bir tonda. "Bizi çok korkuttun."

Selin, Sinan'a yere düşmüş gazete sayfasını gösterdi başıyla. "Hemen de bulmuşlar katili," dedi alaycı.

"Boşver şimdi bunları. Sen yat şuraya önce de iyileşmeye bak."

"Benden önce bu ülkenin iyileşmesi gerek," dedi Selin dostunun elini sıkarak.

* * *

Resmi sorgulama başhekimin odasında yapıldı. Yanında Sinan ve Sinan'ın bir avukat arkadaşı vardı. Terörle mücadele masasından genç bir memur ona soru sorarken bedeni derin bir uykuya direniyordu. Yaşadıklarını en ince ayrıntısına kadar hatırlamak ve tekrar tekrar anlatmak tüm enerjisini yutmuştu.

Cihatçıların hücre evinden siyahlar giymiş bir adamın omzunda çıkışını anımsadı. Yerde kana bulanmış cansız kadın bedenlerinin arasından yürürlerken, onunla o gece çıplak yatan kadını aramıştı gözleri. Birkaç cihatçı kadının çarşafı açılmış, ince ayak bilekleri, perdelenmekten beyazlamış yüzleri ortaya çıkmıştı. Havadaki ağır kan kokusu, barut kokusunu bastırıyor, huzursuz hayaletler evin duvarlarında geziniyordu.

Daha önce kapalı gördüğü kapının ardında sıra sıra dizilmiş yer yataklarına baktı. Yastıklar, yorganlar arasında ölü kadınlar derin ve huzurlu bir uykuya dalmış gibi yatıyorlardı. Ardına kadar açık banyo kapısından bakınca küvetten aceleyle silah, bomba, makineli tüfek çıkaran ve torbalara yerleştiren maskeli iki adam gördü. Arka odadan sokak kapısına kadarki mesafe otuz saniye bile sürmemişti. Selin apartmanın çıkışında grileşmiş gökyüzüyle karşılaşınca derin bir nefes aldı. Apartmanın kapısında bekleyen beyaz bir kamyonetin bagajını açtı adam. Selin, "Lütfen, hayır," diyecek oldu ama bagajın metalik kapısı üstüne kapandı. Takır tukur sesler çıkararak ilerlediler. Selin zincirleme bir kaçırılma olayının kahramanı olarak şansına lanet okuyor, bir taraftan da onu kurtaranların asker olduğunu düşünme saflığına küfrediyordu.

Kısa bir süre sonra araç durdu ve adamlar kapıları açarak indiler. Bagajı açıp Selin'i kucakladılar ve pat diye yere bıraktılar. İki adam aceleyle arabaya bindi ve kamyonet kendisinden beklenmeyecek bir hızla oradan uzaklaştı.

Selin kalkmaya çalışırken yanına koşan beyaz önlüklü bir adam, "İyi misiniz? Beni duyabiliyor musunuz?" gibi sorular soruyordu. Başka bir adam sedye getirdi. Büyük camlı kapıda "Başakşehir Devlet Hastanesi" yazıyordu.

* * *

"Yani sizi kurtaranların kim olduğunu bilmiyorsunuz öyle mi?" diye sordu polis.

Selin kafasını hayır anlamında hafifçe salladı. Sorguyu ağzını açmadan dinleyen Sinan, polislerin ve Selin'in açıklamalarından hikâyeyi kafasında oturtmaya çalışır gibi eli çenesinde ona bakıyordu.

"Benim anlamadığım," dedi Selin, "beni kurtaranlar cihatçılara kentin göbeğinde savaş açıyor ve sizin ruhunuz duymuyor."

Genç memur hafifçe öksürerek Selin'in imasını duymazlıktan geldi.

"Sizi nerede alıkoydular anlayabildiniz mi?" diye sorguya devam etti.

"Benim tahminim Haliç'teki eski tersanedeki bir gemide. Beni balıkçı teknesiyle Yenikapı'ya doğru götürürlerken anladım. Ama tam yerini bilemiyorum elbette."

"Şimdilik bu kadar Selin Hanım," dedi genç memur ayağa kalkarken. "İfadenizdeki detaylarla ilgili sizinle yeniden temasa geçeceğiz. Geçmiş olsun."

Genç memur kapıdan çıkarken Sinan sıkıca tuttuğu Selin'in elini bırakmadı.

* * *

Yüzünü kapayan kadının ince parmaklı ellerini gördü önce. Ağlıyor muydu yoksa? Nefesi dışında bir ses duyamayınca rahatladı. Baktığı kardeşiydi. Kumral saçları bir topuzla tepesinde toplanmıştı. İnce boynu gömleğinin kenarından gerdanına kadar görülebiliyordu. Ne kadar süre kardeşini seyretti bilmiyordu. Kardeşine baktıkça annesinden bir şeyler görmek onu hem mutlu ediyor hem de üzüyordu. Dirsekleri dizlerinin üstünde, elleri yüzünü kapayan Meltem derin bir nefesle dikleşti ve ellerini indirdi.

"Aaa sen ne zaman uyandın?" dedi tatlı bir sesle. "Kusura bakma odaya girmek için çok ısrar ettim. Hayati bir durumun olmadığı için doktor izin verdi. İstersen gidebilirim," dedi hızlı hızlı özür diler gibi.

Selin'i tek başına kaldığı küçük bir odaya taşımışlar, makinaya bağlı kadından ayırmışlardı. Acaba hayatta mı hâlâ, diye düşündü Selin.

"Saçmalama. Senden başka görmek istediğim kimse yok," dedi Meltem'in elini tutarak.

İki kız kardeş birbirlerine baktılar. Selin'in gözlerinde

minnet, Meltem'in gözlerindeyse acıma ve endişe okunuyordu.

"Seni eve götürmek istiyorum," dedi Meltem sır verir gibi.

"Ben de buradan çıkmak istiyorum. Ama halamın evine gitmeyeceğimi biliyorsun. Kendime ait bir yerim de yok zaten," dedi Selin.

"Benim var..."

Selin, Meltem'e şaşkınlıkla baktı.

"Halamdan fena maaş almıyorum. Gerçi parayı o kontrol ediyor ama onun gözünden kaçırıp bayağı biriktirdim. Tophane'de yangında mahvolmuş bir apartman dairesini satın alarak yavaş yavaş yeniledim. Önce amacım oturmak değildi ama arada kafamı dinlemeye kaçtığım bir sığınak oldu. Tek kaçmaya ihtiyacı olan sen değilsin," dedi gülümseyerek.

O da kardeşine gülümsedi. Kız kardeşi belki de sandığı kadar saf ve zayıf değildi.

"Haydi, hemen gidelim," dedi Selin hafifçe yerinden doğrulmaya çalışarak.

"Doktor bu gece kalmanı istiyor. Yarın sabah ilk iş seni buradan çıkaracağım. Anlaştık mı?"

"Anlaştık. Zaten bir de burun ameliyatı belası çıktı başıma," dedi Selin sıkıntıyla.

"Evet, doktor bana da söyledi. İstersen özel bir hastaneden hemen randevu alabilirim. Ne dersin?" dedi Meltem.

"Boşver böyle kalsın," dedi Selin kardeşine dikkatle bakarak. "Kırık bir burun, kırık bir kalp gibi iyileşmiyor, iz bırakıyor değil mi?"

Meltem ona gülümsedi. Ablasının bu tür tuhaflıklarını bile özlemiş gibiydi.

"Sen nasıl istersen... Bundan sonra seni hiç bırakmayacağım," dedi Meltem. Selin küçük kız kardeşinin abla rolüne girmesinden memnundu.

"Sakın bırakma. Hep yanımda kal."

* * *

Topkapı Sarayı'nın meme gibi gökyüzüne yükselen kubbelerini ve sağında pembe bir buluta karışan Ayasofya'yı izledi. Güneş Haliç'teki binaların arasından denize akıyor, ikisinin birleştiği noktadan başlayan bir ışık perdesi tüm altın boynuzu sarıyordu. Ne muhteşem, ne kadim, ne şölensel bir manzaraydı bu.

Balkonda oturduğu alçak koltukta sağa doğru kaydı ve masada duran çayını aldı. Yavaşça hüpürdeterek içti. İçine yayılan kırmızı sıcaklığı ve buruk tadı hissetti. Burnu biraz sızladı. Ameliyat olmamakla iyi mi etmişti emin değildi. Burnundan nefes almakta zorlanıyordu. Ama aynada kendini fena bulmamıştı. O küçük fındık burnu gitmiş, yerine daha dolgun, hafif yamuk ama karakterli bir burun gelmişti. Doktorun taktığı geçici dişler hiç fena durmuyordu. En azından diş etlerindeki acıyı azaltmıştı.

Görüntüsü umrunda değildi. Kız kardeşinin arada uğradığı ve ona arkadaşlık ettiği Tophane'deki evde, İstanbul'un koynunda yaşıyor, mayısın yazı müjdeleyen sıcak, bunaltmayan esintili havasını tüm pencereleri açarak kucaklıyor, gün boyu yalnız başına evde boş boş oturuyordu.

Doktorun verdiği uyku ilaçlarının etkisi de vardı elbette. İlk günler direnmişti ama kâbus dolu uykular yakasını bırakmayınca hapları düzenli olarak içmeye başlamıştı.

Ünsal Yüksel cinayeti, Ali'nin onu öldürmek istemesi, işkence görmesi ve cihatçıların eline düşmesi... Şimdi hepsi uzak bir hayal gibi geliyordu ona.

Meltem gün aşırı Selin'e uğruyor, bazı geceler kalıyordu. Ona günlük işlerinden, başına gelen olaylardan söz ediyor, bazen de eski günlerden konuşuyorlardı. Ablasının başına gelenlerle ilgili bir-iki soru denemesi tatsız yanıtlarla sonuçlanınca vazgeçmişti sorgulamaktan. Biliyordu muhakkak. Bahtiyar ona anlatmış olmalıydı.

Kapıcı o gün öğle saatlerinde zili çaldığında Selin balkonda kahvaltısını etmiş, keyif kahvesini içiyordu. Hafifçe topallayarak kapıya gitti. Parmaklarını kaybettiğinden beri dengesini sağlamakta zorlanıyordu.

"Kim o," dedi kapıya yüzünü yaklaştırarak.

"Benim abla, Arif. Sana bir mektup geldi."

Selin kapıyı açtı ve kısa boylu kapıcıya baktı.

"Abla bir adam getirdi bunu, 'Hemen Selin Hanım'a ver, çok acil,' dedi."

Selin küçük zarfı alıp baktı uzunca bir süre.

"Kim getirdi tanıyor musun?"

"Hayır abla. Uzun boylu, esmer bir adamdı."

Selin teşekkür etti küçük kapıcıya ve kapıyı kapadı. Zarfı eli titreyerek açtı.

"Bir saat içinde Perşembe Pazarı'nda," yazıyordu. İmzasız, tarihsiz ve adressiz tek cümlelik bir mektup.

Şiddetli bir titreme geldi üstüne. Hemen yanındaki sandalyeye çöktü. Bulmuştu onu demek. Hem de bu kadar kısa sürede. Bu evi bulması daha da korkuttu onu. Meltem'e zarar verir miydi? Neden vermesin? Herkese, herşeye zarar verebilecek durumdaydı Selin'e göre. Elindeki herşeyi alınmış, kaybedecek bir şeyi olmayan tehlikeli bir hayvan.

Üzerine bir kot pantolon ve beyaz bir tişört geçirdi. Dolapta duran koyu kırmızı ceketi, sonra da siyah spor ayakkabılarını dikkatlice giydi ve aynada kendine baktı. Saçlarının arkasını eliyle düzeltti ve yüzünü inceledi. Başka bir kadın vardı karşısında. Tanıdık ama tam olarak çıkaramadığı bir yüz. Peki, ama kimdi artık o? Cengâver gazeteci Selin Uygar mı? Yoksa onu yok etmek isteyen düşmanına rağmen hayatta kalmış, bilenmiş, intikam dolu bir yabancı mı?

Kapının yanında duvara dayalı duran bastonu aldı eline. Ahşap ucu kuş kafası şeklinde bir bastondu bu. Meltem, "Sana o metal şeyleri yakıştıramadım," demiş ve bunu almıştı ona.

Doktor ayak parmaklarını kaybeden kişilerde denge sorunu olabileceğini söylemiş, bir süre baston kullanmasının yararından söz etmişti. Bastona dayanarak kendine baktı boy aynasında. Bundan ne sıkı bir silah olur diye geçirdi aklından. Kılıç ya da ince bir tüfek. Ya da ucundan zehir akan iğne. Bunu düşünürken dudağının kenarındaki gülümseme gözünden kaçmadı.

Tophane'den Karaköy'e doğru sakin bir tempoda indi. Karaköy'ün dar sokaklarında kaybolmayı hep sevmişti. Bu sefer onu bambaşka bir Karaköy karşıladı. Beş yıla yakın bir süredir uzaktı İstanbul'dan. Karaköy'ün çehresi değişmiş; havalı kafeler, pahalı restoranlar, modern sanat galerileri, şık mağazalar doldurmuştu sokakları. Adım başı rastlanan yeni inşaatlar, burasının çok kısa zamanda kentin esaslı eğlence merkezlerinden biri olacağını söylüyordu. Tertemiz, yeni açılmış bir pastanenin az ötesinde kâğıt ve çöp toplayan çocukların deposunu gördü. Tezatlar İstanbul'u hâlâ buradaydı.

Kemankeş Caddesi'ne sapıp limana doğru ilerledi. Bastonu yere çarptıkça tıklıyor, sahilde güneşin tadını çıkaran insanlar Selin'in yüzüne, bastonuna ve ayağına bakıyordu sırayla. Dalgalı denizde sallanan motorlara göz gezdirerek yürüdü. Köprüye geldiğinde alt geçide saptı ve çıkıştan on adım sonra Perşembe Pazarı'nın içinde buldu kendini.

Çeşit çeşit muslukların, kapı kollarının, boyaların, banyo ve mutfak tesisatçılarının arasından yürüdü bastonuyla. Balık ekmek satan tezgâhların önüne geldiğinde durdu. Kokuyu zevkle ciğerlerine çekti.

"Balık ekmek üç lira abla," dedi genç satıcı ona bakarak.

Güzel bir rüyadan uyanır gibi gözünü açtı ve yoluna devam etti. Az ötede gördüğü çay bahçesine doğru ilerledi. Burada mı buluşacaklardı emin değildi ama onu evde bulabildiğine göre burada da bulabilirdi.

Ayakları yumuşak toprağa batan bir sandalyeye oturdu

ve beklemeye başladı. Haliç kıyıya bağlanmış teknelerin arasından başını gösteriyor, güneş maviden yeşile dönen suda kıpırtıyla yansıyordu. Çaycının getirdiği bulanık çayı içerken arkasında hissetti onu. Tek kelime etmeden bekledi. Sonra bir sandalyenin sürüklendiğini duydu. Sağına baktığında Ali masaya dayanmış, ona dikkatle bakıyordu.

"Seni iyi benzetmişler," dedi duygusuz bir tonda.

Burnu hafifçe sızladı ama yanıt vermedi.

"Ne istiyorsun Ali?" dedi metalik bir sesle. Bu biten bir aşkın hesaplaşma görüşmesi değildi, fakındaydı. Sevgiliden düşmana dönüşen iki insanın birbirlerini tartma fırsatıydı. Ali ne yapacaktı onu kestirmek istiyordu. En azından kendine bahanesi buydu.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi Ali yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek.

Ona baktı. Ali'nin yorgun yüzü, gözlerindeki öfkeyle birleşince daha da hüzünlü bir hal alıyordu.

Selin konuşmayınca devam etti Ali:

"Evet, teşekkür etmek. Uzun zamandır böyle tatil yapmamıştım. Hep iş hep iş. Valla pek bunalmışım. Beni kurtardın bu öğütücü hayat tarzından. İyi de bir öykü yazmışşın ha! Aşk var, macera var, cinayet var. Bravo yani!"

Ali, Selin'in kaçırıldığı gün yayınlanan yazısından söz ediyordu. Selin eski sevgilisinin sesindeki alaycılığa takmayıp susmayı sürdürdü.

"Şu sıralar gezip tozuyorum. İstanbul'un tadını çıkarıyorum. Beni teşkilattan attılar, tahmin edersin. Bundan sonra devlet içinde hiçbir iş yapamam. Gazeteciler peşimi bırakmıyor bir taraftan. Acaba başka bir ülkeye mi gitsem, yeni bir hayat kursam diyorum. Hani organik tarım falan yaparım."

Selin Amsterdam'daki otelde konuşmalarını hatırladı. Ali'ye kaçma teklifini ve onu reddişini acıyla andı.

"Eğer benden acıma bekliyorsan, yanılıyorsun," dedi Selin. "Bunun olacağını bilmen gerekirdi."

"Evet, haklısın," dedi Ali sesini yumuşatarak. "Eğer o gün kafana sıksaydım bunların hiçbiri olmayacaktı. Neyse, onu yapacak zamanımız da var," dedi sırtını sandalyeye yaslayarak.

Selin, Ali'ye baktı. "Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi gözlerini kısarak.

"Seni hemen öldürmek eğlenceli olmaz. Artık devletle de bağım kalmadı. Serseri mayın gibiyim, yani her an patlayabilirim."

Selin sandalyesini itip ayağa kalkarken sendeledi. "Senden korkmuyorum. Elinden geleni ardına koyma," dedi.

"Bekle," dedi Ali. "Benim de medyada yayınlayacağım bilgiler olabilir. Merak etmiyor musun nedir diye?"

Selin Ali'ye baktı. Aşk ne zaman nefrete dönüşmüştü? Gözlerindeki öfkenin yakıcılığını hissetti yüzünde.

"Ben herşeyi olduğu gibi yazdım. Bu saatten sonra kimse senin yalanlarına inanmaz," dedi Selin.

"Yalan değil. Belgelenmiş bilgiler bunlar. Bak, istersen anlatayım."

"Mesela Türk kamuoyu tanınmış gazeteci Selin Uygar'ın babasının da MİT muhbiri olduğunu öğrense ne büyük bir sansasyon yaşanır."

Selin bir kahkaha patlattı. "İşte buna kimse inanmaz Ali. Tam bir senaryo."

"Ama ne senaryo! Bak dinle. Selin Uygar'ın babası Oğuz Uygar, 70'li yıllarda mezun olmuş genç bir öğretmendir. Okul biter bitmez üniversite aşkı Jülide ile evlenir. Ana babası ölmüştür ama Cumhuriyet'in ilk öğretmenlerinden olan babası ona idealler ve vatan sevgisi bırakmıştır miras olarak. Genç eşiyle birlikte vatanın değişik yörelerinde öğretmenlik yapmaya başlar Oğuz. Orta Anadolu'da bir köyde çalışırken bir gün bir adam girer hayatlarına. Mavi gözlü, temiz yüzlü biridir bu adam. Ve onlara devletin nasıl komünistler tarafından parçalanmak istendiğini, en acımasız devlet

düşmanlarının devrimciler olduğunu anlatır. İdealleri ve vatan sevgisiyle tutuşan genç Oğuz inanır bunlara ve öğretmenler arasında komünizme kendini kaptıranları takip edeceğine yemin eder. Adam onu uyarır. 'Devrimciler çok şüpheci olur,' der. 'Bu yüzden senin de onlardan olduğunu düşünmeleri gerekir.' Vatan için ne istenirse yapmaya hevesli Oğuz bunu da kabul eder. Devrimcilerin içine komünist kılıfıyla girer ve onları tek tek devlete ispiyonlamaya başlar. Sonunda foyası ortaya çıkınca da devrimcilerin eliyle şaibeli bir kazada can verir karısıyla."

Selin titreyen dudaklarını ısırdı ve Ali'ye nefretle baktı.

"Sen de biliyorsun ki bunların hiçbiri doğru değil," dedi haykırarak.

Ali, Selin'de yarattığı dehşetten memnun gülümsedi.

"Hepsini belgesiyle ispatlayabilirim," dedi soğukkanlılıkla, "teşkilatta hâlâ dostlarım var."

"Eline ne geçecek? Ölmüş gitmiş insanların ardından bunlar yazılsa ne olacak?"

"Saf olma Selin. Bundan sonra senin tarafsızlığın ve gazeteciliğin sorgulanacak. Tek bir yerde iş bulmayacaksın. Hatta insan içine çıkamayacaksın. Sen benim hayatımı nasıl mahvettiysen ben de seninkini mahvedeceğim."

Selin'in hayatı umrunda bile değildi. Ama babasının devrimcileri ihbar eden bir köstebek olma olasılığı ağır geldi ona. "Gazetecilik umrumda bile değil," dedi Selin çocuksu bir sesle.

"Ama bir detay var ki eminim umrunda olur. Hani babanı teşkilatın elemanı olmaya ikna eden mavi gözlü adam var ya: İşte o da senin pek yakınında hâlâ."

Aklına handa minicik oyuncak tamircisinin dükkânı ve raftaki hüzünlü palyaço geldi. Babasının Bahtiyar'la konuşmalarını aklından geçirdi bir kez daha. "Seni yaşatmazlar," demişti babasına Bahtiyar. "Seni yaşatmazlar!"

Selin kuşkuyu aklından silmek istercesine başını iki yana salladı. "İnanmıyorum bu saçmalıklara," diyebildi zar zor.

Ali öne eğildi ve elinden çekerek zorla oturttu Selin'i.

"Zor durumunda yanında olduğunu sandığın Bahtiyar Amcan. Eski MİT'çi Bahtiyar Ertürk. Sen ne kadar kaçmak istesen de geçmiş seni bırakmıyor değil mi Selin Uygar?"

Selin, Ali'nin elinden kurtulmak yeniden ayağa kalktı. Bastonu toprağa bata çıka uzaklaştı masadan. Ali onun canını yakmayı başarmıştı. Yüreğine serpilen kuşku tohumu zehirli bir çiçek açtı içinde.

Bahtiyar'ı, Meltem'i, anne ve babasını düşündü. Bahtiyar'ın bir gölge gibi hayatlarının bir yerinde bulunmasını şimdi anlıyordu. Eski bir ajan kaybettiği muhbirinin ailesine göz kulak oluyordu. Bu kadar basit miydi? Kendi ideallerini ve doğruyu yakalama çırpınışlarını düşündü. Ne saf, ne çocukça dertlerdi bunlar. Boğazına kadar pisliğe batmış gibi daha hızlı, daha hızlı yürüdü. Eve vardığında ayakkabılarını çıkardı ve çorabının kana bulandığını gördü.

Geçmiş göründüğü gibi değildi. Ve onu düzeltmeye gücü yoktu. Divana yığıldı ve gözlerinden akan yaşları tutmadı. Sarsıcı bir gözyaşı yağmuruna bıraktı kendini.

13

Kapı çaldığında banyodaydı. Bornozunun açık yakasını düzeltti ve kapıya yöneldi. Sabah ekmek almak için gönderdiği kapıcının geldiğini düşünerek elini uzattı kapı koluna. Yine de açmadan önce, "Kim o?" diye sordu.

"Selin, ben Bahtiyar Amcan. Müsait misin?"

Selin kapı deliğinden baktı dışarıya. Bahtiyar elinde bir buket çiçekle içeri girmeyi bekliyordu.

Tereddüt etti. Bahtiyar'la konuşmaya hazır mıydı? Ali'nin anlattıklarını kafasında tartarak uzun bir süre bekledi. Şimdilik iddiadan fazlası değildi bildikleri, hatta inanmazsa gerçek olmayacak bir kurguydu. Peki ya gerçekse? Kapıyı açtığında geçmiş tüm çıplaklığıyla içeri dolacaktı.

"Selin orda mısın? İyi misin," diye endişeyle konuştu Bahtiyar. "Günlerdir telefonun kapalı, seni merak ediyorum," dedi sevecen bir tonda.

Selin bir eli bornozunun yakasında başı öne eğik bekledi kapının arkasında. Gerçek içeri girmek için kapıyı zorluyordu. Kapı koluna indirdi elini. Yavaşça açtı ve Bahtiyar'ın endişeli gözlerine baktı.

"Buraya gelmen iyi olmadı Bahtiyar Amca," dedi ve kapıyı ona açık bırakarak yatak odasına gitti.

Bahtiyar temkinli bir kedi gibi girdi içeri.

"Seni rahatsız ettim, kusura bakma. Telefonla ulaşamadım, Meltem'i aradım ama o da yurtdışına gitmiş anlaşılan," dedi orada bulunmasını açıklamaya çalışarak.

Meltem iş için Londra'ya gitmişti. Sevinmişti kardeşinin uzaklaşmasına. Başına bir şey gelmesinden endişe ediyordu.

"Evet, gitti," dedi Selin salona girerken. Üzerine siyah bir tişört, altına da siyah bir kot pantolon giymişti. Bahtiyar elinde çiçekle salonun ortasında dikiliyor, Selin'e bakıyordu.

Topallayarak divana yaklaştı ve ayakta dikilen Bahtiyar'ın tam karşısına oturdu. Bahtiyar, Selin'in soğuk ve mesafeli tavrının altında ezilmiş gibiydi.

"Çiçekler için bir vazon var mı?" dedi kekeleyerek. Selin eliyle mutfağı işaret etti. Bahtiyar salona açık mutfağa girdi ve kavanoza benzer bir şeye yerleştirdi çiçekleri. Selin'in çiçekler için teşekkür etmemesi gözünden kaçmadı.

"Sana haberler getirdim," dedi odadaki buz gibi havayı kırmak için. "Polis ifaden üzerine Haliç'teki tersaneleri araştırdı. Biliyorsun, Haliç tersaneleri yıkılacak ve tüm sahil bir alışveriş, eğlence ve sosyal faaliyet şeridine dönüştürülecek. Neyse, atıl durumdaki Camialtı Tersanesi'nin önünde çürümüş bir geminin kamaralarında bazı delillere ulaşmışlar, küçük bir jeneratör, kesici aletler ve son zamanlarda alınmış yiyecekler varmış. Gemiyi cihatçıların kullandığına yönelik henüz bir kanıt bulunamamış ama seni kaçıranlarla Ünsal Yüksel'i öldürenler arasında bir bağ olabileceğini düşünüyor polis."

Selin buz gibi bir bakışla Bahtiyar'ı dinliyor ve susuyordu. Bu garip tavırdan huzursuz olan Bahtiyar divanın ucuna oturdu.

"Yüksel cinayetiyle ilgili düşüncelerini biliyorum. Ama benim samimi fikrim polisinkiyle örtüşüyor." Bahtiyar, Selin'in erimeyen donukluğundan rahatsız, "Hiç iyi görünmüyorsun Selin. Canını sıkan bir şey varsa bana anlatabilirsin," diye devam etti.

Selin dişlerinin arasından kötü bir oyuncu gibi mekanik bir sesle güldü.

"Hadi ama Bahtiyar Amca. Sence de artık gerçekleri konuşmanın vakti gelmedi mi?"

"Ne gerçekleri Selin?" dedi yaşlı adam şaşkınlıkla.

"Sen bana anne ve babamın nasıl öldüğünü anlatsana bir kez daha. Ama bu sefer yalan söylemeden."

Bahtiyar kafasına balyoz yemiş gibi sarsıldı oturduğu yerde. Selin'e bakıyor, ağzından kelimeleri çıkarmak için büyük bir enerji harcıyordu.

"Annenle baban bir kazada öldü," diyebildi inandırıcılıktan uzak bir sesle.

"Hayır," dedi Selin. "Annemle babam senin yüzünden bir cinayete kurban gitti."

Bahtiyar'ın yüzünü ateş basmıştı. Nefes alamadığı hissiyle gömlek yakasını çekiştirdi. "Neler söylüyorsun Selin," dedi boğulur gibi, "nereden duydun bunları?"

"Biliyorsun, bir gazeteci asla kaynaklarını açıklamaz. Ama sen açıklama yapmak zorundasın. Babamı saçmasapan bir idealizm uğruna ikna etmeseydin şimdi yaşıyor olacaktı. Vatanı solculardan korumak için genç insanları katlettiniz siz. Hiçbir ideoloji insan hayatından değerli değil. Ne oldu? Onu ve yüzlercesini öldürerek daha iyi bir ülke mi yarattınız?"

Bahtiyar Selin'in beklenmedik isyanı karşısında susuyor, yere bakıyordu.

"İyi ki bir teşkilatınız var," diye sürdürdü Selin, sesi giderek yükseliyordu. "İnsanları birbirine düşürüp, bölüp, parçalayıp sonra vatanı kurtardık sanıyorsunuz. Asıl vatan hainleri sizsiniz..."

"Selin olaylar bildiğin gibi değil," dedi elini havaya kaldırarak.

"Doğru değil mi duyduklarım? Babamı zavallı bir ajan yapıp sonra da ölümüne neden olduğun doğru değil mi?"

"Bağırmayı kes!" diye haykırdı Bahtiyar. "Madem bu kadarını biliyorsun o halde tüm gerçeği öğren. Ama bunu bilmek sana huzur vermeyecek, aksine ruhunu zehirleyecek, aynı bana yaptığı gibi."

Bahtiyar kafasının içindekileri tartar gibi sessiz kaldı bir süre. Sonra anlatmaya başladı:

"Babana yaklaştığım ve ona bize çalışması için teklif götürdüğüm doğru. O zamanlar ben yeni mezun olmuş idealist bir polistim. Kendimden ve sevdiklerimin hayatından önce vatanı korumanın geldiğine inanan bir polis. Teşkilat okuldan iyi dereceyle mezun olanlara göz kırpıyor, bizi cezbetmeye çalışıyordu. Ne yalan söyleyeyim, etkilendim bu görevden. Prestijli, gizemli ve tehlikeli bir işti. Her polis tehlikeyi sever, yoksa yapamaz bu mesleği. Önce meslek memuru olarak göreve başladım. Muhbirler bulmak, teşkilat için çalışan elemanlar yaratmak çok önemlidir. Ben de yavaş ama sağlam ilerliyordum. Anadolu'nun çeşitli yerlerinde kısa görevlere gönderiliyordum. Soğuk Savaş döneminin en büyük tehdidi komünizmdi. Türkiye de NATO ülkesi olarak konumlamıştı kendini. Hem dışarıdaki dostlarına hem de ülke içindeki güvenlik önceliklerine bakarak komünizmle savaşmak en acil konuların başındaydı.

"Babanın öğretmen olarak gittiği bölgede uzun süredir bir yeraltı faaliyeti olduğunun farkındaydık. Zaten çeşitli etnik yapısı nedeniyle orası bu tür ideolojik kaymalara açıktı. Bölgeye giden tüm öğretmenlerin listesini çıkardım ve hepsinin geçmişini tek tek inceledim. Baban mükemmel bir adaydı. Ana babası cumhuriyetin ilk öğretmenlerinden, vatanperver, yeni kurulmuş Cumhuriyet'e inanan, idealist bir çift. Babanın aile eğitiminde derin milliyetçi duyguların yerleştirildiğinden şüphem yoktu.

"Girdiği okulların hepsini birincilikle bitirmişti baban. İstese en yüksek puanlı fakültede okuyup çok müreffeh ve konforlu bir hayat sürebilirdi. Ama o öğretmenliğe gönül verecek kadar inançlarına bağlı genç bir adamdı.

"Önce babanı izledim. Nasıl yaşadığını iyice bilmem gerekiyordu. Evden okula, okuldan eve giden, boş zamanlarında okuma yazması olmayan ana-babalara dersler veren, azimli, hayat dolu, eşine deli gibi âşık bir adamdı. Hayran kalmıştım ona. Tam iyi bir vatan evladıydı. Aynı benim gibi. İkimiz bir olursak düşmanlarımızı yerle bir edebilirdik."

Selin'in dudaklarından alaycı bir, "Hah," çıktı o sırada. "Muhteşem ikili desene."

"Küçümseme bunu," dedi Bahtiyar. "Pek çok genç bu ülkeyi kurtarmak için yetişiyor. Herkes kendine göre kurtarmaya çalıştığı için kaos çıkıyor zaten. Birinin vatan sevgisi anlayışıyla diğerinin vatan sevgisi anlayışı bir olmuyor."

"Belki de bu ülkenin gençlerine vatanı kurtarmaya mecbur askerler gibi davranılmamalı," dedi Selin kendini tutamayarak.

"Evet. Belki de," dedi Bahtiyar uysalca. Derin bir nefes alıp devam etti:

"Babana ilk kez kasabanın kahvehanesinde yaklaştım. Mühendis olduğumu, Ankara'dan gönderildiğimi, o yöredeki su kanallarının etkin kullanımı için çalıştığımı söyledim ona. Gözleri parladı. Suyun bu kasaba için, hatta tüm bölge için öneminden, tarımın bu ülkenin geleceği olduğundan ve kendi gözlemlerinden söz etti. Müthiş bir beyindi senin baban. Gittiği her yerden bir fayda çıkarabilen, iyi analiz eden, iyi düşünen, kısacası iyi bir adamdı. Birkaç ay arkadaşlık ettik. Evine çağırdı, annenle tanıştırdı. Onların mutluluğunu kıskandım. Gözleri birbirinden başkasını görmeyen, gerçek aşkla bağlı bir çifttiler. Babanla dostluğu ilerlettikçe onun güvenini kazandım. Ona ilk defa bize çalışması önerisini getirdiğim geceyi hatırlıyorum.

"Kahvehaneden çıkmış benim kaldığım lojmana doğru yürüyorduk. 'Burayı seviyor musun?' diye sordum ona. 'Tabii, burası da vatan toprağı değil mi,' diye cevap verdi. 'Ben Türkiye'yi kastetmiştim,' dedim. Bana baktı gözleri parlayarak, 'Dünyanın en güzel ülkesi burası, başka yerde asla yaşamam,' dedi. Artık emindim ona açılabileceğimden. Ve anlattım. Düşmanlarımızdan, bu güzel ülkenin nasıl bir tehdit altında yaşadığından, ezilen, manipüle edilen Türk halkından ülkenin sorunlarının nasıl dış kaynaklı olduğundan falan söz ettim. Dinledi beni. Sonra yardım etmek ister misin dedim ona. İsterim deyince açtım konuyu. Önce kaşlarını

çatarak dinledi. Hiç soru sormadı. Beni tersleyecek, yüzüme tükürecek diye korktum bir an. Ama öyle olmadı. Sevmişti beni ve dost bellemişti. 'Eğer sen yapıyorsan ben de yaparım arkadaşım,' dedi. Tek annene söyleyemeyecek olması rahatsız etti onu. 'Ondan gizli saklım nasıl olabilir?' diye kafa yordu bir süre. Ben de 'Başta gizle sonra anlatırsın,' diye ikna ettim onu. Böylece neredeyse yıllarca beraber çalıştık. Gittiği her yeni kasaba ya da şehirde bana raporlar verdi. Benim en önemli iş arkadaşım olmuştu. Meltem doğduktan sonra iyice değiştiğini hissettim Oğuz'un. Daha mesafeli, daha dalgındı bana karşı. Ben Ankara'dan ona gizli talimatlar gönderiyordum, o da bana raporlarını sunuyordu. Onun sayesinde pek çok hücreyi açığa çıkardık ve onlarca eylemciyi yakaladık. Senin doğum günlerin örneğin iyi bir bahaneydi toplantı yapmak için. Ben elimde hediyelerle evinize gelir, önce kutlama yapar, sonra da bir odada konuşurduk. Bizi eski dost sanan çevreniz hiç şüphelenmedi durumumuzdan.

"Oğuz'daki değişimi bir süredir görüyordum. Daha isteksiz, daha yılgındı. Size geldiğim bir gün arka odada konuşurken açıldı ilk kez. Artık bu işi yapamayacağını söyledi bana. Korkmuş görünüyordu."

"Biliyorum," dedi Selin. "Ben de odadaydım, sizi duydum."

Bahtiyar kaşlarını çatarak baktı Selin'e. "Doğru ya, yüklüğe saklanmıştın," dedi düşünceli. "Ama çocuktun daha, nasıl hatırladın?"

Selin ona öfkeyle bakarak sustu. Adamın anlatmasını bekliyordu.

Bahtiyar oturduğu yerde kıpırtısız durdu bir süre. Sonra cebinden bir sigara çıkardı ve Selin'e baktı. Selin başıyla hayır dedi.

"Başta Oğuz'un yorulduğunu düşünüyordum," diye sürdürdü Bahtiyar ağzından bir bulut duman salarak.

"Belki de solcular aralarında bir köstebek olduğunu anlamışlardı. Kısa bir süre sonra yeniden geldi ve bana ayrılmak

istediğini söyledi. Güldüm ona. Bu sıradan bir iş değil oğlum dedim. 'Canım sıkıldı, alırım ceketimi giderim' olmaz. 'Hayat boyu bu iş peşini bırakmaz,' dedim. 'Anlamıyorsun,' dedi bana sakince. 'Ben artık eski ben değilim.' Gerçekten de ne demek istediğini anlamamıştım. Belli ki bunalımdaydı. Çok yüklendik çocuğa diye düşündüm. 'Sen birkaç ay izne çık,' dedim ona. 'Karını ve kızlarını al, sakin bir yere gidin, dinlenin. İyi gelecek sana.' 'Hayır,' dedi yavaşça. 'Anlamıyorsun.' Yeşil gözlerindeki üzüntüyü o zaman gördüm. 'Nedir söyle, tehdit mi ediliyorsun? Anladılar mı sen olduğunu?' diye sordum. 'Hayır,' dedi. Değiştiğinden bahsetti utanır gibi. 'Ben hata etmişim. Yanlış taraftayım. Devrim ve o yola baş koyan çocuklar da bu vatanın evladı. Onlar da vatan sevgisiyle bu yola girdiler. Bizden tek farkları başka bir ideal üzerine hayallerini kurmaları,' dedi.

"Kulaklarıma inanamamıştım. Onu da kandırmışlardı. Benim Oğuzum bir devrimci gibi konuşuyordu. 'Neler söylüyorsun sen Oğuz?' diyebildim heyecanla. O sırada Ankara'da Ulus'ta izbe bir meyhanedeydik. Hemen çıkardım onu oradan. Sarhoştur, açılsın diye yağmurda yürüttüm. Sarhoş değildi. Yanımda sakince yürüdü. Onu bir kuytuya götürsem, kafasına sıksam, gıkı bile çıkmazdı. Ankara sokaklarında ayrılmak zorunda olan ama bir türlü birbirinden kopamayan sevgililer gibi saatlerce yürüdük yağmurda.

"Anlatmaya çalıştım ona. 'Seni yaşatmazlar,' dedim. Ama dinlemedi. Oğuz böyleydi işte, bir kere inandı mı, tüm yüreğiyle bağlanırdı. Annene, size ve bu vatana olduğu gibi. Ben onu asla bir vatan haini olarak görmedim. O yanlış tarafta olduğunu düşündü ve ayrıldı. Gitmesine izin vermemem gerekiyordu. İzin vermeseydim, bugün hayatta olabilirdi."

Selin kuruyan dudaklarını yaladı. Konuşmak için gücü yoktu ama yine de sözcükler döküldü ağzından. "Sonra devrimci gruplar onun köstebek olduğunu öğrenip öldürdüler," dedi hikâyeyi sonlandırırcasına.

Bahtiyar oturduğu yerde dikildi, Selin'e baktı. Elinde uzun bir küle dönmüş sigarayı masadaki kül tablasına bıraktı.

"Devrimcilerin onun ölümüyle hiç ilgisi olmadı," dedi kafasını sallayarak.

Şaşırma sırası Selin'deydi. "Yani doğal bir kazada mı öldü babamla annem?"

"Hayır," dedi Bahtiyar başını öne eğerek. "Onların ölümünden dolaylı olarak ben sorumluyum. Ama inan böyle biteceğini bilemezdim. Hâlâ kendimi affedemiyorum.

"Oğuz'dan ayrıldıktan sonra ne yapacağımı düşündüm birkaç gün. Üstlerim bana elimdeki elemanı nasıl kaçırdığımı soracaklardı mutlaka. Zaten kayıtlarda tüm bilgileri vardı babanın. Teşkilat için vazgeçilmez bir elemandı. Sonunda rapor yazmam gerektiğini düşündüm. Ama raporda Oğuz'un taraf değiştirmesinden söz etmeyecek, sadece bunalımda olduğunu ve çalışamaz hale geldiğini anlatacaktım. Öyle de yaptım. Raporumu sunduktan kısa bir süre sonra da yıllık izne çıktım. İznimin ikinci haftasında bir telgraf aldım acil koduyla. Gönderen ofisten bir arkadaşımdı. 'Hemen Ankara'ya dön. Acil durum var,' diyordu. İlk otobüsle Ankara'ya döndüm. Bizim köyün dağlarında gezerken gazete okumam mümkün olmamıştı. Ofise girdim ve telgrafı gönderen arkadaşımın bana acımayla bakan gözleriyle karşılaştım. 'Başın sağ olsun,' dedi kafasını eğerek. 'Kim ölmüş?' dedim safça. Anam babam ben çocukken ölmüşlerdi. Yakın akrabam da yoktu. Devlet büyütmüştü beni, baba olarak bir tek devleti biliyordum. Masasına yaklaştım arkadaşımın. 'Kim ölmüş diyorum!' diye bağırdım çocuğa. Önünde duran tek kâğıtlık raporu uzattı bana. 'Oğuz Uygar, kod adı İnce Memed, dosya kapandı' yazıyordu. Güvenlik nedeniyle yazmıyorlardı nasıl öldüğünü ama herkes biliyordu. Arkadaşımı omuzlarından tutup sarstım. 'Nasıl ölmüş lan, nasıl ölmüş!' diye bağırdım.

"Arkadaşım beni tuttu ve yanındaki sandalyeye oturttu. 'Anlatacaklarımı hiç duymadın,' dedi bana önce. 'Duyar

duymaz unutacaksın. Oğuz'la ilgili yazdığın rapor yukarıda kuşkuyla karşılanmış. Bu kadar önemli bir elemanı kolaylıkla bırakmana inanmamış kimse. Peşine birini takmışlar. Oğuz'un talimat almadan başka eylemlere katıldığını, devrimciler arasında önemli mevkilerdeki kişilerle yakın ilişkide olduğunu tespit etmişler. Köstebek ihaneti. Hızlıca bir infaz kararı alınmış, silahsız ve şüphe çekmeyecek şekilde yapılmasını istemişler. Önce Oğuz'a yeni bir şehre gitmesi için acil emir gönderilmiş. O da hazırlık yapmak için çocukları kız kardeşine bırakıp karısıyla yola çıkmış. Ayarlanan kamyon şoförü İstanbul dışında yakalamış onları. Gece olduğu için çok az görgü tanığı var. Ama çarpa çarpa haşat etmiş Oğuz ve karısının olduğu otomobili. İçinden sağ çıkamamışlar,' dedi.

"Yerimde mıhlanmış gibiydim. Acıdan hareket edemiyordum. İnce bir iniltiyle bir kedi yavrusu gibi ağlıyordum yalnızca. Kimmiş lan bu kamyon şoförü diye sordum sessizce. Yanıt vermedi önce. Gözlerini benden kaçırdı. 'Kim!' diye bağırdım ikinci sefer. 'Yeni yetme bir polis,' dedi sonra. 'Kimmiş lan?' diye bir daha sordum. Arkadaşım fısıltıyla ismini söyledi."

Bahtiyar yıllar önceki acıyı tekrar yaşıyormuş gibi yüzü allak bullak Selin'e baktı. Selin karşısındaki adamın dudakları arasından çıkacak kelimelere kitlenmişti. Bahtiyar bir türlü söyleyemiyordu ismi. Selin öne doğru eğildi, "Kimmiş?" diye sordu buyurgan bir sesle.

"Yüksel... Ünsal Yüksel," diyebildi Bahtiyar boğazında bir yumru varmış gibi.

Selin, Bahtiyar'ın dediğini anlamamış gibi aptalca baktı adama.

"Ne dedin sen?" diye sordu sesi zar zor çıkarak.

"Ünsal Yüksel," dedi Bahtiyar bir kez daha Selin'e bakmadan.

"1970'li yıllarda komünizmle mücadele etmek için gizli bir daire kuruldu. Buna Gizli Harekât Timi ismi verildi. Sadece birkaç kişinin varlığından haberi vardı bu ekibin. Polis,

MİT ya da ordudan en iyi yetişmiş elemanları alıp gizli operasyonlarda kullanıyordu. Özellikle de devlet kurumlarına sızmış düşmanları yok etmek için. Ünsal yükselmek için yanıp tutuşan, hırslı bir polisti. Üstlerinden birinin tavsiyesiyle ekibe katıldı. Bu devletin gizli vurucu timiydi. Cinayetlerin failleri asla ortaya çıkmazdı. Bu ekipteki başarılarından dolayı hızla yükseldi Ünsal.

"O gün anne ve babanı yok eden adam bir ölüm makinesi gibi çıkmış yola. Kurbanlarını insan olarak görmez böyleleri. Beyinleri tek bir şeye çalışır, o da devlete hizmete.

"Ben cinayeti öğrendikten sonra kendimi kaybettim. Altı adam beni döve döve bayılttıktan sonra çıkardılar odadan. Çıldırmıştım, öfkemin dinmeyeceğini de biliyordum. Hastanede teşkilattan biri beni ziyarete geldiğinde bir kâğıt getirdi. Bunu adam gibi imzala, kimse sana dokunmayacak dedi. Kâğıda baktım. İstifa, devlet memurluğu, kendi iradem gibi ifadeler gördüm. Tamamını okumadan bastım imzayı. Bir daha asla o kapıdan adımımı atmadım. Beni polis emeklisi yaptılar kâğıt üstünde. Verdikleri paranın da tek kuruşuna dokunmadım. Boğazımdan geçmezdi."

Selin Bahtiyar'ın tombul yüzüne baktı ve yavaşça ayağa kalktı. Adamın yüzüne tükürmekle teselli etmek arasında kararsız kalmıştı. Topallayarak balkona çıktı.

İstanbul başka bir maske takmıştı o gün. Göğsü pembe, elleri mavi, gözleri gri bir dişi canavardı. Birden rahatlamış hissetti kendini. Rüzgâr yitik bir annenin eli gibi saçlarını okşadı. Bahtiyar'ın sesini duydu derinden.

"O yüzden seni ve kardeşini bırakmadım bunca sene," diyordu ses. "Çok üzgünüm Selin, hem de çok."

Ses kayıp bir radyo frekansından gelir gibi derin ve cızırtılıydı. Geçmişten gelen sesler iyi duyulmuyor diye düşündü Selin.

Balkonda İstanbul'un yeni yüzüne alışırken ardında kapının kapandığını duymadı.

14

Ahşap bastonunu koluna taktı ve sokak kapısını açıp arkasından çekti. Apartmanın yenilenmiş mermer holünde yavaşça yürüdü. Asansörün düğmesine bastı, bekledi. Dar metal asansör vuuup diye önünde durdu. Onu yeraltına taşıyan bir kapsül gibi sessizce indi.

Binanın bittiği yerde sarı güneş, mavi deniz, ılık rüzgâr başladı. Güneş gözlüklerini taktı. Bastonuna tutunarak sokağın başındaki taksi durağına doğru ilerledi. Bir tanesine bastonunu hafifçe kaldırdı. "Buyurun hanımefendi," dedi taksicilerden biri. Bastonun becerikliliği hoşuna gitti.

Gideceği yeri söyledikten sonra arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Taksi durduğunda gözlerini açtı, adama parayı ödedi ve yavaşça araçtan çıktı. Binanın girişindeki zile bastı ve bir süre bekledi. Bu sefer kapı sorgusuz sualsiz açılmadı. Genç bir kadın sesi, "Kim o?" diye seslendi. "Ben Selin, Selin Uygar," dedi kendi sesini tanımayarak. Kısa bir tereddütten sonra kapı otomatiği tak diye açıldı.

Bastonuna dayanarak merdivenleri çıktı ve istediği kata geldiğinde kapıya birikmiş bir insan kalabalığının ona baktığını gördü. "Merhaba," dedi gülümseyerek. "Yorgun bir kadın için çayınız var mı?"

Sinan öne atıldı. "Söyleseydin gelip seni alırdım Selin. Doktor evde uzun bir istiharat önermemiş miydi?" diye sordu onu kolundan tutup içeri geçirirken.

"Ne zaman doktorları dinledim ki," dedi alaycı. Çalışma odasına girince Zeynep gelip sarıldı boynuna. "Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Selin'e. "Eğer seni bırakmasaydım bunlar başına gelmeyecekti."

"Saçmalama," dedi Selin neşeli bir sesle. "Sen olmasaydın da ben bu belaları bulurdum. Özel yeteneğim bu," dedi onu güldürerek.

Sonra yerde duran kutuları fark etti. "Ne o? Taşınıyor musunuz yoksa?"

"E... evet," dedi Sinan tereddüt içinde. "Aslında evleniyoruz demek doğru olur."

Selin, Sinan'ın kızaran yüzüne baktı. "Evleniyor musunuz?"

"Bir kadınla değil," dedi Sinan mahcup. "*Telgraf*'ı başka bir gazetenin haber sitesiyle birleştiriyoruz. Gazete evliliği yani," dedi verdiği haberden pek de gurur duymayarak. "Biliyorum sana haber vermeliydim. Ama başına gelenlerden sonra rahatsız etmek istemedim işte."

Selin, Sinan'm yere bakan gözlerini yakalamaya, bu kararını anlamaya çalışıyordu.

Zeynep odadan çıkınca yavaşça Selin'e doğru kaldırdı başını:

"Ben yoruldum galiba Selin. Son haftalarda tepemize balyoz gibi indiler. Senin makalenden sonra polis burayı talan etti. Bilgisayarlar, belgeler, herşeyimize el koydular. Kahve makinesine bile. Üstüne bir de senin kaçırılman eklendi. Elimizden geldiğince sesimizi duyurmaya çalıştık ama boğdular bizi. Susturdular..."

Sinan'ın titreyen ellerini tuttu Selin.

"Ayrıca yayın yasağını deldiğimiz, gizli devlet belgelerini yayınladığımız gibi nedenlerle bir dizi dava yağdırdılar. Hükümetin gazabından korkan şirketler reklam vermiyor artık. Battık senin anlayacağın. Batırıldık..."

"Çok özür dilerim Sinan," dedi Selin dostunun eline sarılarak. "Bunların hepsi benim suçum."

Sinan başını kaldırdı. "Evet. Takip edilmek, eski sevgilin tarafından gerçekleştirilen bir cinayet girişiminin kurbanı olmak, kaçırılmak, işkence görmek, ölümlerden dönmek... Hep

senin suçun. Biz yine ucuz atlattık Selin. Gazeteyi batırdık o kadar. Senin yaşadıklarını ben yaşasaydım böyle ayakta durabilir miydim bilmiyorum."

"Aslında seninle Ünsal Yüksel cinayetini konuşmaya gelmiştim," dedi Selin. "Ama iyi bir zaman değil galiba."

Selin dağınık odada gözlerini gezdirdi. Yuvalarından çıkmış kablolar, defterler, broşürler, kitaplar, notlar ve bir sürü ıvır zıvır yerde toplanmaya hazır, hareketsiz duruyordu.

"Uygun bir katil adayı bulup yangından mal kaçırır gibi kapattılar dosyayı," dedi Sinan.

"Zanlı itirafında tam olarak ne demiş?"

"Evine gittim, kapıyı çaldım ve boğazını kestim demiş. Sanki çocuk oyuncağı."

Selin düşünüyordu. Herkes gibi davanın kapanması onun da işine gelmeliydi. Ama kafasında bir hayal gibi dolaşan şey onu uyutmuyor, huzursuz ediyordu. Babasının geçmişiyle ilgili öğrendiği öykünün ağırlığından günlerce yataktan kalkamamıştı. Sinan'a anlatmak istiyordu aslında. Yüreğini boşaltmak. Fakat dostu için uygun bir dönem değildi. Gün ortasında gelen sanrılardan kaçmak için ağır dozda sakinleştirici hap içiyordu. Geceleri ise berbat karabasanlara hapsoluyordu. Babasının yüzünü görüyordu, sonra o yüz yırtılıp içinden Bahtiyar'ın yüzü çıkıyordu bir rüyada. Yüz Selin'e yaklaşıyor, tam onu boğarken maskesi düşüyor, Ali'nin zevk ve kahkahalar içindeki suratı ortaya çıkıyordu.

Ünsal Yüksel'in ölümü bir aile tarihinin döngüsünü de tamamlamıştı. İntikamını başkası almıştı işte. Daha ne istiyordu? Anne babasının katilinin katilini tanıyıp elini sıkmak mı? İçindeki merak huzursuz bir hayvan gibi kıpırdandı.

"Ben de cinayeti bu çocuğun işlediğine inanmıyorum," diyebildi düşüncelerinden sıyrılarak.

"Örgütün gözüne girmek için kabul etmiş ya da işkenceyle söyletmiş olabilirler."

"Evet. Büyük ihtimalle başka suçtan aranıyordu, bunu da ona yüklediler," diye akıl yürüttü Sinan.

"Böylece katil bulunmuş, dava kapanmış oldu."

Zeynep içeri girdiğinde ikisi de somurtarak düşünüyorlardı.

"Bunu görsen iyi olacak," dedi genç kadın Selin'e bir kâğıt uzatırken.

Bir internet sayfasından indirilmiş kısa bir haber vardı elindeki sayfada.

Haberde, "Kürt partisinin gençlik kuvvetleri İstanbul Başakşehir'de bir cihatçı hücresini önceki gece bastı. *Mezopotamya Haber*'in edindiği bilgiye göre, hücrede saklanan tüm cihatçı savaşçılar öldürüldü. Çok sayıda silah, makineli tüfek ve mühimmat ele geçirildi. Çatışmada Parti'nin gençlik kuvvetlerinden ölen ya da yaralanan olmadı," deniyordu.

Selin başını kaldırıp önce Zeynep'e, sonra Sinan'a baktı.

"Yani beni..."

"Haberdeki tarih senin kaçırıldığın haftaya denk geliyor," dedi Sinan. "Görünen o ki seni yasadışı bir örgüte ait Kürt militanlar kurtarmış. Bu haber ana akım gazetelerin hiçbirinde yer almadı. Yalnızca örgüte yakın internet siteleri yazdı."

"Vay be," dedi Selin inanmakta zorluk çekerek, "koca kentin ortasında Kürtler ve cihatçılar çatışsın, Türk polisi uyusun."

"Büyük olasılıkla polis biliyordu. Ama polisin bile giremediği sokaklar var bu şehirde."

"Ha! Az kalsın unutuyordum," dedi Sinan, Selin haberi sindirmeye çalışırken.

"Bu iki hafta önce sana geldi."

Sinan'ın ona uzattığı sarı zarfı özenle aldı. Üstünde düzgün bir el yazısıyla adı ve Beşiktaş'taki gazetenin adresi yazıyordu.

Zarfın köşesini yavaşça yırttı. Parmağıyla yarığı iyice büyüttü ve içine baktı. İçindekini görememiş gibi gözlerini

kıstı. Diğer elinin avcunu açıp zarfı boşalttı. Sol avcunda büyük bir mantı boyunda siyah bir üçgen duruyordu.

"Yoksa bu..." dedi Sinan cümlesini yarıda bırakarak.

Selin ona baktı. "Ünsal Yüksel'in elindeki muska," dedi sır verir gibi. "Bu polisin delil dosyasında olmalıydı. Kim göndermiş bunu? Bahtiyar mı?" dedi Selin gözlerini muskadan ayırmayarak.

"Üzerinde pul yok," dedi Sinan. "Birisi kapıya bırakmış."

Selin zarfa bir kez daha baktı. Ne not ne de göndereni ele verecek başka bir şey vardı içinde. Anlamamış gibi başını salladı.

Muskayı eline aldı ve ışığa tuttu. Sıradan muskalardan daha büyük ve daha koyuydu rengi. Kapkara bir muska. Deriyi parmakları arasında sıktı. Ortasındaki yumuşaklığı hissetti.

"Bir dakika," dedi heyecanla. "Üstünde bir şey yazıyor."

Üçü de Selin'in havada tuttuğu muskaya yaklaştı.

Yeni okumayı sökmüş gibi, "Em-re," dedi Sinan ve hayretle Selin'e baktı.

"Emre. Katil Emre adında biri olabilir," diye atıldı Zeynep.

"Bu polisin gözünden kaçmış olamaz," diye sesli düşündü Selin.

"Kaçmasa ne olacaktı? Cisimsiz bir Emre'yi bulmak itirafçı Mustafa'yı bulmaktan çok daha zor," diye konuştu Sinan.

"Bunu bana kim, neden yolladı?"

"Katilin cihatçı genç olmadığını bilen biri," dedi Sinan. "Ve anladığım kadarıyla senin gerçek katili bulabileceğini düşünen biri."

Selin, Sinan'a baktı. "Polisin içinden biri olabilir mi?"

"Neden olmasın," dedi Sinan düşünceli. "Dosyanın apar topar kapatılmasından rahatsız olan dürüst bir polis belki de."

"Peki, neden bana gönderiyor?" dedi Selin kafası karışık. "Polisin yapamadığını benim yapmamı mı bekliyor? Ne yani, ülkedeki tüm Emreleri sorguya mı çekeceğim?"

"Bu muska cinayetin düğümünü çözecek," dedi Sinan. "O yüzden sana gönderildi. Bir işaret."

"İşaretlerden saklanacak bir delik bulmalıyım," dedi Selin homurdanarak.

15

Alçak sehpadaki çayın tüten dumanını izledi. Geleli en fazla on dakika olmuştu. Masanın ardında yazı yazan genç polis memuru, Komiser Kenan'ın az sonra geleceğini söylerek önündeki sandalyeye buyur etmişti onu. Boş masa ve sandalyelere bakarak erken bir saat olduğuna kanaat getirdi. Belki de diğer polis memurları göreve çıkmıştı. Bej ofis masalarına, üstündeki dosya tepsilerine, şişman bilgisayar gövdelerine ve siyah sandalyelere göz gezdirdi. Duvara dayanmış raflı dolapta sırtlarını gösteren klasörlerin dosya numaralarına baktı. Suçlular, kurbanlar, operasyonlar, hücre evleri, ihbarlar, muhbirler ve tanıklar asla bilemeyecekleri numaraların ardında siyah bir kutunun içinde kaybolmuştu.

Önünde hızla rapor ya da aşk mektubu yazan –ekranı göremiyordu– genç memura baktı Selin. Onu hastanede sorguya çeken polise benziyordu. Adını sormamıştı. Adam mutlaka söylemişti de aklmdan uçup gitmişti. Kendi dosyası neredeydi acaba? Kara klasöre girmeye hazırlanan dosyalardan biriydi. Devletin suç departmanında kurban olarak bir numarası vardı artık.

"Selin Uygar, yaş 36, gazeteci, bekâr, Jülide ve Oğuz'dan olma, kardeşi Meltem (yıllarca görüşmediler), eski sevgilisi Ali (yeni düşmanı), dostu Sinan, aile dostu Bahtiyar (araları bozuk), burnunu (kırık) kendinden büyük işlere soktu, cihatçılar tarafından kaçırıldı, işkence gördü. Ölmedi."

Uzaktan bakan biri hayatını böyle özetlerdi herhalde. Koridordan gelen ayak seslerine kulak kabarttı. "Geldiler," dedi karşısındaki polis ayağa kalkarken. Emir komuta zinciri zıplatmıştı genç adamı. Komiser Kenan yanında göbekli bir

adamla odaya girdi. Selin'e dikkatle baktı. Selin de ona. Üstündeki lacivert takım elbise, açık mavi kravat, siyah parlak ayakkabılarla polisten çok banka müdürünü andırıyordu. 50 yaşlarında olmalıydı. Tepesini bir şapka gibi kaplayan gür saçlarına baktı Selin. "Mutlaka boyuyor," dedi içinden.

"Selin Hanım," dedi Kenan tok bir sesle, "buyurun odama geçelim."

Yanında duran göbekli, sivil giyimli adam baştan aşağı süzdü Selin'i. Elindeki bastonu görünce bir kez daha yüzüne baktı.

Selin bastona dayanarak yavaş ve tekleyen adımlarla çıktı çok masalı ofisten. Kapının ağzında onu bekleyen Komiser Kenan koridora doğru çevirdi başını ve iki dakika sonra başka bir kapının önünde dikildiler. Polis kapıyı açtı ve onun geçmesini bekledi. Büyük ahşap bir masa, odanın yarısını kaplıyordu. Önünde iki deri koltuk, sağ taraftaki duvarda da boş, büyük bir kütüphane duruyordu. Oturması için koltuklardan birini gösterirken, "Ne ikram edeyim size," diye sordu polis.

Selin teşekkür etti. Bir şey istemiyordu. Komiser, Selin'in tam karşısındaki koltuğa oturarak ona dikti gözlerini. Gözleriyle ona meydan okuyan bu kadını tartıyor gibiydi. Selin gülümsedi bu bakışa. Kenan'ın jöleden iyice koyulaşmış sık saçlarına ve iki keskin çizgiden oluşan dudaksız ağzına baktı. Polisin ufak kahverengi gözleri sabırsızca bekliyordu.

"Henüz sizi kaçıranları bulamadık," dedi Kenan Selin'in orada bulunma nedeninden emin. "Ama hiç merak etmeyin. Mutlaka yakalacağız suçluları," diye ekledi samimiyetten uzak.

Selin bir gün önce Kenan'ın ofisini aramış ve acilen komiseri görmek istediğini anlatmıştı telefondaki memura. Komiserin onu görmeye vakti olmadığı ama başka bir görevlinin ona yardımcı olabileceği söylenmişti. Selin ısrarları sonuç vermeyince Bahtiyar'la olan ahbaplığını kullanmıştı.

Bahtiyar, Yüksel'in cinayet dosyasına Kenan'ın baktığını söylemişti ona.

"Bunun için gelmedim buraya," dedi Selin kendinden emin. "Ünsal Yüksel cinayetinde bazı eksik noktalar var..."

Kenan sinirle ayak ayak üstüne attı. "Ünsal Yüksel cinayeti dosyası kapandı Selin Hanım. Katil yakalandı. Ayrıca buraya gazeteci sıfatıyla geldiyseniz size açıklama yapamayacağımı bilin."

"Gazeteci sıfatıyla burada değilim," dedi Selin sakince. "İkna olmamış, kuşkuları olan bir vatandaş olarak geldim."

Kenan dalga mı geçiyor diye baktı Selin'e. Pek çok deli vardı cinayetleri üstlenmek isteyen ya da katili gördüğünü söyleyen.

"Selin Hanım, sizi Bahtiyar Ağabey'in hatrına kabul ettim. Eğer değerli zamanımı harcayacaksanız lütfen devam etmeyelim. Sizi ikna etmek zorunda değiliz. Katil itiraf etti cinayeti."

"Peki, muskayı neden Yüksel'in eline koymuş, sordunuz mu?" diye atıldı Selin.

"Ne muskası?" dedi Kenan sakinliğini korumaya çalışarak.

Selin adamın bilmezden gelmesine şaşmadı. Polis için katil yakanlanmış, dosya kapanmıştı.

"İşte bu," diyerek cebindeki siyah üçgeni aralarındaki sehpaya bıraktı.

Kenan sıkıntıyla muskaya uzandı ve eline aldı. "Bu sizin elinize nasıl geçti?"

"Gazeteye bırakılmış. İyi bakarsanız bir yazı göreceksiniz."

"Bir cinayet delilini alıkoyamazsınız," dedi Kenan saldırgan bir tonda. "Ayrıca ben bir yazı göremedim."

Selin komiserin gözünü kırpmadan yalan söylediğinden emindi, adamdan bakışları ayırmadan, "Emre yazıyor," dedi. "Katil pekâlâ bir Emre olabilir."

"Öyleyse bu Emre denen katil neden kurbanının eline sıkıştırdı kendi muskasını?" diye sordu Kenan. "Hemen yakayı ele versin diye mi?"

"Bilemiyorum," dedi Selin. "Polisle oyun oynamak için ya da bir imza bırakmak için. Ayrıca yakayı da ele vermedi değil mi?"

"Yakayı ele vermedi çünkü katil başkasıydı," dedi Kenan ayağa kalkarak. "Size bunu ispatlamak zorunda değilim. Bu cihatçıların işiydi ve kıskıvrak yakalandılar."

"Peki, nasıl yakaladınız cihatçıları? Başka birinin boğazını keserken mi?"

"Bir gazeteci için fazla gazete okumuyorsunuz Selin Hanım," dedi Kenan alaycı. "Bir ihbar üzerine hücrelerini bastık ve Ünsal Yüksel'e suikast planları bulduk."

"Suikastı hangi silahlarla planlamışlar?" diye sürdürdü sorgusunu Selin, adamın sinirlenmesinden hoşnuttu.

"Hücre evinde bomba ve silahla yapacakları bir saldırının planlarını bulduk ama son anda taktik değiştirmişler. Cihatçı genç ustura kullanmış."

Selin adama gülümsedi. "Pek bu cihatçı çocuk, Yüksel'in nadiren gittiği baba evini nereden biliyormuş?"

"Takip etmiş müdürü," dedi Kenan omuzlarını kaldırarak.

"Yüksel de ona kapıyı açmış, içeri buyur etmiş, onu öldürmeye kalktığında hiç karşı koymamış, katil elini koluna sallaya sallaya çıkmış evden. Öyle mi?" dedi sesindeki alaycılığa vurgu yaparak.

"Ne kadar da uygun," diye ekledi sonra.

"Kim için uygun?" diye sordu Kenan.

Selin yanıt vermeden koltuktan kalktı ve kapıya yöneldi. Geniş odadaki üstü boş masayı ve rafları işaret ederek, "Yeni terfiniz hayırlı olsun. Eminim Yüksel cinayetini başarıyla çözmenizin ödülüdür," dedi çıkarken.

* * *

Büyük ve dolambaçlı binanın merdivenini inerken gördü onu. Üstünde beyaz bir önlük, başında kâğıttan bir bone vardı. Elindeki yemek tepsisini taşırken sadece önüne bakıyor, yavaş adımlarla ilerliyordu. Birkaç basamak daha indi emin olmak için. Aynı kişi olabilir miydi? Merdivenden işlerini halletmek için aceleyle inip çıkan memurların yanından aşağı süzüldü.

Basamaklar son bulunca durdu. Kadınla arasında bir metreden az bir mesafe vardı şimdi. Yüzüne baktı bir daha. Yaşını göstermeyen esmer bir yüz. Koyu renk gözlerinde sabit bir donukluk vardı. Bu bir tesadüf olabilir miydi? Balat'ta kalabalığın içinde gördüğü beyaz başörtülü kadın bu olabilir miydi? Sokakta görse tanımayabilirdi kadını. Sıradan, her sokakta karşısına çıkacak bir kadın. Ama burada, bu binada başında beyaz boneyle başka bir hayalden gelmiş gibi duruyordu.

Kadın onu izlediğini hissetmiş gibi durdu ve dönüp Selin'e baktı. Yavaşça başındaki boneyi çıkardı ve merdivenin yanından uzayan koridora doğru yürümeyi sürdürdü. Selin kadının arkasından baktı ne yapacağını kestirmeye çalışarak. İkisi de buraya ait durmuyordu. Kadın yavaş temposunu bozmadan ilerledi ve koridorun sonundan sağa saptı.

Selin bastonuna dayanarak hızlandı. Bu sefer kaçırmayacaktı kadını. Peki, ne diyecekti? Bu kadın neden bu kadar ilginç geliyordu ona? Hayvani bir güdüyle peşine takıldı kadının. Koridorun sonunda ikiye ayrılan yolda durdu.

Sağda iç avluya bakan bir kantin gördü. Soldaysa pek çok kapının olduğu başka bir koridor. Önce sola döndü, kapıları denedi. Çoğu kilitliydi. Sonra ayakları elverdiğince seyirterek kantine doğru koştu. Beyaz önlüklü biri kahvaltıdan kalan tepsileri topluyordu.

Ona doğru koşan Selin'i görünce dikildi.

"Birini mi aradınız?" dedi merakla.

"Evet," dedi Selin nefes nefese. "Beyaz önlüklü bir kadın geldi mi buraya? Siyah saçlı, esmer tenli bir kadın..."

"Siz kimsiniz? Neden sordunuz?" dedi adam hemen açılmayacağını belli ederek.

"O hanım benim bir tanıdığım olur da," dedi Selin uydurduğu kötü yalana adamın inanmasını bekleyerek.

Adam Selin'e gözlerini kısarak baktı, sonra da elindeki bastona kaydırdı gözlerini.

"Zehra Hanım az önce buradan geçip soyunma odasına gitti," dedi isteksiz.

"Nasıl bulabilirim onu? Ne tarafta?" diye sordu Selin telaşla.

"Oraya siz giremezsiniz, ben gidip haber vereyim. Oturun şöyle," dedi adam Selin'e bir sandalye göstererek.

Selin uysalca oturdu adamın gösterdiği yere. Ayak parmaklarının sızladığını hissetti. Avluda ayakta dikilip sigara içen üniformalı polislere baktı. Genç bir memur neşe içinde elindeki ceptelefonundan diğerlerine bir şey gösteriyordu. Hepsi gülümsüyordu.

Birkaç dakika sonra adam geri döndü. "Sanırım çıkmış," dedi ifadesiz bir yüzle. "Kapıyı çaldım ama açan olmadı. Siz isminizi bırakın, ben ona iletirim."

Selin umutsuzluk içinde ayağa kalkınca kadını tekrar gördü. "İşte orada," dedi sesine hâkim olamayarak. Kadın avluda hızla ilerliyor, küçük çantası kolunda salıncak gibi sallanıyordu.

"Bir dakika," diye atıldı Selin avluya doğru. Avluya açılan bir kapı aradı gözleri telaşla. "Nereden çıkılır avluya?" diye bağırdı adama. Adam şaşkınlıkla koridorun diğer ucunu gösterdi. "Siz giremezsiniz oraya... Anahtarsız olmaz..." diyordu aceleyle uzaklaşan Selin'e.

16

Sokaktaki su birikintilerine basmamak için çaba harcadı bir süre. Bastonu ayaklarına dolanıyor, delikli ve bozuk yolun engebelerinde onu kullanmayı pek beceremiyordu. Loş sokak lambasının altına geldiğinde durup soluklandı. 11-A buralarda bir yerde olmalıydı. Yüzleri soyulmuş apartmanlara ve ilk renklerini kaybederek griye yenilmiş binalara baktı. Burası eski İstanbul'dan ne kaldıysa silmek isteyen bir mahalleydi. Beton ve asfalt, ahşap ve tuğlanın efendisi olmuş, yeni eskiyi yenmişti. Adreste Fındıkzade yazıyordu ama tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Taksici evi aramaktan üşendiği için onu birkaç sokak ötede bırakıp gazlamıştı. Şimdi gecenin bu saatinde var olduğundan emin olmadığı bir adresi ve kadını arıyordu.

Emniyet müdürlüğü binasında kaybettiği kadının izini bulmak pek de zor olmamıştı. İnsanların anlatma ve sohbet etme ihtiyaçları her zamankinden çok işine yaramıştı bu sefer. Zehra halasını arayan yeğeni olduğunu söylemişti telefonun ucundaki kantin çalışanına. Babası vefat etmişti, bir an önce bulmaları gerekiyordu halasını. Telefonun ucundaki adam, "Biz de meraktaydık," demişti hemen çözülüverip, "iki gündür işe gelmedi Zehra Hanım."

Zehra'nın adresini ve cep numarasını verivermişti yardımsever iş arkadaşı. Selin defalarca aramıştı kadını. Telefon hep kapalıydı bu sürede. Kimdi bu kadın ve neden kaçıyordu?

Başım kaldırıp çevresindeki beton binalara baktı. Bir evin beyaz perdelerinin ardında mavi bir ışık titreyerek sokağa iniyordu.

Ayağına dolanan bir şeyle irkildi. Patileri çamurlu, koca kafalı bir kedi ona bakıyor, gece davetsiz gelen arkadaşına merhaba diyordu. Çirkin kediye gülümseyerek baktı. Kedi ilerledi ve dönüp tekrar Selin'e baktı. Selin bastonunu yere dayayarak kedinin arkasından yürüdü.

Kedi kılığındaki kılavuzunu yakalamak için bastonunu hızlandırdı. Tekir kedi kuyruğunu havada bir bayrak gibi tutarak yumuşak bir yürüyüşle ilerliyordu. Sonra bir çöp tenekesinin önüne gelince durdu. Hayvan havaya karışan kokuları içine çekti.

Selin çevresine bakındı. Sokak sanki daha da daralmış gibiydi. Solda küçük bir tahta parçası çarptı gözüne. Üstündeki yazıyı okumak için yaklaştı.

11-A. Aradığı numara tek katlı alçak bir evin duvarına iliştirilmişti. Evin ortasında küçük yeşil bir kapı, kapının iki yanında da birer küçük pencere vardı. Ev turuncuyla pembe arası bir renkteydi.

Pencerelerinden hiç ışık sızmıyordu dışarı. Selin yanlış geldiğini düşünüp sormak ister gibi arkasına baktı ancak kedi ortadan kaybolmuştu. Kadının hâlâ bu evde olacağını düşünmek apaçık saflıktı. Çoktan çekip gitmiş olmalıydı kadın. Yine de kapıya yaklaştı ve hafifçe tıklattı. Sokak daha da sessizleşti.

Bu sefer bastonunu kullandı kapıyı çalarken. Tok bir ses çıkardı ahşap kapı. Yine bir hareket olmadı. Çok geç kalmıştı. Acaba pencereyi kırıp içeri girse miydi? En azından kadının kim olduğunu anlayabilirdi. Takıntısının onu adi bir suçluya dönüştürdüğünü düşündü. Sırtını kapıya döndü ve karanlık sokaktan nasıl ana caddeye ulaşacağım kestirmeye çalıştı.

Arkasında dönen kilidin başka bir eve ait olduğunu sandı önce. Sırtına vuran ışığa yüzünü çevirince siluetini gördü kadının. Yüzünü tam seçemiyordu ama ona gülümsüyor gibi geldi. Tek kelime etmedi, alçak kapıdan başını eğerek içeri girdi. Kadın eliyle sol tarafı işaret etti. Selin yeri boy boy halı

ve kilimlerle kaplı, iki duvar önünde L şeklinde yerleştirilmiş iki ince divanın bulunduğu bir odadaydı şimdi. Sağ köşede kahverengi bir soba yanıyordu, onun yamnda da zigon sehpa vardı. Divanların üstüne kırmızı birer kilim yayılmıştı. Üç kişinin ancak sığacağı oda kat kat halılar ve cayır cayır yanan sobayla, cehennem gibi sıcaktı. Selin odanın ortasında bir süre dikildi. Kadının ayak seslerini duyunca geriye döndü.

"Ne dikiliyorsun, otursana," dedi kadın sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi.

Selin söyleneni yaptı ve divanın ucuna oturdu. Kadın elindeki tepsiyi sehpaya koydu ve karanfil kokulu bir çay bardağını ona uzattı. Selin sobaya bakıyordu.

Kadın, Selin'in aklından geçeni okumuş gibi, "Bazı geceler yazın ortasında bile soğuk oluyor bu ev. Yakmasam donardık," dedi.

Selin başını sallamakla yetindi. Kadın dik dik Selin'e bakıyor, Selin de bardağın içinde yüzen minik bir çay yaprağını izliyordu.

"Senden ümidi kesmeye başlamıştım," dedi kadın yüzünde sevecen bir ifadeyle. Selin perili bir masaldan dünyaya yeni inmiş gibi duran kadına baktı. Divanın ucuna ilişmiş yorgun ve üzgün bir peri. Ağzını açsa kadın uçup gidecek gibi geliyordu ona. Bir an yere serilecekmiş gibi hissetti. Yorgun ayakları sızlıyor, başı sıcaktan uyuşuyor ve kalbi yıkıcı bir tempoyla çarpıyordu. Kafasında uçuşan soruları düzene koymaya çalıştı.

Kadının omuzlarına düşen saçlarına, uzayan gümüş tellere baktı. Çok daha yaşlı göründü gözüne.

"Zehra Hanım," diye söze girdi.

Kadın, Selin'e şefkatle baktı. "Sor ne soracaksan," dedi teslim olmuş gibi. "Gazetecilerin işi bu değil mi, soru sormak? Bu sefer senden kaçmayacağım. Artık kaçmanın anlamı yok."

Selin kim olduğunu bilmediği bir kadına ne soracağını kestirmeye çalıştı. Bu sefer elinde gerçekler ve belgeler yoktu. El yordamıyla, içgüdüyle buraya gelmişti, o halde aynı yöntemle devam edecekti.

"Neden kaçıyorsunuz?" diye başladı.

Kadın onu duymamış gibi elindeki çay bardağına bakıyordu. Derin bir hayale dalmış dudakları gülümsüyor gibi geldi ona. Kadını gerçek dünyaya getirmek için başka bir soru denedi:

"Sizi ilk kez Balat'ta Ünsal Yüksel cinayetinin mahallinde görmüştüm. Ünsal Yüksel'i tanır mıydınız?"

Düşüncelerini kafasından atmak ister gibi silkindi kadın. "Tanırdım, hem de çok yakından," dedi yüzünde acı bir tebessümle.

"Nesi oluyordunuz?"

Kadın, Selin'e baktı yırtıcı gözlerle. "Hiçbir şeyi," dedi küfür eder gibi. "O bir canavardı."

Kadının yüzündeki nefret onu daha da yaşlandırdı. Selin hemen devam etmedi sorularına, çayını yudumladı kadından gözünü ayırmadan.

"Nasıl tanıştınız peki?" diye sordu bir süre sonra. Kadın gözünü kilimdeki bir noktaya dikmişti.

"Seni niye içeri buyur ettim biliyor musun?" dedi kadın Selin'e bakmadan. "Çünkü bu öyküyü dünya âlem bilsin istedim," diye sürdürdü lafını.

"Muskayı bana gönderen siz miydiniz?"

"Evet," dedi kadın başını ona çevirerek. "Emre'nin kanı yerde kalmasın, gerçekler bilinsin istedim."

"Emre kim?" diye sordu Selin.

Kadın önüne baktı ve titreyen dudaklarını oynattı. Ama ses çıkmadı ağzından. Gözlerinden akan yaşlar kucağında kavuşmuş ellerine düştü.

"Emre benim oğlum," dedi fısıldayarak. "15 yaşında ölen oğlum."

"Nasıl öldü?"

"Uzun hikâye," dedi kadın, anlatmanın manasız olduğunu söyler gibi.

"Benim zamanım var," dedi Selin, kız arkadaşının sırrını dinlemeye hazır bir edayla.

Kadın bir yudum daha aldı çayından. Divandaki kilimin üstünde sağ elini gezdirdi yavaşça. Sesi derin bir kuyunun dibinden gelir gibi boğuktu.

"Biz basit insanlarız," diye lafa girdi. "Daha doğrusu insanlardık. Ama basitçe yaşamayı bile çok gördüler bize. Çok gençken bir delikanlı sevdim, evlendik. Babam önce homurdandı ama iyi adamdı rahmetli, izin verdi sonunda. Şoförlük yapıyordu kocam. O 20, ben 18 yaşındaydım. Çocuğuz yani. Borç harç bir yer bulup kendi elimizle evimizi yaptık."

Kadın aynı hayali yaşar gibi evin tavanına, kireç duvarlarına baktı.

"O yıl hayatımın en mutlu dönemini yaşadım," diye devam etti. "Birbirimizi seviyor, anlaşıyorduk. Üstüne bir de bebeğim olacağını öğrendik. Mutluluktan havaya uçtuk. Kocam bebek için daha çok çalışmaya başladı. Gece gündüz demiyor, para biriktirmek için yollara düşüyordu. Dolmuş, taksi, özel nerede bulursa çalışıyordu. Gebeliğin son günleri yaklaşıyordu. Bir gün kocam işteyken sancılar arttı, komşuların yardımıyla hastaneye gittim. Ters doğumdu. Bebek ölmesin diye karnımı canlı canlı yardılar. Doktorlar uyuşturmaya vakit kalmadığını söyledi. Sonunda bebek kurtulmuştu, ben de iyiydim, ne kadar olabilirsem işte. Ama kocam ne hastaneye geldi ne de haber alabildik. Adam buhar olup havaya karışmıştı. Kucağımda bebeğimle günlerce, haftalarca aradım onu. Kullandığı minibüsü Belgrad Ormanları'nda bulmuşlar bir ay sonra. Ama adamdan izi yok."

"Ne olmuş eşinize?" diye sordu Selin.

"Hâlâ bilmiyorum. Kimisi belaya bulaşmıştır, polis alıp götürmüştür dedi, kimiyse kaçıp gittiğini söyledi. Gerçek

nedir hiç öğrenemedim bugüne kadar. Ama biliyorum ki yaşasaydı mutlaka gelirdi oğlunu görmeye."

Selin, kocasından söz ederken yanan yanaklarına baktı kadının. Hâlâ aynı adamı seviyordu.

"Ben tek başıma büyüttüm oğlumu. Herşeyim oldu benim. Hayatım, ışığım, yaşama sevincim. Çamaşırcılık, temizlikçilik, terzilik, aşçılık, ne iş bulursam yaptım. Oğlan büyüdü böyle babasız. Ama hep sınıfının birincisiydi, tüm öğretmenlerinin takdir ettiği bir çocuk oldu."

Kadın yeniden ağlamaya başladı. Selin oturdukları divanda ona doğru eğildi, sessizce, "Sonra?" dedi.

"15 yaşında girdiği gün gelip benden ilk defa bir şey istedi. Hiçbir şey istemezdi evladım, bilirdi ne kadar zor para kazandığımı. Arkadaşlarıyla sinemaya gitmek istermiş. Kalbim paralandı. Hiç sinemaya gitmemişti oğlum daha. Ben sinemayı düşünemiyorum ki eve ekmek getirmekten. Çıkarıp cebimdeki tüm parayı verdim. Bir de gazoz al dedim ona. Kapıdan çıkarken dönüp gülümsedi bana.

"Akşam eve gelmeyince beni bir telaş sardı. Saatlerce pencerede bekledim. Meraktan ölmek üzereyken sınıf arkadaşlarından birinin evine koştum. Çocuk diğer arkadaşlarıyla Beyoğlu'na gittiklerini anlattı. O katılmamış onlara. Beyoğlu'na koştum hemen. Sokakları arşınladım. Barlara, pavyonlara, sokak köşelerine baktım. Olur ya gençliktir, içmiştir, sızmıştır diye. Sonunda sabaha karşı eve döndüm; belki geç de olsa eve dönmüştür diye düşünüyordum. Evde de yoktu. Sabah olunca kapı çalındı. Oğlandır diye koştum açtım. Onun yerine duvar suratlı üniformalı bir polis vardı karşımda. Onunla gelmemi istiyordu."

"Emre?.." diyebildi Selin, sorusunun devamını getiremeden.

"Evet," dedi kadın gözleri kapalı. "Bir hastanenin soğuk morgunda cansız bedenini buldum. Çıplak bir odada beyaz çarşafın altında yatıyordu. Yüzünü tanıyamadım.

Paramparça bir et ve kemik yığınıydı. Bağırdım, çağırdım, oradaki polislere saldırdım. Kim yaptı bunu oğluma diye. Yanıt alamadım. Döve döve öldürmüşler.

"Bir polis böyle bulduk dedi, diğeri eyleme katılmış, kargaşa olmuş dedi. Kimse söylemedi bana nasıl öldüğünü. Onun küçük cansız bedenini verdiler bana, ben de yerin altına koydum."

Selin, kadın durmasın diye gözünün içine baktı. İç geçirdikten sonra devam etti.

"Ben acıdan kavrulurken bir gün kapım çalındı. Gazeteci bir adam oğlumun ölümüyle ilgili sorular sormak istedi. Eylemlerde gözaltına alınıp ölen çocuklarla ilgilli bir makale hazırlıyormuş. Aldığı bilgilere göre Emre de bu çocukların arasındaymış. Soruşturma açılması için anneler babalar birlik olmuşlarmış. Zıpkın yemiş gibi oldum. Polis bana dışarıda öldürülmüş demişti. Kim vurduya gitmişti yani. Gazeteci adamı iyice dinledim. Benim gibi ne çok ana varmış. Şikâyetçi olmayacak mısınız diye sordu bana. Kime şikâyet edecektim, bu işleri yapanlara mı? Aklıma daha iyi bir fikir geldi.

"Ben de kendime şaştım aslında," diye devam etti kadm. "Acı insanı sertleştiriyormuş. Gözüm bunu oğluma yapanları bulmak dışında bir şey görmüyordu.

"Oğlumu polisin öldürdüğünden neredeyse emindim ama bizzat kim vermişti bu emri, hangi eller onun melek yüzünü dağıtmıştı? İyi elmaların yanındaki çürük elmayı bulacak, sonra da ezecektim. Liseden arkadaşım bir trafik polisiyle evliydi. Hemen ertesi gün ona koştum. İş aradığımı, perişan durumda olduğumu anlattım ona. Kadın ve kocası acıdılar bana. Kısa bir süre sonra emniyetin kantininde bir bulaşıkçı arandığını söylediler. Hemen atladım üstüne. Hiç başımı kaldırmadan çalıştım aylarca. Beni beğenen şefim yemeğe de yatkın olduğumu anlayınca beni aşçıların arasına kattı. Yine hiç gıkımı çıkarmadan çalıştım. Avımı bulmak için sabırla bekledim. Bu arada kızlık soyadıma geri dönmüştüm.

Planım da hazırdı. Oğlumun canını alan polisi öldürecektim ama asıl iş onu bulmaktı. Kantinde çalışmaya başlayalı bir yıl olmuştu. Zaman hızla akıyordu ama ben oğlumun faillerini nasıl bulabileceğimi bilmiyordum. Bir gün emniyet müdür yardımcısının odasına yemek götürmemi istediler benden. Bir tepsiye koyduğum tabaklarla yavaşça çıktım katları. Müdür yardımcısının odasına girdim ve iki sivil giyimli adamın masanın arkasındaki kel kafalı adama bir şeyler anlattıklarını gördüm. Elimdeki tepsiyi gören kel kafalı, 'Ha getir şöyle,' dedi bana. Ben de masasına yaklaştım, tepsiyi önüne bırakırken elim titredi. Tepsinin bir kenarı masaya çat diye çarptı ve su bardağı devrildi.

"'Yavaş be kadın! Dosyaları ıslattın,' diye kükredi kel kafalı. Cebimden mendil çıkarıp dosyaları silerken gördüm aylardır aradığım şeyi. Oğlumun ismi plastik bir dosyanın üstünde yazıyordu. Başka biri mi diye hızla ama dikkatlice baktım, isminin hemen altındaki doğum tarihi ve yeri uyuyordu.

"Ateşe değmişim gibi elimi çektim ve adama baktım, dosyaları masaya akan sudan kurtarmaya çalışıyordu. 'Ne duruyorsun be kadın. Hadi çek şunların hepsini,' dedi. Dosyaları alıp pencerenin önündeki masaya koydum özenle. Sonra özüre benzer bir şeyler geveleyip çıktım odadan.

"Ondan sonraki günlerde oğlumun dosyası takıntım oldu. Hayalimde onu aldığımı görüyor, bilmediğim herşeyi öğreniyordum. O dosyaya ulaşmak benim için tek amaç olmuştu. Günlerce o odaya nasıl gireceğimi düşünüp durdum. Sonra aklıma bir fikir geldi. O gün saçlarımı yıkadım ve taradım. Kocamın bana yıllar önce aldığı yakası açık yeşil elbiseyi geçirdim sırtıma. Evde yaptığım börekleri, poğaçaları ve tatlıları bir çantaya doldurup emniyete getirdim. Müdür yardımcısının odasına çağrılmadan yiyecekleri bir tabağa koyup götürdüm. Kapıyı çaldım ve içeriden kızgın bir, 'Gel,' emri duydum. Yavaşça kapıyı açtım ve elimdeki tabağı masasına koydum.

"'Umarım beğenirsiniz,' dedim utangaç bir sesle. Adam ne olduğunu pek anlamamıştı ama tabaktakileri görünce dayanamadı, böreklere uzandı. Yerken yüzündeki hazzı okumak zor değildi.

"'Adın ne senin?' diye sordu.

"Ona adımı söyledim. 'Çok iyi yapmışsın Zehra Hanım, bana bunlardan sık sık getir,' dedi. Adamın boğazma düşkünlüğü benim en güçlü silahım olmuştu. Artık kantindekiler de ona yemek taşımamı olağan karşılıyordu. Ben de girdiğim odada gözlerimle dosyaları tarıyor, oğlumun isminin yazdığı kâğıtları arıyordum. Bir gün kantin kapandıktan sonra müdür yardımcısının odasına girdim. Kapı kilitli değildi ve odada kimse yoktu. Hızla masasına yaklaştım ve üst üste konmuş dosyalara baktım, dolapları karıştırdım ama oğlumun dosyasını göremedim. Sinirden ve heyecandan zangır zangır titriyordum. O anda kapı açıldı ve müdür yardımcısı beni odada gördü.

"Gözlerine hınzır bir gülümseme yerleşti. 'Sadece yemek getirmek için gelmiyorsun değil mi,' dedi pis bir sırıtışla. Benden ne istediğini hemen anlamıştım. Kapıyı kilitledi ve yanıma geldi. Sağ eliyle mememi avuçlayıp sıktı. Beni masanın üstüne devirip orada düzüverdi. Ben boş gözlerle tavana bakıp oğlumun dosyasını düşündüm tüm o süre boyunca."

Zehra öyküyü kesip ayağa kalktı ve sobanın üstünde demlenen çaydanlıktan kendine çay koyarak yerine oturdu. Sonra çok sıradan bir gününü anlatır gibi nefes alıp öyküsünü sürdürdü.

"Artık adamın sevgilisi de olmuştum. Tabii sevgi falan yoktu aramızda. Daha doğrusu arada sırada düzdüğü bir kadındım. Karısı, çocukları var mıydı, hiç sormadım, ilgilenmedim. Adam dosyalara ulaşmam için bir kapı demekti. Bana ne yaptığı ya da onun kim olduğu hiç umrumda değildi. Aradan altı ay geçtikten sonra kel kafalı müdür yardımcısı emniyet il müdürlüğüne terfi etti. Biz genellikle akşamları

onun odasında buluşuyorduk. Fakat o süre içinde bir daha o dosyaya hiç rastlamadım. Artık ümidimi kaybetmeye başlamıştım. Müdürlüğe terfi edince odası ve dosyalar da taşınmış, kimileri arşive verilmişti. Bir akşam beni yeni odasına çağırdı. Artık burada görüşmemizin uygun olmayacağını söyledi. Yıkılmıştım. Çocuğumun katilini bulmak için bir arpa yol gidememiştim, o da bana beni artık göremeyeceğini söylüyordu. Sonra yeni masasının çekmecesinden bir anahtarlık çıkardı ve uzattı. 'Bu baba yadigârı evin anahtarı, artık geceleri oraya gel,' dedi. Bana güvenip anahtarlarını vermesine sevinmiştim. Adamın içine girdikçe amacıma ulaşabileceğimi düşünüyordum.

"Birkaç hafta sonra Balat'taki evine gittim bir gece. Onu orada bekleyecektim. Taştan yapılmış eski bir İstanbul eviydi bu. Eşyalar tozlanmasın diye çarşaflarla örtülmüştü. Yatak odasına geçip onu beklemeye başladım. Eski yaylı bir yatak, karşı duvarda aynalı bir şifonyer, sağda bir gardıroptan oluşan büyükçe bir odaydı burası. Şifonyerin üst çekmecelerine baktım. Birkaç eski parfüm şisesi, kurumuş bir ruj, bir-iki soluk kartpostal, danteller, rengi solmuş çarşaflar vardı. Alt çekmeceleri ise boştu. Gardıroba gittim ve yaşlı kapaklarını açtım. Askıda yalnız başına sallanan bir palto gördüm. Dolap naftalin kokuyordu. Gardırobun tabanında bir çekmece dikkatimi çekti sonra. Ne kadar uğraştıysam da açamadım. Oysa üstünde bir kilit yoktu. Sıkışmış gibiydi. Sonra mutfaktan bir bıçak bulup getirdim ve çekmecenin kenarından oyarak zorladım. Bir şey tak etti ve küçük çekmece yuvasından çıktı.

"Bir tomar dosya vardı karşımda. Elime aldım ve dosyaları hızla gözden geçirdim. Bazıları sararmıştı, bazılarında da bir sürü sayılar ve isimler vardı. Sonra donup kaldım. Aylardır aradığım plastik dosya parmaklarımın arasındaydı. O an çekmecenin ahşap tabanına kaydı gözlerim ve orada yatan küçük üçgeni gördüm.

"Titreyen elimle aldım onu ve ışığa tutup okudum. Üstüne Emre ismi kazınmıştı. Benim kendi ellerimle çocuğumun boynuna astığım kara muskaydı bu. Hırsla dosyaya döndüm ve sayfalarını çevirdim. Emre'nin öldüğü günü anlatan kısa bir rapordu. Oğlumun birkaç memur tarafından arkadaşlarıyla durdurulduğu, sonra gözaltına alındığı yazıyordu. Yakınlarda bir yerlerde öğrenciler eylem yapıyormuş. Onları da aynı gruptan sanıp toplamışlar. Oğlum ne suç işlemişti, yazmıyordu. Gözaltında sorguyu yapanlardan biriymiş Ünsal Yüksel. Altında imzası vardı. Açık açık yazıyordu işte. Oğlumu tutuklayıp sonra öldürene kadar dövmüşlerdi.

"Bunca zaman aradığım katil yanı başımdaydı. Oğlumu öldüren ellerle bana dokunup içime giren mahluk. Midem bulandı, başım döndü. Banyoya koştum aceleyle. Kustuktan sonra tuvaletin önünde dizüstü hareketsiz kaldım. O an büyük bir soğukkanlılık geldi üstüme. Ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı biliyordum. Banyodaki dolabı açtım ve aradığım şeyi buldum. Bana parlak parlak bakıyordu. Elime aldım onu ve sevdim. 'Şimdi,' dedim, 'şimdi buz gibi bir intikam zamanı.'

"Yatak odasına döndüm ve etrafı düzenledim. Şifonyerin önüne gelince aynadaki yansımam çarptı gözüme. Tanıyamadım bana bakan kadını. Karanlık gözleri, gri bir yüzü vardı.

"Yatağın ayakucuna oturup bekledim. Saatler geçti, belki de dakikalar. Sokakta bir motor sesi duyuldu ve araba kapısı kapandı. Kapıdan kilit sesi geldi sonra. Bekledim. Ayak sesleri oda kapısının gıcırtısına karıştı. Yavaşça ayağa kalktım.

"Odaya girdi, bana baktı. Elimi havaya kaldırıp muskayı gösterdim ona. Yaklaştı ve eliyle dokundu. Avcuna alıp garip garip bana baktı yeniden. Aramızda bir adımlık mesafe vardı. Hiç konuşmamıştım ama her şeyi anladığını görebiliyordum. Gözleri korkuyla açıldı. Ben usturayı boğazına doğru sallarken o eliyle kendini korumaya çalışıyordu. Çok geçti, ustura damarını kesmişti bile. Vücudundan fışkıran sıcak

kan duşunun altında durdum. Ruhum temizleniyordu sanki. Tüm bunlar olup biterken ona hiç bakmadım. Kana bulanan aynada kendimi seyrettim sadece. Can çekişmesi bitince odadan çıktım sakince yüzümü ve ellerimi yıkadım. Sonra dolaptaki siyah mantoyu giyip çıktım."

Selin nefesini tutarak bekledi. Aklı dizginlerinden boşanmış atlar gibi koşuyordu. İşlediği cinayeti adım adım anlatan katile soracak bir soru aradı kafasındaki boşlukta. İki kadın susup kaldılar. Saniyeler dakikaları kovaladı.

"Sonra da sabah cinayet mahalline geri döndün," diye sürdürdü Selin.

"Öldüğünden emin olmak istedim. Ya kurtulduysa diye bir korku düştü içime."

Selin, kadının sıradan bir günü anlatır gibi cinayeti sakin sakin anlatmasından dehşete düştü. Bir pişmanlık kırıntısı görebilmek için Zehra'nın gözlerine baktı. Kadın kendinden memnun birinin huzuruyla oturuyordu yanı başında.

"Muskayı nasıl alıp bana gönderebildin?" diye devam etti Selin yutkunarak.

"Çok kolay oldu," dedi Zehra ayaklarını divandan yere sarkıtırken, "polis cinayeti cihatçıların işlediğine ikna olunca delillerin arasından muskayı çalmak çocuk oyuncağıydı. Görsen kel kafa ölünce nasıl karıştı emniyet. Adamların silahlarını çalsan ruhları duymazdı."

"Neden ihbar etmedin onu, neden adalete teslim etmedin?" diye sordu çaresiz bir sesle.

Zehra karşısında saf bir çocuk varmış gibi dönüp ona baktı.

"Bu ülkede bizim gibi insanlar için adalet yok da ondan," dedi. "Bu benim davamdı, adaleti de ben getirdim."

Zehra lafı bitince ayağa kalktı, Selin'e doğru eğildi ve yavaşça yanağını okşadı. Sonra odadan çıktı.

Selin sıcaktan buğulanan camlara baktı. Kalkmak için bir hamle yapınca gözleri kararda ve divana geri düştü. Oda onu

içine gömüyordu adeta. Aklına mahsur kaldığı demir kutu geldi. Hemen çıkıp gitmeliydi bu evden. Ama parmağını bile kıpırdatamadı. Yerçekiminin karşı konmaz şiddeti oturduğu yere saplıyordu onu. Kafası zonkluyor, başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Geri gelip karşısına dikildiğini zar zor fark etti. Elinde parlak bir şey çarptı gözüne. Şak diye açıldı yüzünün yakınında. Bir ustura.

"Bunu da yaz," dedi kadın.

Alet yukarıya doğru yükseldi ve çevik bir hareketle soldan sağa doğru kaydı ve yere düştü.

Yarılan boynunu yapıştırmak ister gibi yukarı kaldırmıştı ellerini. Boğazı kan denizinde fora bir yelken gibi açılmıştı.

Kadın kâğıttan bebek gibi ayaklarının dibine yıkıldı.

Işığı kayıp giden gözbebeklerinde kendi dehşetinin yansımasını izledi Selin.

TEŞEKKÜR

Bir kitap tek başına yazılamaz. Romanı kaleme alan kişinin yanında, gönlünde ve kafasında mutlaka başkaları da vardır. *Kara Muska*'yı yazma sürecinde bana akıl, bilgi, cesaret, yön, güven, ilham ve sevgi veren aşağıdaki isimlere teşekkürü bir borç bilirim.

Çetin ve Fatma Poyrazlar
Defne Tozan Andaç
Irmak Zileli
Burhan Sönmez
Celil Oker
İlknur Özdemir
Merve Çay
Ceyhan Usanmaz
Mesut Demirbilek
Muhittin Türkoğlu
Burcu Turkay
Ceren Kınık
İsmi bende saklı bir MİT yetkilisi
ve
Daniel Dombey

"Burası senin geride bıraktığın ülke değil artık. İki yaka arasında sıkışmış, kafası karışık bir Ortadoğu ülkesiyiz."

Amerika, Ortadoğu ve Türkiye üçgeninde oynanan oyunları canı pahasına ortaya çıkaran gazeteci Selin Uygar, memleketine geri döndüğünde bambaşka bir Türkiye'yle karşılaşmıştır. Bombaların patladığı, cihatçıların ve militanların cirit attığı bir kaos ortamı hâkimdir ülkeye.

İstanbul Emniyet Müdürü Ünsal Yüksel'in vahşi bir cinayete kurban gitmesi işleri daha da karıştırır.

Emniyetin tüm birimleri bu beklenmedik cinayet yüzünden alarma geçmiştir. Yüksel cinayetini araştırmaya başlayan Selin geçmişin hayaletleriyle de yüzleşmek zorundadır. İstihbarat teşkilatı Selin Uygar'ın peşinde gölge gibi gezerken çember git gide daralacaktır.

Selin Uygar'ın İstanbul'da geçen ikinci macerası devlet, polis ve medyanın dahil olduğu tehlikeli oyunlara ışık tutuyor.

"Elçin Poyrazlar, bugünlerde daha da yakıcılaşan bir meseleyi polisiye bir hikâye içinde –siyasi komploları, basiretsiz politikacıları, bağımsızlığını yitirmiş medyası, karanlık ve kirli çıkar ilişkileriyle birlikte– canlandırmış..."

Ömer Türkeş

(Yazarın ilk kitabı *Gazetecinin Ölümü* için)

KIRMIZIKEDİ

www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
twitter.com/krmzkedikitap
instagram.com/kirmizikediyayinevi

ISBN: 978-605-9658-65-84
9 786059 6584